ΜΗΔΕΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους

τεύχος 3ο Αύγουστος-Οκτώβριος 2013

Μέτωπο αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Περιεχόμενα

Για επικοινωνία με τη συντακτική ομάδα για προτάσεις - σχόλια - ερωτήσεις σχετικά με το έντυπο, μπορείτε να στέλνετε mail στην παρακάτω διεύθυνση: nihilfront@riseup.net

Περιεχόμενα

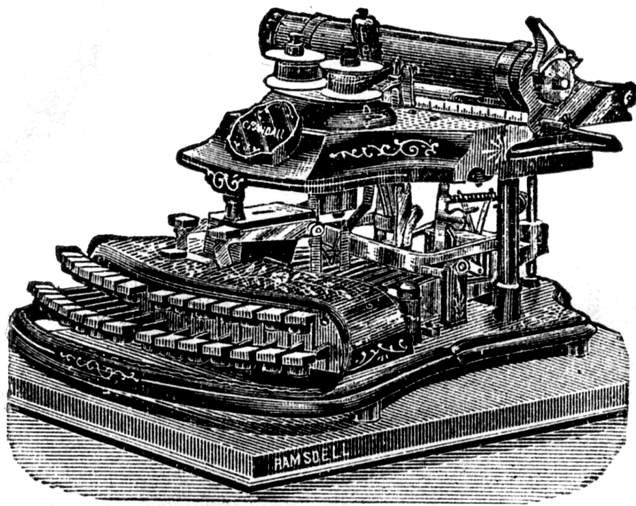
•Τέχνη

Το παρόν τεύχος αφιερώνεται από τη συντακτική ομάδα της Μηδενιστικής Πορείας και το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού στους δύο αιχμάλωτους αδελφούς μας Σπύρο Μάνδυλα και Ανδρέα Τσαβδαρίδη που συνελλήφθησαν στις 11Ιουλίου στη Θεσσαλονίκη.
Για εμάς δεν υφίσταται διαχωρισμός μεταξύ συντρόφων εντός και εκτός των κελιών, για εμάς ο διαρκής αναρχικός πόλεμος ενάντια στο Κράτος και την Κοινωνία ούτε σταματά, ούτε ξεθυμαίνει επειδή κάποιοι σύντροφοι αιχμαλωτίστηκαν.

Κρατήστε τις Αρνήσεις σας ακέραιες σύντροφοι.

ASW 02

Εισαγωγικό Κείμενο

Η Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους αποτελεί διμηνιαίο μηδενιστικό έντυπο, το οποίο εκδίδεται από το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού.

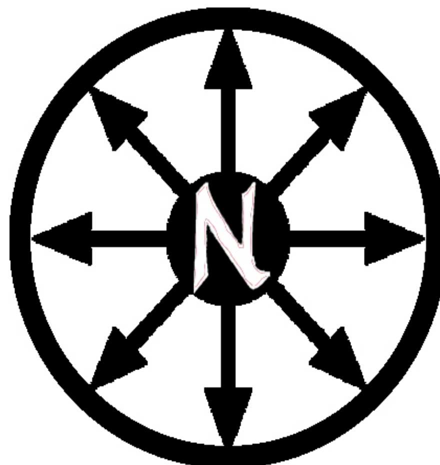
Τόσο το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης, όσο και η Μηδενιστική Πορεία προέκυψαν από τη σύμπραξη μεμονωμένων μηδενιστών, οι οποίοι συγκροτήσαμε ένα άτυπο Μέτωπο στη βάση της εγωιστικής συμμετοχής και της μη δέσμευσης.

Τα κείμενα που φιλοξενούνται στο παρόν έντυπο είναι είτε κείμενα της συντακτικής ομάδας της Μ.Π. και του Μετώπου, είτε αναδημοσιεύσεις κειμένων αναρχικών συντρόφων.

Σε όσους αναρωτηθούν το λόγο για τον οποίο παρότι αντικοινωνικοί αναρχικοί, επιλέγουμε να δώσουμε στις σκέψεις μας μία θέση στη δημόσια σφαίρα, απαντάμε ειλικρινά και όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρα ότι αδιαφορούμε παντελώς για την κοινωνική απεύθυνση που θα έχει ενδεχομένως η Μηδενιστική Πορεία. Γράφουμε, εκθέτουμε τις ιδέες μας, απλώς και μόνο επειδή θέλουμε να τους δώσουμε μια θέση στον κόσμο. Ο μεγάλος Γερμανός εξεγερμένος Μ.Στίρνερ, γράφει:

"Μήπως γράφω από αγάπη στους ανθρώπους; Οχι, γράφω επειδή θέλω να δώσω ζωή στις σκέψεις μου. Κι αν προβλέπω ότι θα σας πάρουν την ηρεμία και τη γαλήνη σας, ή βλέπω τους αιματηρότερους των πολέμων και την πτώση πολλών γενεών να βλασταίνουν απ τον σπόρο τούτο -μολαταύτα θα τον σπείρω! Κάντε τον ό,τι θέλετε κι ό,τι μπορείτε- δουλειά δικιά σας και δεν μ απασχολεί! Ισως να χετε μόνο ταραχή, αγώνα και θάνατο -ελάχιστοι θ αντλήσουν χαρά! Αν είχα στην καρδιά μου το καλό σας, θα κανα σαν τα χριστιανικά καθεστώτα, που θεωρούν "ιερό καθήκον" τους να προστατεύουν τον κοσμάκη απ τα "κακά βιβλία"! Τραγουδάω γιατί είμαι τραγουδιστής, αλλά σας χρησιμοποιώ γιατί μου χρειάζονται αφτιά!"

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Συντακτική ομάδα Μηδενιστικής Πορείας για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους

Το έντυπο θα διατίθεται προς το παρόν από χέρι σε χέρι και θα υπάρχει και σε ηλεκτρονική μορφή, για όσες/όσους ενδιαφέρονται. Η ανακοίνωση για τα νέα τεύχη θα γίνεται από συντροφικούς ιστοτόπους.

Μερικές σκέψεις για την κατάσταση του ρεύματος της Νέας Αναρχίας

Με αφορμή τις συλλήψεις που έγιναν στις αρχές Ιουλίου στη Θεσσαλονίκη και των αντανακλαστικών μας στην ίδια υπόθεση, έρχονται στην επιφάνεια κάποια ζητήματα που πρέπει να θιχτούν. Να ξεκαθαριστεί εξ αρχής πως αυτό το κείμενο απευθύνεται στα πολύ στενά πλαίσια εκείνων των συντρόφων και των συντροφισσών που τοποθετούν τους εαυτούς τους στον ευρύτερο ριζοσπαστικό πόλο της Νέας Αναρχίας. Σύντροφοι-ισσες, υπάρχουν δύο δεδομένα. Το ένα είναι η αντικειμενική και δεδηλωμένη πρόθεση του εχθρού να ξεμπερδέψει, με συνοπτικές διαδικασίας, με τα ριζοσπαστικά κομμάτια της Αναρχίας. Αυτή είναι μια διαδικάσία που εκτυλίσσεται σε όποιο μέρος του κόσμου δραστηριοποιηούνται τα τελευταία. Βλέπουμε αλλεπάλληλες οργανωμένες κατασταλτικές επιχειρήσεις όπως αυτές στη Χιλή, οι κατασταλτικές επιχειρήσεις στην Ιταλία (Ardire, Thor, υπόθεση Adinolfi κλπ.) και στο Μεξικό, οι συλλήψεις στην Ινδονησία (υπόθεση πυρήνα Long live Luciano Tortuga!), η εγχώρια μανιασμένη δίωξη εναντίον της Συνομωσίας Πυρήνων της Φωτιάς και των πυρήνων της και άλλες πολλές.

Πρέπει σε αυτό το σημείο να αντιληφθούμε πως η καταστολή δεν έχει να κάνει μόνο με τα επιθετικά μέσα πάλης που χρησιμοποιεί αυτός ο χώρος (άμεση δράση, ένοπλο αντάρτικο πόλης κλπ.) αλλά κυρίως με τα χαρακτηριστικά του και τις αντιλήψεις που πρεσβεύει. Ο αφορμαλισμός, η ουσιαστική συντροφικότητα και η έμπρακτη αλληλεγγύη, η επίθεση σε όλους τους πυλώνες κυριαρχίας, η διαρκής συγκρουσιακότητα και η ακλόνητη πίστη στην διαρκή εξέγερση στο τώρα, τον καθιστούν ριζοσπαστικό, επικίνδυνο και μη αφομοιώσιμο.

Αυτό το τελευταίο χρήζει ιδιαίτερης ανάλυσης και μας βοηθάει και σε αυτά που θα πούμε παρακάτω. Η Νέα Αναρχία και οι επιμέρους τάσεις της (μηδενιστές-ατομικιστές, αντιπολιτισμικοί, ριζοσπάστες εξεγερσιακοί, σύντροφοι/ισσες της ολικής απελευθέρωσης και άλλοι οικοαναρχικοί) εισήγαγαν στο πεδίο της αναρχικής κριτικής ένα μεγάλο μέρος της κυριαρχίας, το οποίο έμενε στο απυρόβλητο από τον παραδοσιακό ρεφορμιστικό αναρχισμό ενώ ταυτόχρονα αποτελεί κομμάτι της βάσης του εξουσιαστικού οικοδομήματος διαχρονικά. Έννοιες και θεσμοί, όπως ο πολιτισμός, η κοινωνία, η ηθική, ο ανθρωπισμός/ανθρωποκεντρισμός, η πολιτική, η παραγωγή και η οικονομία μπήκαν οργανωμένα στο στόχαστρο τόσο του κριτικού λόγου όσο και των όπλων. Παράλληλα, αυτό το σύνολο αναλύσεων κατάφερε να ξεπεράσει ρεφορμιστικά μέσα πάλης όπως οι απεργίες, οι νεκρόσημες διαδηλώσεις, οι λεγόμενες πράξεις «πολιτικής ανυπακοής» αλλά και προβληματικές δομές όπως τα συνδικάτα/σωματεία, οι πολύχρωμες κινηματικές δομές (λαικές συνελεύσεις, επιτροπές, πρωτοβουλίες, κοινωνικά κέντρα κλπ.) και οι συγκεντρωτικού τύπου αναρχικές οργανώσεις. Τέλος ξεπέρασε ακόμα και την πεπαλαιωμένη ουσίας της «Επανάστασης», ως μια μαζική διαδικασία αλλαγής καθεστώτος και ρύθμισης της παραγωγής, προτάσσοντας στη θέση της την καταστροφική διαρκή αναρχική Εξέγερση.

Αυτό λοιπόν το πλαίσιο πολεμάει ο εχθρός και το κάνει στο σύνολό του. Παράλληλα με τις αντάρτικες ομάδες, επιτίθεται σε δομές αντιπληροφόρησης και στέκια (Ιταλία, Ελλάδα) αλλά και στους συντρόφους που προωθούν την αναρχική επίθεση με άλλα μέσα όπως στην περίπτωση του Σπ. Μαν. και άλλων. Υπάρχουν λόγοι που το σύστημα μας επιφυλάσσει ξεχωριστή μεταχείριση. Το κρατικοκαπιταλιστικό σύμπλεγμα μπορεί π.χ. να αφομοιώσει πανεύκολα την αυτοδιαχείριση ενός εργοστασίου (π.χ. Αργεντινή) αλλά δε μπορεί να κάνει το ίδιο με την καταστροφή του. Μπορεί π.χ. να αφομοιώσει την κριτική από τα αριστερά στην επιστημονοποιημένη γνώση και την τεχνολογία (π.χ. πράσινος καπιταλισμός, λαικά σχολεία/πανεπιστήμια) αλλά δε μπορεί να αφομιώσει τα συντρίμμια τους. Με άλλα λόγια δέχεται μεταρρυθμίσεις αλλά όχι την καθολική άρνηση. Επιστρατεύει λοιπόν μια σειρά νομικών/διωκτικών και ιδεολογικών όπλων. Τρομονόμοι, ειδικές συνθήκες κράτησης αναβάθμιση ενεργειών εναντίον συγκεκριμένων στόχων σε κακουργήματα, ποινικοποίηση του λόγου είναι μερικά από αυτά. Παράλληλα ένα μεγάλο κομμάτι των υπόλοιπων αναρχικών στέκεται δύσπιστο και αρνητικό (μέχρι παρεξήγησης) σε αυτό το νέο ρεύμα. Οι λόγοι που συμβαίνει αυτό

δεν άπτονται του θέματος του παρόντος κειμένου, αλλα μπορούμε να πούμε συνοπτικά πως αυτός ο χώρος δε δέχεται να συμβιβαστεί με ποσοτικές και διαχειριστικές λογικές. Δεν επιθυμεί να αναμορφώσει και να μεταρρυθμίσει καμιά πτυχή του υπάρχοντος. Είναι λοιπόν επόμενο, εκείνοι που έχουν διαλέξει το μαζάνθρωπο από τον Εξεγερμένο και την ουτοπική ελπίδα από την υπαρξιακή ανταρσία του παρόντος, να τον απεχθάνονται.

Φτάνουμε λοιπόν στο δεύτερο δεδομένο, που είναι ταυτόχρονα και ένας προβληματισμός. Στο πως είναι η κατάσταση σήμερα στο δικό μας στρατόπεδο, εδώ στην Ελλάδα. Ελπίζουμε να γίνει κατανοητό από την αρχή, ότι η κριτική που θα ασκηθεί στο εσωτερικό μας σε αυτό το μέρος του κειμένου, γίνεται από συντροφική σκοπιά και πως δεν εξαιρεί από το περιεχόμενό της ούτε τους συγγραφείς.Υπάρχουν κάποια ζητήματα που πρέπει να μας απασχολήσουν.

Η ριζοσπαστική Αναρχία πλαταίνει. Παρ'όλα αυτά ο κόσμος της δε δραστηριοποιήται, δεν δημιουργεί άτυπες δομές και δεν επικοινωνεί/δικτυώνεται. Σύντροφοι/ισσες έχουμε πόλεμο. Η Αναρχία δεν είναι life-style και θέμα για τα καφενεία των Εξαρχείων και των στεκιών/καταλήψεων. Δεν είναι punk συναυλίες και ατελείωτα πιώματα, όπως δεν είναι πορείες – κηδείες, λαικά συσσίτια, και ξαναζεσταμένος μαρξισμός. Οι αντιλήψεις μας, χαράσσουν ένα νέο επιθετικό μονοπάτι μακρυά από τον αναρχισμό που αφομοιώνεται και αργοπεθαίνει. Έχει έρθει εδώ και καιρό η ώρα να αφήσουμε το κουφάρι του αναρχισμού και να διεκδικήσουμε αυτόνομη υπόσταση. Δε φτάνει μόνο να το λέμε, πρέπε και να το πράττουμε. Για να είμαστε ξεκάθαροι, στοχεύοντας και τις εσωτερικές μας αγκιλώσεις, δεν εννούμε απλά το πέρασμα στην άμεση δράση. Η άμεση δράση είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα αλλά δεν είναι το μόνο. Για να βλαστήσει ο αναρχικό πόλεμος πρέπει να υπάρξει χωράφι και σπορά. Παρθενογέννεση δεν υπάρχει. Δεν έχει νόημα να γεμίζουμε τα μπουντρούμια της Δημοκρατίας και αν το κάνουμε ας φροντίσουμε τουλάχιστον να καίει ακόμα η φωτιά πίσω μας. Δε πρόκειται για μια πρόταση κατάπαυσης του πυρρός. Οι αναρχικοί δεν συνάπτουν ανακωχές. Όμως αυτό δε σημαίνει πως δεν έχουμε επιμέρους τακτικές και αντίληψη της γύρω πραγματικότητας. Γιατί πράγμα μιλάμε λοιπόν; Μιλάμε για την πρακτική δημιουργία ενός ριζοσπαστικού αναρχικού πόλου επίθεσης με υλική υπόσταση.

Μιλάμε για τη δημιουργία αυτόνομων ομαδοποιήσεων, άτυπων δικτύων επικοινωνίας και συνεργασίας, ηλεκτρονικών και άλλων δομών, χώρων όπου θα βρισκόμαστε για να συζητάμε, να επικοινωνούμε και να οργανώνουμε τον αγώνα μας, για αυτόνομη, διακριτή και επιθετική παρουσία στο δρόμο και ότι άλλο μπορεί να γεννήσει η βούληση, η φαντασία και η εφευρετικότητα του καθενός και της καθεμίας από μας. Ο πόλεμος γίνεται με όλα τα μέσα και αυτό όταν το λέμε, το εννούμε. Οι αφίσες, τα έντυπα, τα βιβλία, τα τρικάκια, οι μεταφράσεις, οι συζητήσεις, τα συνθήματα με σπρέι κλπ., δεν είναι ο φτωχός συγγενής της άμεσης δράσης. Είναι το άλλο μισό του πολέμου, είναι η βάση, η αφετηρία των νυχτερινών επιθέσεων και των συγκρουσιακών διαδηλώσεων. Επιζητούμε λοιπόν τη σύζευξη της διάχυσης και της σκέψης/θεωρίας με τη δράση και την ταφόπλακα του συστημικού διαχωρισμού σε θεωρητικούς και «ανθρώπους της δράσης». Κανείς μας δε γεννήθηκε αρματωμένος και καμιά από μας δε γεννήθηκε με προκάτ συνείδηση. Η διαφορά μας βρίσκεται στην ίδια την επιλογή. Εκεί άλλωστε βρίσκεται και μεταξύ άλλων η διαφορά της αναρχικής διάχυσης με την προπαγάνδα και τη κοινωνική απεύθυνση. Δε κυρήσσουμε ευαγγέλια ούτε θέλουμε να πείσουμε. Θέλουμε να επικοινωνήσουμε και να συνωμοτήσουμε με εκείνους που αποφασίζουν να μπουν στη μάχη. Δεν πρέπει λοιπόν να χάνουμε τη διαλεκτική του αγώνα, γιατί έτσι χάνουμε την ουσία του ίδιου του αγώνα. Δεν είμαστε φαντάροι και δεν είμαστε φιλόσοφοι. Είμαστε αναρχικοί Εξεγερμένοι. Το ολοκληρομένο εξεγερμένο υποκείμενο του αναρχικού της πράξης, είναι αυτή η σύζευξη.

Επομένως θεωρούμε πως πρέπει να κινητοποιηθούμε όλοι, διατηρώντας τα επιμέρους στοιχεία κάθε τάσης και ανάλυσης, ενισχύοντας τις όποιες υπάρχουσες δομές και δημιουργώντας καινούριες. Θεωρούμε πως πρέπει να βρισκόμαστε, να επικοινωνούμε, να γνωριζόμαστε και να πειραματιζόμαστε. Θεωρούμε πάνω από όλα, όπως και άλλοι πριν από μας, πως όποιος επιθυμεί αλλά δεν πράττει, γεννάει την πανούκλα.

Ένα δεύτερο σημείο είναι ο αναρχικός διεθνισμός. Όχι η φαντασιακή καραμέλα των αναρχοαριστερών που ονειρεύονται συνδέσεις μεταξύ φαντασμάτων (λαών, κοινωνιών κλπ.) αλλά η ουσιαστική σύνδεση με τα συντρόφια που μάχονται στα μέτωπα του εξωτερικού. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν δεκάδες φυλακισμένοι,

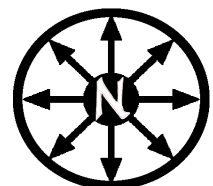
υπόδικοι και φυγάδες σύντροφοι. Η δική μας αντίδραση είναι σαφώς κατώτερη των περιστάσεων, τόσο σε επίπεδο αντιπληροφόρησης και διάχυσης του λόγου τους όσο και στο επίπεδο της έμπρακτης αλληλεγγύης. Δε θα επεκταθούμε σε αυτό το πολύ σοβαρό θέμας προς το παρόν γιατί θεωρούμε πως είναι απότοκος του παραπάνω προβληματισμού και η εξέλιξη του θα κριθεί από αυτόν. Θα πούμε μόνο πως ο εφησυχασμός που γεννά η δραστηριότητα των ελάχιστων συντρόφων που ασχολούνται με αυτό το θέμα, βρωμάει ανάθεση. Και η ανάθεση, σύντροφοι/ισσες, είναι ο θάνατος της δράσης, είναι η σήψη προσωποποιημένη.

Θέλουμε να αναφερθούμε σε κάτι ακόμα. Η Νέα Αναρχία είναι ένας πολυτασικός ριζοσπαστικός πόλος. Στη βάση του σχηματισμού αυτού του πόλου, βρίσκεται η αλληλεπίδραση μεταξύ των επιμέρους τάσεων. Αυτό είναι εμφανές τόσο στο επίπεδο της άμεσης δράσης (FAI/IRF), όπου στα δίκτυα συμμετέχουν αναρχικοί της πράξης από διαφορετικές αφετηρίες, όσο και στις υπόλοιπες δραστηριότητες όπου σύντροφοι/φισσες συγγενών αντιλήψεων βρίσκονται, συζητάνε, συνεκδίδουν υλικό, συνεργάζονται σε δράσεις και εκδηλώσεις κλπ. Αυτή η αλληλεπίδραση είναι τεράστια σημασίας και έχει να κάνει με το πως βλέπουμε ως αναρχικοί το ζήτημα της θεωρίας. Όπως αναφέραμε και στο πρώτο κομμάτι του κειμένου, κεντρικότατο χαρακτηριστικό αυτού του πόλου είναι ο εμπλουτισμός και η ανάπτυξη της γνήσιας αναρχικής θεώρησης. Αυτό από μόνο του είναι μια επίθεση στη στασιμότητα της θεωρίας, που τη μετατρέπει σε ιδεολογία. Αυτό πρέπει να συνεχιστεί επ'άπειρον. Δηλαδή δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε, σε όποια τάση και αν ανήκει ο καθένας, στα συνειδησιακά κεκτημένα μας. Πρέπει διαρκώς να ψάχνουμε για το επόμενο ποιοτικό σκαλοπάτι προς τα πάνω. Πάνω σε αυτό θεωρούμε την αλληλεπίδραση μεταξύ μας απαραίτητη. Νομίζουμε πως πρέπει να επικεντρωθούμε στην απόρριψη των στοιχείων εκείνων που μας κρατούν δεμμένους στο ρεφορμιστικό αναρχισμό. Εμείς δεν έχουμε, ούτε πρόκειται ποτέ να έχουμε, την απαίτηση και τη φιλοδοξία να γίνουν όλοι οι αναρχικοί, μηδενιστές. Θεωρούμε όμως πως και μεταξύ μας υπάρχει περιθώριο όξυνσης των αρνήσεων μας και αυτό αφορά και τους μηδενιστές αναρχικούς. Χρησιμοποιούμε λοιπόν τους εαυτούς μας σαν παράδειγμα για να γίνει κατανοητή η θέση μας. Η αλληλεπίδραση μπορεί να προσφέρει σε μας την κατανόηση της αντιπολιτισμικής θεώρησης που προβάλλουν αρκετοί οικοαναρχικοί. Μπορείς επίσης να μας παρακινήσει να επεξεργαστούμε το ζήτημα της διαρκούς εξέγερσης και του αφορμαλισμού, που εκφράζουν οι εξεγερσιακοί σύντροφοι. Ο μηδενισμός-ατομικισμός με τη σειρά του προσφέρει τη μηδενιστική μεθοδολογία της άρνησης με τις επιμέρους εφαρμογές της και τη σημασία της εξατομικευμένης συνείδησης, βούλησης και δύναμης. Η δική μας περιορισμένη εμπειρία επ'αυτού, μας έχει δείξει πως αυτή η διαδικασία είναι πολύτιμη, τόσο ατομικά όσο και συλλογικά. Αυτό το συντροφικό διαλεκτικό πλαίσιο αποκτά θεμέλια και διευρύνεται σε συνάρτηση με αυτά που αναφέραμε στην προηγούμενη παράγραφο. Για να αλληλεπιδράσουμε, δηλαδή, πρέπει να βρισκόμαστε και να επικοινωνούμε με καλόπιστη και θετική διάθεση, σκοτώνοντας στην πράξη το τέρας της Ιδεολογίας.

Κλείνοντας να πούμε πως τα παραπάνω δεν είναι ούτε συμβουλές ούτε νουθεσίες. Αυτός είναι και ο λόγος που δε κατατίθονται συγκεκριμένες προτάσεις. Αυτό είναι κάτι που θα γίνει από εσωτερικές κλειστές διαδικασίες, οι οποίες ελπίζουμε να λάβουν χώρα το προσεχές διάστημα. Θεωρούμε απαραίτητο να ανοίξει ένας σχετικός διάλογος εντός αυτού του χώρου και αυτό το κείμενο είναι η συμβολή μας σε αυτόν, το εναρκτήριο λάκτισμα. Οι σελίδες τις Μηδενιστικής Πορείας και το blog Parabellum στη διάθεση όποιασδήποτε συλλογικότητας, όποιουδήποτε εγχειρήματος και όποιουδήποτε μεμονομένου άτομου επιθυμεί να συμμετέχει σε αυτό το διάλογο, με αυτά τα πλαίσια, χωρίς να είναι ταυτόχρονα αναγκαστική η δημοσίευση εφόσον ο συντάκτης δεν το επιθυμεί.

Είναι καιρός να μαζευτούν και πάλι οι αγέλες στα βουνά. Είναι καιρός να φουντώσει και πάλι η φλόγα του πολέμου. Είμαστε οι μαύροι σπόροι, που πέφτουν στη χιλιοργωμένη Γη. Ας ανθίσει το Χάος…

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Βρεγμένος αναπτήρας...

Το αίμα του Παύλου Φύσσα δεν θα στεγνώσει ποτέ στις συνειδήσεις πολλών. Με αυτό, όμως, ή, τέλος πάντων, με όσα αποθέματα φρόντισαν να κρατήσουν οι επιτήδειοι στο μπουκαλάκι της κοινωνικής εξαπάτησης, θα γραφτεί το «έπος» της δημοκρατικής επίθεσης στο «φασισμό». Σε κάθε περίπτωση, οι διάφορες πτυχές της κυριαρχίας θα τα βρουν μεταξύ τους, βάζοντας στο περιθώριο το «κακό παιδί» του συστήματος τους. Εκτός και «αν αλλάξει μυαλά»… Ας είναι.

Οι συνταγματικές εκτροπές, το νομικό πραξικόπημα που έλαβε χώρα για την καταστολή των (απαράδεκτων συμωμοτών) Χρυσαυγιτών, ας προβληματίσει αυτούς για τους οποίους θα χρησιμοποιηθεί την επόμενη φορά. Για εμάς, η γενικότερη κρατιστική τεχνοτροπία έχει γίνει ήδη κάτι που το έχουμε αφουγκραστεί, θέλουμε, δεν θέλουμε…. Και μόνο η ύπαρξη μας, και ο λόγος μας, μπορούν να γίνουν η αφορμή για άλλη μια εφαρμογή… Όσο για τις πράξεις; Όταν τελειώνει η καταμέτρηση των ζημιών, αρχίζει η κουβέντα μεταξύ μπάτσων και δικαστικών κύκλων για τη χάραξη της στρατηγικής. Χωρίς τη συνδρομή της Μίνας Καραμήτρου ή της Ιωάννας Μάνδρου, κατά πως φαίνεται… Οκ. Συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια, αλλά και τα χιόνια στα βουνά…

Η δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, στο μακρινό και προμνημονιακό 2008, έγινε η αφορμή για το ξέσπασμα μιας συγκλονιστικής για τα ελληνικά «μέτρα» Εξέγερσης, που για όσους την έζησαν live -μαθαίνοντας την τέχνη της καταστροφής, θα τους μείνει για πάντα στις μνήμες, αλλά και στο αποθηκευτήριο των βιωματικών θησαυρών. Τότε, πολλοί σχετικοί και άσχετοι σιγόνταραν, γιατί είχαν τους λόγους τους. Η δολοφονία του Παύλου ήθελε άλλου τύπου διαχείριση, για να μη διαταραχθεί η κοινωνική ευταξία. Αυτοί που είναι προ των πυλών της ανάθεσης, φερειπείν, φυσικά και προτιμούν τις ελεγχόμενες αντιδράσεις που επικεντρώνονται κατά βάση στις θεσμικές ανακοινώσεις και στα τηλεοπτικά πάνελ. Οι άλλοι; Ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματα του… Υπό φυσιολογικές συνθήκες, ο καμβάς της εξαθλίωσης, της απαξίωσης των πολιτικών, των μνημονίων, των χαρατσιών, των φόρων, της διάχυτης αγανάκτησης, θα μπορούσε να δώσει στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τον σε υπερβάλλοντα ζήλο όψιμο (προς έκπληξη ακόμα και των συναγωνιστών του) μαχαιροχρήστη Ρουπακιά, το χαρακτήρα του πυροκροτητή. Όταν, όμως, οι διάφορες πτυχές της κυρίαρχης ιδεολογίας έχουν εγκολπωθεί για τα καλά στα μυαλά των προβατοποιημένων –έστω και σε σύγχρονη πατενταρισμένη τροφή, όταν οι παραπονούμενοι νοιάζονται, κυρίως, για το αν θα ψηφίσουν Σύριζα ή Χρυσή Αυγή, όταν…, όταν…, ε, τότε είναι που όλα θα λειτουργούν όπως ο βρεγμένος αναπτήρας…

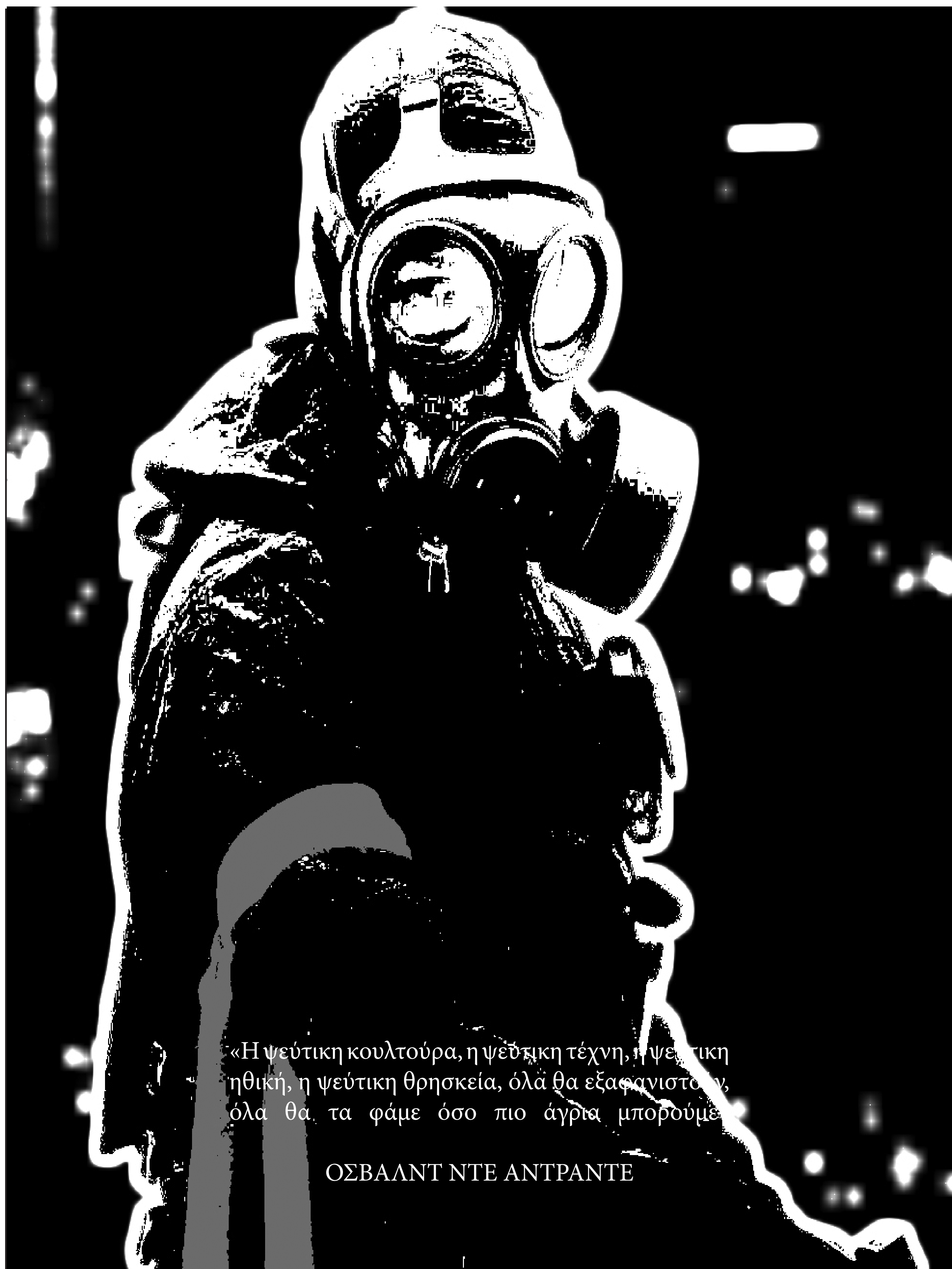
Όσο για τη Χρυσή Αυγή; Το μέλλον θα δείξει… Θα δικαιωθεί ο Μπάμπης Παπαδημητρίου ή ο Χρήστος Παππάς; Ίδωμεν… Το σίγουρο είναι πως η εκλογική πελατεία του νεοναζιστικού εσμού, δεν πρέπει να μείνει ανεκμετάλλευτη… Οι αυτοδυναμίες πέθαναν μαζί με τα ξεφτιλισμένα κοινωνικά συμβόλαια της εποχής της "ευμάρειας"…

ΥΓ. Το μόνο συνταγματικό τόξο που θυμόμαστε είναι αυτό που εκτόξευσε στο Σύνταγμα κάποιος «τοξοβόλος»…

ΥΓ1. Αλήθεια, αυτό το ΚΚΕ μόνο απέναντι στους αναρχικούς έχει μάθει να ασκεί «λαϊκή» βία; Απέναντι στους φασίστες, περιμένει και αυτό από τους αστούς να δώσουν «απαντήσεις»;

ΥΓ2. Αφού, μετά τη 12η Φλεβάρη, η κοινωνία «γύρισε σπίτι της», ήρθε η ώρα της πολιτικής διαχείρισης. Το ότι εκτίθονται οι επαγγελματίες της πολιτικής δεν έχει καμία σημασία, αφού πια έχουν πλήρως τα ηνία του «προ» καθορισμού των εξελίξεων. Είτε αυτές είναι σύμφωνες με τις επιθυμίες του αμερικανικοεβραϊκού λόμπι (έτσι δεν είναι Αντώνη και Νικόλα;), είτε της Γερμανίας, είτε του…. Φαήλου Κρανιδιώτη…, και πάει λέγοντας. Αν και θα μας ενδιέφερε πολύ, και η γνώμη του Νίκου Μπίστη, για να συμπληρώσουμε το παζλ… Για το γνήσιο της υπογραφής, αυτοί που κουβαλάμε πάντα μαζί μας το στιλό της αηδίας για όλους αυτούς -αφεντάδες, υπαλλήλους και δουλάκια (για να θυμηθούμε και λίγο Παναγιώταρο, τις στιγμές της ανακούφισης, γιατί -προς το παρόν- η μπουζού θα είναι για την πρεζού, και όχι για τον ιδιοκτήτη της Φάλαγγας)…

Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης Rem Gero

«Η ψεύτικη κουλτούρα, η ψεύτικη τέχνη, η ψε τικη
ηθική, η ψεύτικη θρησκεία, όλα θα εξα ανιστο ν,
όλα θα τα φάμε όσο πιο άγρια μπορούμε
ΟΣΒΑΛΝΤ ΝΤΕ ΑΝΤΡΑΝΤΕ

Επειδή, κατά πως φαίνεται, σύντομα οι εκλογές θα διαδραματίσουν το δικό τους καθοριστικό ρόλο στις διαρκώς ανανεώσιμες διαδικασίες εξανδραποδισμού, παραθέτουμε κείμενο συντρόφων, που δημοσιεύτηκε στο Athens indymedia.org, πέρυσι, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, γιατί θεωρούμε πως παραμένει επίκαιρο (παρά τις όποιες δεδομένες όψιμες διαφοροποιήσεις μπορεί να εντοπίσει κανείς στις λεπτομέρειες), όσο και άκρως προσεγγιστικό με την ουσία του σήμερα:

Η δημοκρατία είναι δύο λύκοι και ένα πρόβατο που ψηφίζουν για να αποφασίσουν ποιο θα είναι το γεύμα.
ΜΑΡΣΑΛ ΦΡΙΤΣ

Αν ένας πολιτικός ανακάλυπτε ότι υπήρχαν κανίβαλοι στην περιφέρειά του, θα τους υποσχόταν ιεραπόστολους για δείπνο.
ΧΕΝΡΙ ΛΟΥΙΣ ΜΕΝΚΕΝ

Οι πολιτικοί είναι παντού ίδιοι. Υπόσχονται να χτίσουν γέφυρες ακόμα κι όταν δεν υπάρχουν ποτάμια.
ΝΙΚΙΤΑ ΧΡΟΥΣΤΣΟΦ

Ποτέ οι άνθρωποι δεν λένε περισσότερα ψέματα απ' ότι έπειτα από ένα κυνήγι, κατά τη διάρκεια ενός πολέμου και πριν από εκλογές.
ΟΤΤΟ ΦΟΝ ΜΠΙΣΜΠΑΡΚ

Η πολιτική είναι η ευγενής τέχνη του να παίρνεις τις ψήφους των φτωχών και να κάνεις εκστρατείες με λεφτά των πλουσίων, υποσχόμενος ότι θα προστατέψεις τους μεν από τους δε.
ΟΣΚΑΡ ΑΣΜΕΡΙΝΤΖΕΡ

Για να γίνει αφέντης ο πολιτικός, ποζάρει ως υπηρέτης.
ΣΑΡΛ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

Αν και κάπως σχετικά καθυστερημένα (σε σχέση με το διαμορφωμένο κλίμα που είχε δημιουργηθεί μέσα στο κοινωνικό σώμα) η εγχώρια άρχουσα τάξη, σε συνεργασία με τους πάτρωνες της, προχώρησε στη διεξαγωγή των εκλογών. Οι επικυρίαρχοι της τρόικας και των συναφών ευαγών διεθνών δυνάμεων, πια είναι αυτοί που θα ορίζουν τα πάντα στον ελλαδικό χώρο, ακόμα και το πότε θα «έχει δικαίωμα» η κοινωνία να ψηφίσει. Όσον αφορά στους εγχώριους, αυτοί που είχαν προσχωρήσει στη «λύση» ΔΝΤ, πριν καν προκύψει η ανάλογη «ανάγκη», είτε μαγειρεύοντας στοιχεία, είτε δημιουργώντας το κατάλληλο κλίμα, εξακολουθούν να συνεργάζονται με τους ηγήτορες των διάφορων διεθνών λυκοσυμμαχιών, που αποσκοπούν στην καθυπόταξη των καταπιεσμένων ανθρώπων. Το πιο επιθετικό κομμάτι του εγχώριου αστικού κονκλάβιου, με πλοκάμια που απλώνονται σε όλους τους τομείς της κοινωνικής δραστηριότητας (τράπεζες, ΣΕΒ, πολιτικά κόμματα, καθηγητές πανεπιστημίου, διανοούμενοι, δημοσιογραφία) πασχίζει με κάθε θεμιτό και αθέμιτο τρόπο να πετύχει την πραγμάτωση των επιδιώξεων της.

Οι ελληνικές εκλογές είναι ένα ακόμα καλό πείραμα για να δοκιμάσουν τις τεχνικές τους και να μετρήσουν τις αντιδράσεις. Προσπάθησαν να το καθυστερήσουν όσο περισσότερο γινόταν, ποντάροντας στη λήθη που ο χρόνος επιφέρει, και έπειτα έβαλαν μπρος όλες τις μηχανές χειραγώγησης και καθυπόταξης που διαθέτουν με σκοπό να προωθήσουν την άμβλυνση της οργής των καταπιεσμένων. Η Δημο-κρατία για άλλη μια φορά στην υπηρεσία της κρατικής και καπιταλιστικής διαιώνισης. Το ότι «αν οι εκλογές ήταν επικίνδυνες, θα ήταν παράνομες» είναι γνωστό και εύστοχο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, βέβαια, ισχύει, ίσως και παραπάνω, το «αφού οι εκλογές είναι ακίνδυνες, είναι επιβεβλημένες». Η δημοκρατική αγκαλιά επιστρατεύεται για να εγκλωβίσει στα πλαίσια της τους πάντες, με όποιες αποκλίσεις και διαφοροποιήσεις αυτοί οι πάντες εκφράζουν τη δεδομένη πίστη και υποταγή τους στη Δημοκρατία, παρά τα όποια παράπονα έχουν για

την οπισθοχώρηση του βιοτικού τους επιπέδου, και την ολική επίθεση που δέχονται από τις εξουσιαστικές αποφάσεις και το χαρακτήρα που αυτές λαμβάνουν στην πράξη. «Πάρε κόσμε ιδεολογίες, για όλα έχει ο μπαξές, κανένας σας δεν θα μείνει παραπονεμένος». Τώρα έρχονται όλοι οι δημοκράτες να πανηγυρίζουν γιατί θα εκφραστεί την άλλη Κυριακή η «λαϊκή κυριαρχία». Μόνο που αυτή η αγκαλιά δεν επιφυλάσσει στοργή, αλλά προετοιμάζει το πνίξιμο.

Ακόμα και οι δεδηλωμένοι αντιδημοκράτες της Χρυσής Αυγής χαίρονται τη συμμετοχή σε όλο αυτό το πανηγύρι και απολαμβάνουν την αβάντα που τους γίνεται. Γνήσιοι εθνικοσοσιαλιστές, φορούν έστω και πρόσκαιρα τη δημοκρατική προβιά, γιατί κατάλαβαν έγκαιρα πως μόνο έτσι θα μπορέσουν να αυξήσουν τη δύναμη τους και να πραγματώσουν τις όποιες αρρωστημένες επιδιώξεις τους καλλιεργεί η ιδεολογία τους. Τώρα που το αριστερό τμήμα του συστημικού πολιτικού φάσματος, ενισχύεται, το σύστημα πριμοδοτεί τη δημιουργία ενός αντίπαλου δέους που θα παρασύρει πολλούς παραπλανημένους και οργισμένους συνάμα σε ακραίες, σε σχέση με τις παραδοσιακές, λύσεις. Η «λύση» του εθνικισμού, προσαρμοσμένη στις ανάγκες της εποχής, για άλλη μια φορά επιστρατεύεται από τις δυνάμεις του αστικού εξουσιαστικού μπλοκ για να καλλιεργήσει τη σύγχυση, τον αποπροσανατολισμό, ακόμα και το φόβο, δημιουργώντας ανάχωμα για την αύξηση της γνήσιας αντικαπιταλιστικής συνείδησης. Γιατί, το πόσο αντικαπιταλιστές είναι οι κάθε λογής εθνικοσοσιαλιστές μπορεί να το αντιληφθεί κανείς με έναν πολύ απλό τρόπο: τη μελέτη της ιστορίας του 20ου αιώνα. Η ατζέντα μεταφέρεται προεκλογικά σε άλλα πεδία για να δημιουργηθούν πλαστά διλήμματα και διαφορετικές προτεραιότητες στις αναζητήσεις της «κοινής γνώμης».

Το όλο σκηνικό είναι στημένο πάνω στη δεδομένη δυσαρέσκεια του κόσμου από τα μνημόνια και τα επαχθή μέτρα. Η απομάκρυνση σημαντικού αριθμού ανθρώπων από τα μαντριά του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, πρέπει να καλυφτεί από άλλες ενδοσυστημικές δυνάμεις απορρόφησης. Η πλειοψηφία των ανθρώπων έχει εθιστεί στους όρους λειτουργίας της δημοκρατίας και του ανάλογου πολιτισμικού μοντέλου που τη συνοδεύει. Δεν λείπουν, βέβαια, και αυτοί που αηδιασμένοι αρνούνται ακόμα και αυτή την ίδια τη συμμετοχή στις εκλογές. Αυτή τους η στάση, όμως, δεν σηματοδοτεί και κάποιο πέρασμα σε μια διαφορετική λογική, πιο κοντινή στα δικά μας προτάγματα. Το ζήτημα είναι να γινόταν αυτοί οι άνθρωποι να ανέπτυσσαν αντικαθεστωτική/αναρχική/εξεγερτική-επαναστατική συνείδηση. Αυτό, όμως, δεν θα γίνει εύκολα. Προς την κατεύθυνση αυτή συμβάλλει, όπως μπορεί, η ενεργή δραστηριοποίηση της πολύμορφης προπαγάνδισης των αναρχικών θέσεων σε ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας. Ακόμα και αν έχουμε καταλάβει καλά ότι ο συσχετισμός δύναμης δεν είναι υπέρ μας, θα πρέπει να συνεχίσουμε να μιλάμε για την αναρχία, γιατί σημαντικότερο ίσως και από την ίδια την αποδοχή των θέσεων μας από τους άλλους, είναι η συνεπής δική μας εναρμόνιση με αυτές.

Σε αυτές τις εκλογές το δίλημμα δεν είναι μνημόνιο ή μη. Αλλά, εξουσία ή επανάσταση. Δούλος ή εξεγερμένος. Θύμα ή θύτης, στο διαρκές κυνήγι της εξυπηρέτησης των πιο απελεύθερων πτυχών του εαυτού και της συνείδησης του καθενός και της καθεμιάς. Δημοκρατία ή αναρχία. Αριστερός ρεφορμισμός ή αναρχική αδιαλλαξία και αποφασιστικότητα. Φασισμός ή αναρχική προοπτική. Αποδοχή και σκυμμένα κεφάλια ή αξιοπρέπεια και άρνηση. Δεν αρκεί απλά να σταχυολογήσουμε τα γενικότερα φαινόμενα αποσύνθεσης και σήψης που παρατηρούμε. Δεν αρκεί να μείνουμε μονάχα στη δεδομένη και αναπότρεπτη οπισθοχώρηση των πάλαι ποτέ εκπροσώπων του διπολικού μονοκομματισμού. Δεν πρέπει να πειστούμε από κάποιον σωτήρα, που ζητάει τη στήριξη μας για «το καλό μας». Ψηφίζω σημαίνει βάζω την υπογραφή μου στο συμβόλαιο της υποταγής και της διαμεσολαβημένης δουλοπρέπειας. Ψηφίζω σημαίνει αποδέχομαι τους βασικούς όρους του συστήματος. Ψηφίζω σημαίνει εμπιστεύομαι τους δυνάστες μου και περιμένω από αυτούς την όποια σωτηρία μου επιφυλάσσουν αυτοί. Όμως, κανένας δεν απελευθερώνεται από κανέναν άλλον, παρά μόνο από τον εαυτό του και με όποιους συμμαχεί στην υπόθεση της Απελεύθερης προοπτικής.

Δημιούργησαν διάφορα κομματίδια τύπου Καμμένου, Κατσέλη, έτσι ώστε να συγκρατήσουν όσους ανόητους τσιμπήσουν και καταφύγουν σε αυτούς, ως δήθεν ριζοσπαστικές δυνάμεις, με αντιμνημονιακή ρητορική. Άραγε πόσο εύκολο αποδείχτηκε να στηθούν τόσο γρήγορα αυτοί οι κομματικοί μηχανισμοί σε πανελλαδικό επίπεδο από τους συγκεκριμένους; Χωρίς κάθε είδους αβάντες κάτι τέτοιο είναι ανέφικτο. Επομένως, όποιος τις έχει, τις έχει για συγκεκριμένους λόγους. Αλλά, ακόμα και στην περίπτωση ανόδου

της αριστεράς ή του ΚΚΕ, θα ασκηθούν ασφυκτικές πιέσεις και πολύμορφοι εκβιασμοί, έτσι ώστε να αναγκάσουν τους συγκεκριμένους κομματικούς μηχανισμούς να «βάλουν νερό στο κρασί τους». Δεν θα είναι η πρώτη φορά άλλωστε… Αλλά, αυτοί οι ίδιοι δεν έχουν καμία πρόθεση να τραβήξουν την κατάσταση στα άκρα, υπό την έννοια της δημιουργίας πραγματικών προβλημάτων στην καθεστωτική τάξη. Άμα, ήταν, θα το είχαν κάνει τόσο καιρό. Εδώ ακόμα και η Παπαρήγα προτιμάει να χρησιμοποιεί αφηρημένες λέξεις, παρά να θέσει το διακύβευμα της ριζικής αλλαγής στην ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής. Η πλήρης ένταξη στο δημοκρατικό παιχνίδι έχει και τους περιορισμούς της φαίνεται… Οι κυρίαρχοι είναι πολύ καλοί στους μελλοντικούς υπολογισμούς. Ναι, μεν, παραχώρησαν τις εκλογές, αλλά δεν θα αφήσουν κιόλας να ανατραπούν όλα όσα με τόσο κόπο, αλλά και πρωτοφανή στυγνότητα, επιθυμούν. Η μόνη πραγματική λύση για τους ανθρώπους δεν βρίσκεται μέσα στα πλαίσια του συστήματος και όλων των πλουραλιστικού περιεχομένου εκφραστές του. Εμείς δεν τσιμπάμε, και δεν μασάμε από όλο το εύρος των παγίδων που στήνει το σύστημα. Εξακολουθούμε να κινούμαστε στα δύσβατα μονοπάτια της Άρνησης της κρατικής και καπιταλιστικής εξουσίας, αλλά και όλων των πολιτισμικών προτύπων που διαχέονται συνεχώς για να εγκλωβίσουν ευάλωτους και πρόθυμους για παρόμοιες τακτικές ανθρώπους.

Στο σήμερα πιστεύουμε ότι είναι όσο ποτέ αναγκαία και επίκαιρη η ολική κριτική, που θα αναδεικνύει δημόσια όλα όσα παρατηρούμε στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο. Χωρίς να στεκόμαστε παραπάνω από ότι αναλογεί στα απογοητευτικά, χωρίς να υπερθεματίζουμε τα όποια θετικά, ενώ δεν έχουμε πρώτα διερευνήσει τα αίτια και τις προεκτάσεις τους. Μια απόπειρα να καταγραφούν οι τάσεις, οι παλμοί και να ερμηνευτούν τα αίτια και τα όρια τους, μας βοηθάει εμάς τους ίδιους πρώτα να είμαστε όσο το δυνατόν πιο αποδοτικοί στις αναγκαιότητες που επιτάσσουν οι πιο δύσκολοι καιροί από τη Μεταπολίτευση και μετά. Συνεχίζουμε γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο. Να τιμωρήσουμε τους κλέφτες, τους δυνάστες, τους υπεύθυνους για όλα τα δεινά, να απομακρυνθούμε, όμως, και από όσους εξακολουθούν να υιοθετούν υποτακτικές λογικές, ψάχνοντας τόσο στον ελλαδικό χώρο, όσο και σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, όσους αξιοπρεπείς ανθρώπους επιθυμούν να αγωνιστούν για την ολική κατάργηση κάθε εξουσίας…

Γιατί οι μειοψηφίες στο σήμερα είναι η μόνη εγγύηση πως στο αύριο μπορεί κάτι να αλλάξει προς το απελεύθερο…
Καμία συμμετοχή στις εκλογικές αυταπάτες-καμία εμπιστοσύνη στις πολύμορφες δημοκρατικές παγίδες χειραγώγησης και ενσωμάτωσης όποιο προφίλ και αν προτάσσουν-
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΗΜΕΡΑ, ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΧΤΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΑΥΡΙΟ

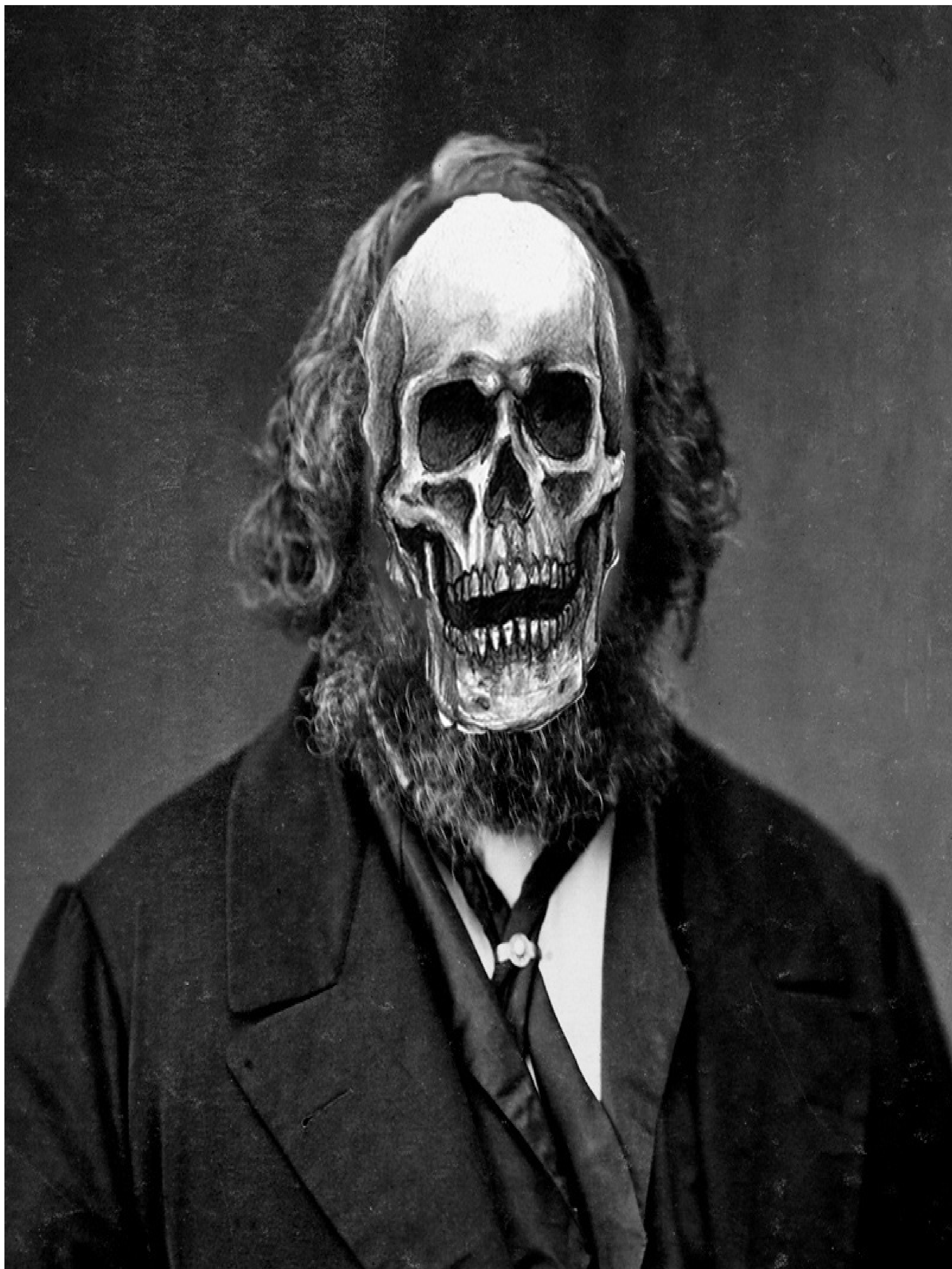
Το μόνο πρόταγμα που γνωρίζουμε και προωθούμε είναι η άρνηση του πολιτισμού και όλων των θρησκοληπτικών και υποδουλωτικών λογικών αναπτύσσονται στο πλειοψηφικό σώμα των ακολουθητών της θεσμικής κυριαρχίας.

Καμία ανακωχή με τον κρατισμό, τον καπιταλισμό και όλες τις κυρίαρχες ηθικές και συμβάσεις αυτοί γεννοβολούν και διαχύουν για να δημιουργήσουν οπαδούς και εγκλωβισμένους.

Σεβασμός-Τιμή-Αλληλεγγύη στους επαναστάτες μαχητές του νέου αντάρτικου πόλης-μέλη της αναρχικής επαναστατικής οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Αλληλεγγύη στους απεργούς πείνας μέλη της Α.Ε.Ο.Σ.Π.Φ., καθώς και στον αναρχικό επαναστάτη Θεόφιλο Μαυρόπουλο-
ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΓΕΡΑ!

Αθήνα 30 Απριλίου 2012 πυρήνας συνείδησης Μαύρο Ξίφος

Για την εκκένωση του Ναδίρ και τις συλλήψεις των δύο συντρόφων στη Θεσσαλονίκη

Στις 11 Ιουλίου τα καθίκια της αντιτρομοκρατικής εισβάλλουν στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ στη Θεσσαλονίκη, προκαλούν καταστροφές, κλέβουν εξοπλισμό και συλλαμβάνουν το σύντροφο Σπύρο Μάνδυλα. Την ίδια ώρα άλλο κλιμάκιο της υπηρεσίας συλλαμβάνει το σύντροφο Ανδρέα Τσαβδαρίδη, καθώς επιστρέφει σπίτι του στην περιοχή της Σταυρούπολης. Οι σύντροφοι κατηγορούνται για τα χτυπήματα που έχουν λάβει χώρα στα πλαίσια του Σχεδίου «Φοίνικας» της FAI. Ως ηθικοί αυτουργοί στην ίδια υπόθεση κατηγορούνται και τα δέκα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς της πρώτης περιόδου. Ο Ανδρέας ανέλαβε την ευθύνη για την αποστολή του εκρηκτικού δέματος στον πρώην διοικητή της Αντιτρομοκρατικής, Δημήτρη Χωριανόπουλο, τον περασμένο Ιούλη από τον πυρήνα Κομμάντο Mauricio Morales/FAI-IRF. Τα δύο συντρόφια βρίσκονται προφυλακισμένα από τις 17 Ιούλη, στην Ά πτέρυγα των δικαστικών φυλακών Κορυδαλλού. Εμείς σαν ομάδα, θέλουμε να δηλώσουμε την αδιάλλακτη αλληλεγγύη μας στους δύο συντρόφους καθώς και σε όλους τους αναρχικούς εξεγερμένους που βρίσκονται στα μπουντρούμια της Δημοκρατίας ή στην παρανομία. Ενάντια στις πιθανότητες, θα νικήσουμε! Ζήτω η Μαύρη Διεθνής!

Γράμμα του αναρχικού αιχμαλώτου Σπύρου Μάνδυλα από τις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού

«Οι άλλοι ακολουθούσαν χωρίς να σκέφτονται, στους δρόμους που είχαν μάθει μια για πάντα, προς το σχολείο, τη δουλειά, το σπίτι τους, προς ένα μέλλον που είχε προβλεφθεί. Γι' αυτούς, το καθήκον είχε γίνει συνήθεια και η συνήθεια καθήκον. Δεν έβλεπαν την ανεπάρκεια της πόλης τους. Θεωρούσαν φυσική την ανεπάρκεια της ζωής τους. Θέλαμε να ξεφύγουμε απ' αυτό το πάγωμα αναζητώντας καινούργια πάθη…»

Γκυ Ντεμπόρ

Ένα σύντομο χρονικό της σύλληψής μου

Το βράδυ της Πέμπτης 11 Ιουλίου 2013, μπάτσοι της αντιτρομοκρατικής εισβάλλουν για άλλη μια φορά στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ στη Θεσσαλονίκη, όπου αφού συλλαμβάνομαι, οδηγούμαι κατευθείαν στην αντιτρομοκρατική στην Αθήνα. Εκεί μαθαίνω ότι 3 ώρες πριν από τη σύλληψή μου είχε συλληφθεί και ο σύντροφος και φίλος Ανδρέας Τσαβδαρίδης κάτω από το σπίτι του στην Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης. Μου ζητάνε αποτυπώματα, DNA, και φωτογραφίες, όπου αφού αρνούμαι τη λήψη τους μου τα παίρνουν με τη βία. Αργότερα μου γνωστοποιούνται οι κατηγορίες που αφορούν όλα τα χτυπήματα του Σχεδίου Φοίνικα (πράξεις 1,2,3,4) που είχαν γίνει ως τότε. Αρνούμαι να υπογράψω οτιδήποτε και να κουβεντιάσω οτιδήποτε. Όπως μαθαίνω 6 μέρες μετά που επικοινωνώ με τον Ανδρέα τα ίδια συνέβησαν και με αυτόν.
Επίσης, μου ανακοίνωσαν ότι για το Σχέδιο Φοίνικας διώκονται και τα 10 μέλη της Σ.Π.Φ., ως ηθικοί αυτουργοί.

Η επιχείρηση "Ένοπλη Χαρά"

Από την ώρα που μεταφέρομαι στην Αθήνα μέχρι και νωρίς το πρωί της επομένης οι μπάτσοι είναι στο Ναδίρ και ψάχνουν…Ανάμεσα σε άλλα κατάσχουν και τον server της κατάληψης.
Το ενδιαφέρον τους εστιάζεται στη βιβλιοθήκη όπου εκεί «ανακαλύπτουν»το βιβλίο (βιβλιο-θήκη για όπλο) που απεικονίζεται στο εξώφυλλο του βιβλίου "Η Ένοπλη Χαρά" *. Τότε ξεκινάει και μια μεγάλη έρευνα στην βιβλιοθήκη, αλλά και σε όλο το στέκι όπου αρχίζουν να παίρνουν αποτυπώματα, να μαζεύουν γόπες για DNA, μπουκάλια μπύρας και άλλα μικροαντικείμενα απ' όλη την βιβλιοθήκη, για να βρουν και το υποτιθέμενο όπλο, που εικονίζεται στο βιβλίο…

* Το βιβλίο του Alfredo Bonanno " Η Ένοπλη Χαρά" (La Giota Armata) κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Αναρχικό Στέκι Ναδίρ από τον Ιούνιο του 2013 και τα χρήματα διατίθενται για να καλύψουν τις ανάγκες φυλακισμένων αναρχικών.

Οι "διακριτικές παρακολουθήσεις"

Στις 7 Ιουνίου 2013 ξεκίνησε το Σχέδιο Φοίνικας. Το Σχέδιο Φοίνικας είναι ένα κάλεσμα από τη Σ.Π.Φ. – Συμμορίες Συνείδησης FAI-IRF – Πυρήνας Sole Baleno που στοχεύει " στην αναγέννηση και την δυναμική επανεμφάνιση του αντάρτικου πόλης". Από τότε μέχρι και τις 12 Ιουλίου (ημέρα σύλληψης μου) έγιναν 4 χτυπήματα από διάφορους πυρήνες του δικτύου της FAI-IRF.

Το ίδιο χρονικό διάστημα ξεκινάει και η παρακολούθηση μου από τους μπάτσους της αντιτρομοκρατικής. Αυτή η περιβόητη «μυστική παρακολούθηση» της αντιτρομοκρατικής μόνο μυστική δεν ήταν. Αρκετό καιρό πριν τη σύλληψη μου είχαν «προειδοποιήσει» τους συντρόφους μου από το Ναδίρ ότι «ερχόμαστε…», «πες στον Σπύρο…», κ.τ.λ. Σε μια μάλιστα «διακριτική» παρακολούθηση στην Αγίου Δημητρίου οι μπάτσοι είχαν κινητοποιήσει πάνω από 5 οχήματα για να μου πουν ότι και καλά «ξέρουν…», αφήνοντας μου υπονοούμενα και δείχνοντας έτσι πόσο πολύ ήθελαν την αδρανοποίησή μου.

Το πόσο πολύ ήθελαν την αδρανοποίησή μου και το πόσο πολύ με είχαν στο στόχαστρό τους, φαίνεται και από ένα άλλο γεγονός. Στα μέσα Ιουνίου και ενώ έχω κατέβει στην Αθήνα για να επισκεφθώ τον φίλο και σύντροφο μέλος της Σ.Π.Φ. Χρήστο Τσάκαλο στις φυλακές Κορυδαλλού, την τελευταία στιγμή επεμβαίνει το Υπουργείο Δικαιοσύνης και μπλοκάρει με σαφή απαγόρευση το επισκεπτήριό μου. Από εκείνη τη στιγμή και μετά η παρουσία των μπάτσων είναι όλο και πιο έντονη ακόμη και έξω από το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ. Αυτά τα τονίζω για να καταδειχθεί και το γεγονός το πώς είναι δυνατόν ένα άτομο με δημόσια δράση (το ίδιο διάστημα είχα κάνει αρκετές αφισοκολλήσεις, είχα συμμετάσχει ως ομιλητής σε εκδήλωση,…), που παρακολουθείται και τόσο στενά (όπως παραδέχονται και οι ίδιοι οι μπάτσοι) να βάζει 4 βόμβες. Τόσο τα στοιχεία των μπάτσων στη δικογραφία όσο και η κοινή λογική λένε ότι αυτό δε γίνεται. Άλλωστε και η ημερομηνία που έχει σταλεί το δέμα στον Χωριανόπουλο (1 Ιουλίου 2013) εγώ βρισκόμουν στην Αθήνα σε επισκεπτήριο, στις φυλακές Κορυδαλλού.

Το γεγονός ότι η προφυλάκισή μου έγινε χωρίς κανένα στοιχείο δεν με εκπλήσσει και καλό θα ήταν να μην εκπλήσσει και κανέναν άλλον. Το κράτος αναγνωρίζει τον πόλεμο μεταξύ των δυο πλευρών πράττοντας ανάλογα και ως γνωστόν στον πόλεμο του δεν έχει καμία ηθική. Αυτό που μένει είναι να το συνειδητοποιήσει αυτό και η άλλη πλευρά.

Η περίπτωσή μου, δεν θέλω με κανένα τρόπο να παρουσιαστεί δημόσια, όπως άλλες περιπτώσεις "αθώων αγωνιστών". Και εννοώ προφανώς περιπτώσεις όπου το "κίνημα" κάνει τα αδύνατα δυνατά ώστε να αποφυλακιστεί ο αθώος σύντροφος ενώ άτομα που έχουν αναλάβει την ευθύνη να αφήνονται στα δόντια του κράτους.

Τώρα όσον αφορά τις κατασταλτικές επιχειρήσεις της αντιτρομοκρατικής στο Αναρχικό Στέκι Ναδίρ, αυτές θεωρώ πως στοχεύουν ξεκάθαρα σ' ένα και μόνο πράγμα. Είναι στην ουσία η προσπάθεια του κράτους να γκρεμίσει τη γέφυρα ανάμεσα στο "δημόσιο" και το "παράνομο". Τα τελευταία χρόνια η κατάληψη που συμμετέχω ασχολήθηκε, μεταξύ άλλων με την υπόθεση της Σ.Π.Φ. και στήριξε ξεκάθαρα την τάση της Νέας Αναρχίας κάνοντας εκδηλώσεις, συζητήσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις, συνεντεύξεις και συναυλίες οικονομικής ενίσχυσης και ανοιχτές εκδηλώσεις με παρεμβάσεις φυλακισμένων συντρόφων, στην προοπτική της Διαρκούς Αναρχικής Εξέγερσης. Γι' αυτό άλλωστε έχει στοχοποιηθεί και αρκετές φορές από ΜΜΕ, κομματικούς μηχανισμούς και μπάτσους.

Οι καταλήψεις, η καταστολή και η "επίσημη αναρχία"

Το ζήτημα των καταλήψεων έρχεται σε πρώτο πλάνο μιας και τον τελευταίο καιρό ο κρατικός μηχανισμός έχει επιλέξει την εισβολή σε τέτοιες δομές.

Οι αναρχικές καταλήψεις είναι δομές-εγχειρήματα που αν χρησιμοποιηθούν επιθετικά τότε είναι ένα πολύτιμο εξεγερσιακό εργαλείο ενώ αν αποτελούν αυτοσκοπό καταλήγουν να είναι εργαστήρια αλλοτρίωσης και εναλλακτικής υποκουλτούρας, υποβιβάζοντας έτσι τον "χώρο" σ' ένα επίπεδο μετριότητας.

Οι καταλήψεις είναι ορμητήρια εξέγερσης και όχι ένα μέρος που καταφεύγουν σ' αυτό "φοιτητές" και "εργάτες". Είναι ντροπή και έκπτωση να δηλώνει κάποιος την εργατική ή την εκπαιδευτική του ιδιότητα σαν ιδεολογική ταυτότητα. Οι καταληψίες δεν χρειάζεται να προσπαθούν τόσο έντονα να καθησυχάσουν την κοινωνία ότι η αναρχία δεν είναι έτσι και δεν είναι αλλιώς προσφέροντας μάλιστα εγγυήσεις για το "μετά". Η αλήθεια είναι ότι η επανάσταση δε δίνει εγγυήσεις..

Κάτι άλλο που παρατηρεί κανείς στον χώρο είναι η κάστα των αναρχοτσιφλικάδων. Οι καταλήψεις και οι συνελεύσεις δεν μπορεί να χρησιμοποιούνται από κάποιους αναρχοπατέρες για τη δημιουργία ενός κύκλου ανθρώπων που θα εξαργυρωθεί με την πρώτη ευκαιρία με τη δημιουργία ενός "καφέ του χώρου" ή μιας συνεταιριστικής κολλεκτίβας με "αναρχικό" πελατολόγιο. Αυτή είναι προσφιλή μέθοδος από άλλους ανθρώπους με άλλες καταβολές. Οι Pr Αναρχοπατέρες καλό είναι ν'αφήσουν την αναρχία και να ασχοληθούν με δημόσιες σχέσεις. Η αναρχία μπορεί και χωρίς αυτούς.

Τα τελευταία χρόνια ο "χώρος" απέκτησε τις χειρότερες σχέσεις με την έννοια της επιθετικής αλληλεγγύης και προτίμησε αντ' αυτού να περιφέρει τη μιζέρια του σε αμφιθέατρα και συνελεύσεις μονολογώντας για την καταστολή του. Μάλιστα όσον αφορά το ζήτημα των καταλήψεων είναι γνωστό ότι κάποιοι "αναρχικοί" άδειαζαν τις καταλήψεις τους μετά τις εξαγγελίες-προειδοποιήσεις του Δένδια...

Τα τελευταία 4 χρόνια και με τις συλλήψεις μελών των δυο κυριότερων αναρχικών οργανώσεων της τελευταίας δεκαετίας (Σ.Π.Φ. και Ε.Α.) η πλειοψηφία του "χώρου" απέδειξε περίτρανα την φθήνια του. Ο "αναρχικός χώρος" διαχωρίζοντας την θέση του ή απομονώνοντας τους ένοπλους σχηματισμούς στην ουσία υπογράφει δηλώσεις νομιμοφροσύνης.

Όσο το "κίνημα" σκέφτεται με δικονομικούς όρους όσο τις κινήσεις του τις ορίζει η καταστολή όσο προσπαθεί να διασπάσει το αδιαίρετο θεωρία-πράξη τόσο είναι σίγουρο ότι θα συνεχίσει να χάνει την επικινδυνότητά του, τις δομές του, τους ανθρώπους του... Κάποιοι αναρχικοί θα προσγειωθούν απότομα πέφτοντας από το σύννεφο της "κοινωνικής απεύθυνσης"- χαμένοι στο όνειρο της "λαϊκής επανάστασης", αφού πλέον ο "χώρος" υιοθετεί διασκευασμένες απόψεις αριστερισμού με μια υποτιθέμενη δόση αντικρατισμού• ένα είδος αντιπολίτευσης.

Στον αντίποδα αυτής της παρωδίας, η Νέα Αναρχία μιλάει για την άμεση διαρκή αναρχική εξέγερση, για την αναρχική διάχυση, για το εδώ και τώρα, για εξέγερση χωρίς συμβιβασμούς -χωρίς ανακωχές. Η Νέα Αναρχία δεν προσφέρει ούτε εγγυήσεις ούτε αποδεκτό κοινωνικό ρόλο και είναι ξεκάθαρα απομακρυσμένη από την δειλία και την ακαμπτότητα ενός lifestyle α/α χώρου.

Τους χαιρετισμούς μου στους ανυπότακτους μαχητές του Αρνητικού.

Δύναμη στον σύντροφο Ανδρέα Τσαβδαρίδη, στα μέλη της Σ.Π.Φ. και στους δεκάδες πυρήνες της FAI-IRF.

Υ.Γ. Κάποια άγνωστα αδέρφια μας στην Ινδονησία από την "Διεθνή Συνωμοσία Εκδίκησης", και στην Ελλάδα από τη Σ.Π.Φ. (πυρήνας Ryo) μας αφιέρωσαν πριν κάποιες μέρες τα χτυπήματα τους. Σύντροφοι να είστε σίγουροι ότι αυτή η κίνησή σας, μας έδωσε μεγάλη δύναμη.

ΛΥΣΣΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Σπύρος Μάνδυλας
04/09/2013
Α' πτέρυγα
Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού

Γράμμα του αναρχικού αιχμαλώτου Ανδρέα Τσαβδαρίδη, από τις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού

"Θέλω να πάω στο σκοπό μου, τραβάω το δρόμο μου. Θα προσπεράσω πηδώντας τους διστακτικούς και τους βραδυπορούντες. Ας είναι ο δρόμος μου η καταστροφή τους".

Φ. Νιτσε

Το παρόν κείμενο δεν απευθύνεται στον επίσημο χώρο και τις διαβρωμένες δομές του. Αποστρέφομαι τα στερεότυπα του, τις σαπρογόνες ανάσες της ιδεολοψίας του και θεωρώ τον "αναρχικό" χώρο των γραφειοκρατών θύλακα της εξουσίας, καθώς αναπαράγει τις αξίες της. Δεν έχω καμία πρόθεση να δημιουργήσω δημόσιες σχέσεις και δεν επιθυμώ κανενός είδους αλληλεγγύης ή ανεπίσημης βοήθειας από τους αξιωματούχους και τους υποτακτικούς του αντιεξουσιαστικού lifestyle.
Απευθύνομαι στις μειοψηφίες. Στις ατομικότητες που περιφρονούν και χλευάζουν τόσο την κυριαρχία όσο και τους υπηκόους της και δε διστάζουν να περάσουν στην επίθεση ενάντια στην ουσία του σύγχρονου πολιτισμού. Σ' όλους εκείνους τους αναρχικούς της πράξης που μέσα από τις γραμμές του άτυπου δικτύου της FAI ενορχηστρώνουν με μανία τα καταστροφικά τους σχέδια, προκαλώντας πονοκέφαλο στο στρατόπεδο του εχθρού.

Στις 11 Ιουλίου συλλαμβάνομαι από ομάδα της αντιτρομοκρατικής καθώς επέστρεφα στο σπίτι μου. Επιβιβάστηκα σ 'ένα συμβατικό όχημα της υπηρεσίας τους και λίγες ώρες αργότερα από τη Θεσσαλονίκη βρισκόμουν στον 12ο όροφο της ΓΑΔΑ. Στις 17 Ιουλίου κρίθηκα προφυλακιστέος και από τότε βρίσκομαι έγκλειστος στις φυλακές Κορυδαλλού.

Αναλαμβάνω την ευθύνη για την αποστολή εμπρηστικού δέματος στον πρώην διοικητή της αντιτρομοκρατικής Δημήτρη Χωριανόπουλο, σαν πυρήνας κομάντο MAURICIO MORALES – FAI/IRF. Είμαι Αμετανόητος για την επιλογή μου. Ένα χτύπημα στο σύμπλεγμα της ασφάλειας ισοδυναμεί με ευθεία επίθεση στην ψυχή του καθεστώτος. Ευθεία επίθεση στους κρατικούς θεσμούς που δρουν ανεξάρτητα απ'την εγχάραξη της πολιτικής της εκάστοτε κυβέρνησης και έχουν σαν αποστολή την διαιώνιση της κυριαρχίας πάνω στη ζωή μου.

Πιστεύω πως η εξουσία είναι έμπνευση και άμεση απόρροια των αξιών της κοινωνίας. Η εξουσία είναι ιδέα. Φαντάζει σαν κάτι απρόσιτο, σαν ένας Θεός που κατακλύζει τις σκέψεις, τα όνειρα και τα συναισθήματα των πιστών του. Μια σύγχρονη κοινωνική θρησκεία στην οποία η μάζα σπεύδει να μυηθεί. Οι κυρίαρχοι δεν επιβάλλονται πραξικοπηματικά, αλλά με την έγκριση των υπηκόων τους και όλα τα προβλήματα κοινωνικής παθογένειας είναι η σκοτεινή πλευρά ενός κόσμου που θέλει να ζει χωρίς ευθύνες.

Δεν πιστεύω σε καμία λαϊκή επανάσταση. Καθετί που βασίζεται στη μάζα, στο κοπάδι, κουβαλάει μέσα του το σπόρο της σκλαβιάς. Αυτός ο όχλος με τις ετεροκαθοριζόμενες αξίες είναι ανίκανος να ορίσει τη ζωή του. Αυτή η συνισταμένη δυνάμεων, ακόμη κι αν ονομαστεί επαναστατική, μετά από το ξέσπασμα της και ανεξάρτητα απ' το αποτέλεσμα, θα διαλυθεί. Οι συμμετέχοντες της αναζητούν ένα ευνοϊκότερο οικονομικό σύστημα , προσαρμοσμένο στα συμφέροντα τους. Δεν έχουν τη διάθεση να ανατρέψουν τις αξίες του πολιτισμού, απλά ζητιανεύουν μια μεταρρύθμιση-αναδιάρθρωση του καπιταλισμού με μη θεσμικά μέσα. Δεν πιστεύω σε κανένα μελλοντικό κοινωνικό παράδεισο, σαν αναπόδραστη εξέλιξη μιας μεταφυσικής δικαιοκρατίας που χρίζει το λαό σε μεσσία για την εκπλήρωση των κοινωνιστικών προφητειών. Οι θεωρίες αυτές σφίζουν από μνησικακία και υποβιβάζουν την έννοια του Ανθρώπου στην ποταπότητα των δημιουργών και των φορέων τους.

Σε αντίθεση με τους ζηλωτές των μαζικών κινητοποιήσεων που επιδιώκουν την απελευθέρωση του κοινωνικού τους ρόλου, εγώ επιδιώκω την απελευθέρωση του ατόμου μου από κάθε κοινωνικό ρόλο. Προτάσσω τη διαρκή αναρχική εξέγερση ενάντια σε κάθε σύστημα, σε κάθε κοινωνία και σε κάθε μαζική ηθική. Ο δικός μου πόλεμος έχει τις βάσεις του στη θέληση μου για δύναμη και επιτίθεμαι σε ό, τι προσβάλλει την Αισθητική μου. Για μένα ο πόλεμος είναι μια διονυσιακή παράκρουση και δεν μπορεί να εξηγηθεί από τον ορθολογισμό των παπαγάλων του κοινωνισμού.

Κατά την άποψή μου, η αλληλεγγύη σ' έναν αιχμάλωτο πολέμου θα πρέπει να προωθεί και να αναπαράγει το σκοπό για τον οποίο φυλακίστηκε. Έτσι, στη δική μου περίπτωση, η μόνη αλληλεγγύη που αναγνωρίζω είναι ο αγώνας για τη διάχυση της άμεσης αναρχικής δράσης.

Κλείνοντας το κείμενο θα ήθελα να εκφράσω την αλληλεγγύη μου σε φυλακισμένους αναρχικούς σε όλο τον κόσμο. Στους συντρόφους της Σ.Π.Φ.: Παναγιώτη, Γιώργο, Μάκη, Όλγα, Χάρη, Χρήστο, Θεόφιλο, Μιχάλη, Δαμιανό, Γιώργο. Στους Ιταλούς συντρόφους Nicola Gai και Alfredo Cospito, κατηγορούμενους για τον πυρήνα Όλγα. Στον Gabriel Pompo da Silva που βρίσκεται έγκλειστος στις ισπανικές φυλακές. Στον Marco Camenish, φυλακισμένο σύντροφο στην Ελβετία, καθώς και στον αμετανόητο Thomas Mayer Folk. Στον Jack Palfreeman στη Βουλγαρία. Στον μαχητή Hans Niemeyer και στους χιλιανούς ληστές Freddy Fuente Villa, Marcelo Villaroel και Juan Alista Vega. Στον σύντροφο Henry Zegarrundo από τη Βολιβία και στον μεξικανό αναρχικό Braulio Duran. Felisity Ryder και Diego Rios κρατήστε γερά.
Δύναμη σε όλους τους πυρήνες της FAI σε Μεξικό, Εκουαδόρ, Βολιβία, Αργεντινή, Χιλή, Ινδονησία, Ιταλία, Ελλάδα, Ισπανία, Αγγλία, Ολλανδία, Ρωσία, Λευκορωσία, Ουκρανία, Φινλανδία, Βραζιλία και Αυστραλία.

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟΝ MAURICIO MORALES.

Υ.Γ.1: Το "ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ" που ξεκίνησε στις 7 Ιουνίου από τους συντρόφους της Σ.Π.Φ. και των Συμμοριών Συνείδησης της FAI/IRF, πυρήνας Sole Baleno, με την έκρηξη στο αυτοκίνητο της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού, για την αναγέννηση και τη δυναμική επανεμφάνιση του νέου αντάρτικου πόλης, βρήκε συνεργούς τα αδέρφια μας από την Ινδονησία. Η ΜΟΝΑΔΑ ΘΥΜΟΥ-FAI/IRF και η Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης – FAI/IRF ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα και επιτέθηκαν σε δομές του Ινδονησιακού καθεστώτος, προβαίνοντας στην Τρίτη και την Πέμπτη πράξη του Σχεδίου Φοίνικας αντίστοιχα. Τα αδέρφια μας απέδειξαν πως ο αναρχικός λόγος και οι πράξεις που τον συνοδεύουν μπορούν να υπερκαλύψουν τις χιλιομετρικές αποστάσεις που μας χωρίζουν. Γνωρίζουμε πως όσο υπάρχουν σύντροφοι που μετατρέπουν τις επιθυμίες τους σε πράξεις κανένας φυλακισμένος αναρχικός δεν θα είναι μόνος. Αδέρφια της ICR- FAI/IRF η επίθεσή σας μας έδωσε κουράγιο. Σας έχουμε μες στην καρδιά μας. Μέχρι την αντάμωση. Μέχρι το τέλος!

Υ.Γ.2: Ο σύντροφος και φίλος Σπύρος Μάνδυλας δεν έχει ανάμιξη στην υπόθεση.

Τσαβδαρίδης Ανδρέας
Α' πτέρυγα
Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού
04 /09/2013

Πρώτος Χαοτικός Κύκλος - Λύσσα και Συνείδηση

Δεν υπάρχει ούτε χώρος, ούτε λόγος για συναισθηματισμούς. Δε σκοπεύουμε να πλέξουμε το εγκώμιο κανενός, κάθε αναρχικός σύντροφος έχει κάνει τις επιλογές του, επιλογές που τον φέρνουν απέναντι στην κρατική μηχανή και τους γλοιώδεις υποτακτικούς της, επιλογές που οδηγούν το τίμιο κοινωνικό κοπάδι εναντίον του. Αυτό που χρειάζεται, λοιπόν, είναι να είμαστε ξεκάθαροι. Ξεκάθαροι για τους αιχμάλωτους συντρόφους μας, ξεκάθαροι για το Ναδίρ, ξεκάθαροι ακόμα και για τη δική μας συμβολή στο διαρκή αναρχικό πόλεμο ενάντια στο υπάρχον.

Δε θα μιλήσουμε τη γλώσσα των δικαστών και των χαφιέδων. Αδιαφορούμε για το εάν οι σύντροφοι δηλώνουν ένοχοι ή αθώοι. Για εμάς ένα τέτοιο δίλημμα δεν υφίσταται εκτός των δικαστκών ακροβασιών και των νομικών αθλιοτήτων. Ας κάνουμε ένα βήμα ακόμη προς τον ίδιο μας το αφανισμό και ας παραδεχτούμε την αλήθεια. Δεν υπάρχουν αθώοι. Κανείς δε βαδίζει μονοπάτι το οποίο δεν επέλεξε.

Δε θα μιλήσουμε τη γλώσσα των δικαστών και των χαφιέδων. Αδιαφορούμε για το εάν οι σύντροφοι δηλώνουν ένοχοι ή αθώοι. Για εμάς ένα τέτοιο δίλημμα δεν υφίσταται εκτός των δικαστκών ακροβασιών και των νομικών αθλιοτήτων. Ας κάνουμε ένα βήμα ακόμη προς τον ίδιο μας το αφανισμό και ας παραδεχτούμε την αλήθεια. Δεν υπάρχουν αθώοι. Κανείς δε βαδίζει μονοπάτι το οποίο δεν επέλεξε. Είμαστε και θα είμαστε διαρκώς συνωμότες και συνένοχοι στην αντικρατική και αντικοινωνική επίθεση, διαρκώς ένοχοι για τη διετέλεση του φρικτότερου εγκλήματος, του εγκλήματος που συντελείται από τους περήφανους εικονοκλάστες εναντίον της Ανθρωπότητας. Ας σταματήσουν, λοιπόν, ορισμένοι να μυξοκλαίνε. Το υστερικό και θρασύτατο γέλιο μας είναι η απάντηση σε κάθε αυτόκλητο σωτήρα και ειρηνοποιό.

Ο σύντροφος Σπύρος Μάνδυλας, σε αντίθεση με το σύντροφο Ανδρέα, δεν αποδέχεται την εμπλοκή του στο ένοπλο σκέλος του νέου αναρχικού αντάρτικου και τη δήλωσή του αυτή δεν έχουμε κανένα λόγο να την αμφισβητήσουμε. Ας είναι, όμως, αυτή η υπόθεση η αφορμή για να καταστεί ξεκάθαρο το εξής. Η διαρκής μας συνωμοσία απέναντι στο Κράτος μπορεί να περιλαμβάνει την ένοπλη σύγκρουση, δε σταματά, όμως, εκεί. Η επίθεση του κράτους στο αναρχικό στέκι Ναδίρ στόχο έχει να πλήξει τις δομές διάχυσης του αναρχικού αντάρτικου λόγου και να περιορίσει την επαφή μας με τους αδελφούς και τις αδελφές μας της πράξης. Δεν ήταν φυσικά η πρώτη φορά που ο κρατικός μηχανισμός επιλέγει να χτυπήσει τους συντρόφους του Ναδίρ και προφανώς δε θα είναι η τελευταία από τη στιγμή που το αναρχικό στέκι οργανωθεί ξανά. Από την πλευρά μας, στεκόμαστε με κάθε μέσο δίπλα στους συντρόφους μας που πιάστηκαν από τον εχθρό. Είναι, όμως, μια τέτοια απλοϊκή δήλωση αρκετή ;

Το ιδεολόγημα του «χώρου»

Για να είμαστε σε θέση να αναφερθούμε στον τρόπο με τον οποίο η δική μας συνεισφορά στην υπόθεση της έμπρακτης αλληλεγγύης θα έχει ουσιαστικό αποτέλεσμα, θεωρώ πως απαραίτητη προϋπόθεση είναι να προχωρήσουμε στον παρακάτω διαχωρισμό. Είναι απαραίτητο να διακρίνουμε τους ειλικρινείς συντρόφους από τους αναρχοτυφλοπόντικες που με το άκουσμα της σύλληψης ξεπήδησαν σαν καλεσμάνοι σε γιορτή και έσπευσαν να χύσουν λίγη από τη χολή τους.

Δε θα ήταν απαραίτητη μια τέτοια διάκριση, εάν είχαμε μια και καλή αφήσει πίσω μας το ιδεολόγημα του ενιαίου αναρχικού «χώρου», η διατήρηση του οποίου εξυπηρετεί τους ίδιους σκοπούς για τους οποίους επινοήθηκε, τη μεγιστοποίηση της αναρχικής ως μιας άλλης αριστερής συνιστώσας, τη δημοσκοπική αύξηση και την ανάπτυξη – εδραίωση ενδο»αναρχικών» συσχετισμών. Στο βωμό του «κινήματος» παραβλέπονται μια σειρά από χαοτικές διαφωνίες και αντεγκλίσεις που σε αρκετές περιπτώσεις φτάνουν στα όρια των εχθροπραξιών. Αυτό το έρπον ψοφίμι που αυτοαποκαλείται αναρχικός χώρος και πρόθυμα χαριεντίζεται με τους ρουφιάνους της αριστεράς και την κοινωνική πανούκλα περικλύει κομμάτια και τάσεις απόλυτα ξένες

προς την Αναρχία και τον επιθετικό αντικρατικό πόλεμο, τάσεις που χαμοσέρνονται στα κομματικά γραφεία και της φιέστες των μαρξιστικών αρλεκίνων, τάσεις που δρουν κατασταλτικά εναντίον των πιο επιθετικών αναρχικών τάσεων, σε σημείο μάλιστα που υποκαθιστούν το ρόλο των μπάτσων.
Θα προσπαθήσω να είμαι όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρος. Δεν έχω καμία διάθεση να ονομάζω συντρόφους μου τους ρεφορμιστές του αναρχισμού και τους πατεράδες των Εξαρχείων. Η Άρνηση δε συνδιαλέγεται με τη σήψη τους, ούτε κάθεται στα τραπέζια των μικροπολιτικών σχεδιασμών τους. Τι σχέση έχει, όμως, μια τέτοια διάκριση με τη συγκυρία των συλλήψεων ; Αφελής ερώτηση πράγματι, αξίζει παρόλα αυτά να απαντηθεί. Δεν κατηγορώ τους «συντρόφους» του αναρχικού ρεφορμισμού που επέλεξαν να γυρίσουν το βλέμμα τους αλλού και να ασχοληθούν με υποθέσεις πολύ «σημαντικότερες», δεν είχα καμία απαίτηση, ούτε προσμονή έμπρακτης αλληλεγγύης. Το αξιοσημείωτο είναι η ανακούφιση συγκεκριμένων κύκλων, η οποία εκφράστηκε λίγο μετά τη σύλληψη των συντρόφων. Νιώθουν ανακούφιση, λοιπόν, οι «σύντροφοι». Ανακούφιση που ξεφορτώθηκαν ακόμη ένα κομμάτι της εξεγερτικής/χαοτικής αναρχικής δράσης.

Μια ανακούφιση των εκπροσώπων της «καλής, μη βίαιης, μη καταστροφικής, δημιουργικής» αναρχίας, εκείνης της αναρχίας που οργανώνει τα συσσίτια και τα κοινωνικά ιατρεία, της ίδιας αναρχίας που στέκεται δίπλα στην κοινωνία την περίοδο της μεγάλης «αντικοινωνικής επίθεσης» του κράτους και της αστικής τάξης. Εκείνης της αναρχίας που στεγάζεται στις καταλήψεις και οργανώνει δομές αντι-εξουσίας, μεταρέπει άδεια κτήρια σε πολιτιστικά κέντρα και στεγάζει αυτοργανωμένα μαθήματα. Εκείνη η αναρχία, λοιπόν, ανακουφίστηκε που το κράτος επέλεξε να χτυπήσει τους «κακούς, βίαιους, καταστροφείς, μπάχαλους και λούμπεν ψευτοαναρχικούς», εκείνους που καταστρέφουν χωρίς να έχουν κάτι να προτείνουν στον αντίποδα, εκείνους που περιφρονούν την κοινωνία και δε νοιάζονται για τη «γειτονιά». Εκείνους των οποίων οι καταλήψεις δε στεγάζουν βιτρό και κουκλοθέατρα, αλλά βενζίνη και στουπιά.
Ανακούφιση. Αυτό είναι το συναίσθημα που κυριαρχεί. Δεν αδικώ τους «συντρόφους» της καλής πίστεως, είναι πράγματι πολύ ανακουφιστικό να ξεφορτώνεσαι αναρχικούς. Έτσι, είσαι σε θέση να οργανώσεις όλες τις δομές υποκατάστασης του κράτους πολύ καλύτερα, χωρίς να είσαι υποχρεωμένος να δεχτείς κριτική εκ των έσω. Ενδιαφέρον συναίσθημα, λοιπόν, παρότι λίγο μαφιόζικο. Σε καμία περίπτωση δεν υπονοώ ότι υπάρχει «ενδοκινηματική» αντιπολίτευση, κάτι τέτοιο θα ήταν ηλίθιο. Και θα ήταν ηλίθιο, ακριβώς επειδή τα σιχάματα της καλής πίστεως δεν έχουν την παραμικρή σχέση με την Αναρχία. Ας μη σοκάρονται τα ευγενή ένστικτα των συντρόφων από τον τόνο και το λεξιλόγιο, η θέση που τους αποδίσεται είναι η πλέον κατάλληλη για αυτούς, οι σύντροφοι του ρεφορμισμού βρίσκονται κατ' αρχήν δίπλα στο Κράτος και τα μπάσταρδα της αντιτρομοκρατικής. Αξιοζήλευτη θέση, πράγματι, αν και παραδέχομαι πως κόπιασαν αρκετά για να την αποκτήσουν.
Καλός και Κακός αναρχικός, λοιπόν. Μακρά η παράδοση και η σύγχυση που επιφέρει ένας τέτοιος διαχωρισμός. Μακρά, αλλά τελείως ξένη προς την αναρχική δράση, το ίδιο ξένη με τη μαρξιστική κουλτούρα και την υποταγή στις επιταγές του κοινωνικού σώματος. «Θύματα» ενός τέτοιου διαχωρισμού είναι, λοιπόν, και οι σύντροφοι. Ξαναλέω, όχι πως επιδιώκω τη μεγιστοποίηση της βάσης των αλληλέγγυων. Οι δύο σύντροφοι ενσαρκώνουν με τη δράση και τις επιλογές τους το πρότυπο του βίαιου, μη συγκαταβατικού προς την κοινωνική αδιαφορία αναρχικού. Και με αυτό ας επανέλθουμε στο ιδεολόγημα περί χώρου.
Τι είναι αυτό που αποζητά αυτή τη στιγμή η κοινωνία ; Την αποκατάσταση της ισορροπίας, την επιστροφή σε μια κανονικότητα, όχι απαραίτητα αστικοδημοκρατική, σε κάθε περίπτωση, όμως, κανονικότητα που διασφαλίζει τη συνέχιση της ύπαρξής της. Και η στάση της, ας μην εθελοτυφλούμε, δεν είναι η στάση του φοβισμένου παιδιού στη γωνία, αλλά η αντίστοιχη του γλοιώδη ρουφιάνου που παζαρεύει ένα καλύτερο πλασάρισμα ώστε να συνεχίσει τη μίζερη ύπαρξή του. Εδώ είναι που εδράζεται η διαφωνία μας. Εμείς, οι εικονοκλάστες ατομικιστές αρνούμαστε να πάρουμε μέρος στο ιδιότυπο κυνήγι της ηρεμίας, αρνούμαστε να απλώσουμε το χέρι στη μάζα και να την καθοδηγήσουμε στη Γη της Επαγγελίας. Δικός μας στόχος είναι το κοινωνικό κοπάδι να σφαγιαστεί, στόχος μας είναι η πτώση της Κοινωνίας. Άρχισαν κάποιοι να μιλούν για διασπάσεις και διαχωρισμούς.

Ας αφήσουν οι αριστεριστές της κακιάς ώρας τις μικροπολιτικές ανοησίες τους, ακόμα καλύτερα, ας πάνε να μιλήσουν για συμμαχίες και αποκλεισμούς στα κόκκινα μαντριά από τα οποία πικραμένοι ξεγλύστρισαν. Δε μιλήσαμε ποτέ και δε θα μιλήσουμε τη γλώσσα της πολιτικής. Διάσπαση νοείται μόνο σε ενιαίες δομές, η αναρχική σκέψη, τουλάχιστον όπως Εγώ την αντιλαμβάνομαι, τις απορρίπτει, άρα όλη η ρητορεία περί διάσπασης πηγάζει αποκλειστικά και μόνο από τα ρεφορμιστικά κέντρα. Σημαίνει αυτό ότι προτίθεμαι να συνεργαστώ ή και να συνυπάρξω με γραφειοκράτες και αριστερίζοντες αναρχικούς ; Φυσικά όχι.

Ούτε τον αγκιτάτορα θα παραστήσω, ούτε τον πατέρα οποιασδήποτε τάσης. Η μαύρη μηδενιστική Αναρχία δε χρειάστηκε και δε χρειάζεται ούτε τα σημεία αναφοράς του αναρχισμού, ούτε συμμαχικές σχέσεις με τους γκρι ρεφορμιστές. Το «όλοι μαζί» δεν πέθανε, δεν υπήρξε ποτέ. Η Μαύρη Αναρχία ούτε συνδιαλέγεται με τους φιόγκους της κοινωνικής προόδου, ούτε κάθεται σε τραπέζια ενδοκινηματικού διαλόγου.

Τμήμα της ίδιας πολύμορφης δράσης αποτελεί και το αναρχικό στέκι Ναδίρ, όχι τα ντουβάρια και ο εξοπλισμός στα οποία ξέσπασαν τα καταπιεσμένα της ΕΚΑΜ, αλλά οι σύντροφοι του Ναδίρ που υποστήριξαν ανέκαθεν τη διάχυση της τερροριστικής δράσης και του χαοτικού/αντικοινωνικού λόγου μέσα από τις δομές και τις εκδηλώσεις τους στεκιού. Ακολουθώντας το μοτίβο που περιγράφεται παραπάνω, δε θα γίνει η παραμικρή προσπάθεια να παρουσιαστεί το αναρχικό στέκι Ναδίρ ως ένα ακόμη από τα «πολιτισμικά» στέκια, στόχος των οποίων είναι η κοινωνική ανυπακοή και η πλατιά επαναστατική δραστηριοποίηση. Τέτοιες προσπάθειες ας κάνουν άλλοι. Εμείς, αρνούμενοι να καθοδηγήσουμε τη σκέψη και το λόγο μας βασισμένοι σε ψευδαισθήσεις και ευσεβείς πόθους άλλων, στεκόμαστε δίπλα στους συντρόφους που αρνήθηκαν να κάνουν τις συνειδήσεις τους κουρελόπανο για να προσεγγίσουν το κοινωνικό πτώμα, δίπλα στους εξεγερσιακούς αναρχικούς της διαρκούς επίθεσης στο Κράτος και την κοινωνική ειρήνη.

Δίπλα στους συντρόφους εκείνους που έδωσαν βήμα στα φυλακισμένα αδέλφια μας και έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην επικοινωνία μαζί τους. Στεκόμαστε με κάθε μέσο δίπλα στους αιχμάλωτους συντρόφους, δεν ξεχνάμε ούτε τη στάση των αναρχο-λακέδων της εξουσίας, ούτε φυσικά όσους νετσαγεφικούς παραλημένους άρχισαν να ηθικολογούν στην πλάτη των αιχμαλώτων.

Ας γίνει κάτι ξεκάθαρο εδώ. Το μαχαίρι της Άρνησης δεν κένει διακρίσεις, ούτε σκύβει ποτέ ο μηδενισμός μπροστά σε αυθεντίες και ιερατεία. Παραμένουμε το ίδιο βέβυλοι και εικονοκλάστες, ακόμη και με τους ίδιους μας τους αδελφούς. Ας μη νομίζει κανένας ότι βρίσκεται στο απυρόβλητο. Θα πρέπει στο σημείο αυτό να ξεκαθαρρίσω το εξής, για τελευταία φορά. Δεν έχω την παραμικρή διάθεση να αγιογραφήσω κανέναν, ούτε να παίξω ρόλο χειροκροτητή. Τέτοιου είδους ηλιθιότητες δεν έχουν θέση σε σχέσεις μεταξύ συντρόφων, ας το έχει αυτό στην άκρη του μυαλού του κάθε «καλόπιστος σύντροφος» πριν βιαστεί να στάξει τη χολή του.

Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, το σινιάλο επίθεσης των αδελφών μας απέναντι στο Κράτος, την Κοινωνία και τα υπόλοιπα φαντάσματα του υπάρχοντος, εκφράζεται όχι μόνο μέσω της ένοπλης επίθεσης, αλλά και με την οργάνωση και διάχυση ενός δικτύου πολύμορων επιθετικών δράσεων που βρίσκουν την αφετηρία τους στην αντιπληροφόρηση και τη διάδοση των τερροριστικών δρασεων και καταλήγουν σε μια πληθώρα αντικρατικών και αντικοινωνικών ενεργειών, επιθέσεων και σαμποτάζ στόχων μικρότερης δυναμικής. Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης καθιστά δυνατή την ουσιαστική επικοινωνία μεταξύ των αναρχικών συντρόφων, την επικοινωνία της Φωτιάς και της Συνωμοσίας. Και εγχειρήματα με δράση παρόμοια με αυτή του αναρχικού στεκιού Ναδίρ προωθούν και διαχέουν αυτήν ακριβώς την ιδιότυπη επαφή. Για το λόγο αυτό, γίνεται εύκολα αντιληπτή η ανάγκη όχι μόνο να προστατευθούν και να διατηρηθούν οι ήδη υπάρχουσες δομές, αλλά και να γίνουν ενέργειες με στόχο τη δημιουργία νέων δομών. Πέρα από τη χρησιμότητα των μεταφραστικών και εκδοτικών εγχειρημάτων στη διάδοση του αναρχικού πολέμου, σαφής είναι και η ανάγκη για καταλήψεις-ορμητήρια, εγχειρήματα τα οποία δε θα στεγάσουν όνειρα και φιλοδοξίες κοινωνικής επανάστασης και προσέγγισης, αλλά θα λειτουργήσουν με μόνο σκοπό τον ανεφοδιασμό, την παροχή καταφυγίου και την περαιτέρω ενίσχυση της χαοτικής δράσης.

Η ανάγκη για εγχειρήματα όπως το Ναδίρ, αλλά και καταλήψεις με αποκλειστικά συγκρουσιακή βλέψη, δεν περιορίζεται στα όρια των υπαρκτών δράσεων, αλλά δημιουργεί τις προϋποθέσεις για εκμετάλλευση πλήθους κοινωνικών συγκυριών. Δεν προσφέρεται η Μηδενιστική Πορεία για αναλυτικότερη περιγραφή, είναι πάντως σημαντικό να μην παραγνωρίσει κανείς τη σημασία τέτοιων κένρων.

Η ανάγκη εκ των έσω κριτικής

Η σύλληψη των δύο αναρχικών, έφερε στο φως ένα φαινόμενο του οποίου η δυναμική ήταν ίσως αναπάντεχη. Παρότι υπήρξαν κάποιες δηλώσεις και δράσης αλληλεγγύης στους δύο συντρόφους, τόσο από «εγχειρήματα», όσο και από πρόσωπα, τα αντανακλαστικά και η αντίδραση ημών θεωρώ πως δεν αναλογεί στην, θεωρητική τουλάχιστον, δυναμικότητα της τάσης στην οποία προσδιοριζόμαστε.

Δεν περίμενε κανείς από τους κοινωνιστές αναρχικούς να σπεύσουν να υπερασπιστούν τους συντρόφους μας. Την ίδια περίοδο, είχαν μάλιστα «σημαντικότερα» θέματα με τα οποία ασχολούνταν. Περιμέναμε, όμως, τουλάχιστον ένα μίνιμουμ κινητοποίησης από τους δικούς μας συντρόφους εκτός των κελιών, μια ένδειξη ότι η μαύρη Αναρχία δε σταματάει στους αντάρτικους πυρήνες, αλλά εκφράζεται σε πολλά επίπεδα λόγου και δράσης.

Ας μην παρεξηγηθω, δεν απαιτώ κάποιου είδους επιβεβαίωση ή δήλωση της παρουσίας των συντρόφων. Η σιγή, όμως, που ακολούθησε, πέρα από τις ελάχιστες δράσεις, δεν μπορεί παρά να θέτει στο προσκήνιο το ζήτημα της εν γένει παρουσίας και δράσης των μηδενιστών (και εξεγερσιακών) αναρχικών στον ελλαδικό χώρο. Ο μηδενισμός δεν είναι ο νέος εναλλακτισμός, δεν είναι μέσο απόκτησης αναρχόσημων και αναρρίχησης σε μια ιεραρχική κλίμακα. Εάν η επίθεση στην Εξουσία και την Κοινωνία μένει μια φιλοσοφική συζήτηση ή εγκλωβίζεται στα στενά όρια ενός κειμένου αλληλεγγύης, τότε αφενός το έδαφος αφήνεται ελεύθερο στο Κράτος να συνεχίσει να επιτίθεται στις δομές και τους συντρόφους μας και αφετέρου η Άρνηση μετουσιώνεται σε ιδεολογία και αμβλύνεται επικίνδυνα. Και μη νομίσει κανείς πως η κριτική που ασκείται στο Κράτος, την Κοινωνία και τον αναρχικό ρεφορμισμό δεν αγξίζει και τις αγκιλώσεις μας. Εάν ο Μηδενισμός θέλει να μένει τέτοιος, εάν η Άρνηση επιδιώκει να παραμένει μαχαίρι, τότε ο μόνος δρόμος για μας είναι να χτυπάμε διαρκώς το κεφάλι μας στον τοίχο. Τίποτα δεν τελείωσε επειδή προσεγγίσαμε κάποιοι την ιδέα, ούτε νομίσαμε ποτέ ότι είμαστε φιλόσοφοι.

Παράλυτος είναι ο μηδενιστής που αποδέχεται το ρόλο του φιλοσόφου, αλλά αρνείται αυτόν του εμπρηστή. Η Πέννα και το Μαχαίρι συμβαδίζουν, αλλιώς δεν έχουν κανένα νόημα. Ας αφήσουμε πλέον τις υπερβολές. Δεν τέθηκαν προαπαιτούμεναν σε κανέναν. Η ένοπλη επίθεση είναι ένας δρόμος˙ κανείς δεν υποχρεώθηκε να βαδίσει σε αυτόν. Όσοι δεν αντέχουν το βάρος των επιλογών τους ας σταματήσουν. Οι δηλώσεις αλληλεγγύης, όταν μένουν τέτοιες και δε μετουσιώνονται σε επιθετική πράξη, είναι το ίδιο με κάθε άλλη παρόμοια δήλωση. Είναι η ίδια θεατρική σκηνή, έτοιμη να υποδεχτεί την παράσταση του αρλεκίνου. Ας μη ληφθεί τίποτα από τα παραπάνω ως νουθεσία, θα ήταν ανόητο, και ας γίνει επίσης κατανοητό ότι ούτε το Μέτωπο και εμείς ξεφεύγουμε από την κριτική αυτή.

Για τους σχεδιασμούς του Κράτους

Όπως γράφεται και παραπάνω, το Κράτος επιτίθεται στις δομές του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης, επιτίθεται όχι μόνο στους πυρήνες της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και τους υπόλοιπους συντρόφους που δρουν ένοπλα εναντίον του, αλλά στοχεύει και στην αποδόμηση των εγχειρημάτων στήριξης και διάχυσης του αναρχικού λόγου. Ο σχεδιασμός από την πλευρά των κρατιστών είναι απόλυτα λογικός και αναμενόμενος, το ζήτημα είναι ποια είναι η δική μας απάντηση στις ενέργειες του εχθρού.

Πέρα, φυσικά, από τις λίγο πολύ αναμενόμενες ενέργειες (αφισοκολλήσεις, παρουσία στα δικαστήρια και κείμενα στήριξης), είναι αναγκαία η ανάπτυξη περαιτέρω δράσης, όχι απαραίτητα ένοπλης, που όμως θα παρέχει την προοπτική της απευθείας σύγκρουσης με το Κράτος. Έτσι, η διοργάνωση μιας πορείας

«αλληλεγγύης», για παράδειγμα, στους αιχμάλωτους συντρόφους θα κατέληγε σε μία πορεία-κηδεία από αυτές που έχουμε συνηθίσει το τελευταίο διάστημα εάν η οργάνωση και ανάπτυξή της ακολουθούσε το μοτίβο της μη σύγκρουσης και της αμυντικής στάσης. Δεν είμαστε ηλίθιοι, προφανώς δεν είναι ούτε εύκολο, ούτε ιδιαίτερα έξυπνο για μία πορεία τριακοσίων ατόμων να οργανωθεί και να δράσει επιθετικά προς τους μπάτσους. Για τον παραπάνω λόγο, δεν έχει νόημα να οργανωθεί μία τέτοια πορεία «αλληλεγγύης» στους συντρόφους. Αντί για μία εκδήλωση «ειδικού σκοπού», όμως, υπάρχουν άλλου είδους ευκαιρίες που ανοίγονται μπροστά μας.

Καταρχάς, είναι πολύ σημαντικό να τονιστεί η σπουδαιότητα των δράσεων μικρής επικινδυνότητας-ισχύος, όπως είναι οι νυχτερινές επιδρομές και το σμαποτάζ. Υπάρχουν, όμως, οι προϋποθέσεις για μια μεγαλύτερης κλίμακας επίθεση ; Η απάντηση είναι ναι˙ η ευκαιρία για μια τέτοια δράση θα πρέπει να αναζητηθεί στις διαδηλώσεις του προσεχούς διαστήματος. Δε θα επεκταθούμε άλλο, έχουν γίνει αναφορές σε παλαιότερα κείμενα του «Πρώτου χαοτικού κύκλου» σχετικά με τη στρατηγική της επίθεσης και το ζήτημα έχει καλυφθεί πολύ αναλυτικότερα και πληρέστερα από τους συντρόφους της ΣΠΦ της πρώτης περιόδου.

Το μόνο που επιδιώκεται από αυτές εδώ τις γραμμές είναι η εκπομπή ενός σινιάλου Επίθεσης και Λύσσας, όχι ενός σινιάλου συναισθηματικής φόρτισης και εκδίκησης, αλλά ενός πύρινου χαμόγελου προς τους αιχμάλωτους συντρόφους μας. Η Επίθεση στο υπάρχον είναι μια υπενθύμιση προς τους αδελφούς μας εντός των τοιχών ότι όλα συνεχίζονται και ότι η αλληλεγγύη μας είναι έμπρακτη και ουσιαστική.

ΔΕΝ ΜΙΣΟΥΜΕ...ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΟΥΜΕ...ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΛΥΣΣΑΜΕ...ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΡΟΤΡΕΧΟΥΜΕ...ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΑΡΑΠΑΤΑΜΕ...ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΟΥΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΛΥΠΟΜΑΣΤΕ...ΑΔΙΑΦΟΡΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ...ΜΠΟΡΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΛΙΓΟΨΥΧΟΥΜΕ...ΕΦΟΡΜΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΖΗΤΙΑΝΕΥΟΥΜΕ...ΛΗΣΤΕΥΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΣΒΗΝΟΥΜΕ...ΚΑΙΜΕ
ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΜΕ...ΜΙΛΑΜΕ
ΔΕΝ ΠΕΡΠΑΤΑΜΕ...ΤΡΕΧΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ..ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΧΤΙΖΟΥΜΕ...ΙΣΟΠΕΔΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΜΑΝΤΡΩΝΟΥΜΕ...ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΣΙΓΟΚΑΙΜΕ...ΦΛΕΓΟΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ..ΠΑΡΕΚΚΛΙΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΖΟΥΜΕ...ΠΡΑΤΤΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ ΜΑΣ Η ΛΕΞΗ:
ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ...

Αναρχικό Στέκι Ναδίρ

Για τους δύο συντρόφους

Ω! Και πως θα κραυγάσουν οι ανόητοι: πεισματάρηδες αναρχικοί! Ποιος μπορεί να καταλάβει τη θύελλα που λυσσομανά στο μυαλό μας; Ποιος μπορεί να καταλάβει τη δίψα μας για χαρά, για ζωή; Ποιος μπορεί να καταλάβει την ήττα μας εξαιτίας της ανθρώπινης δειλίας;

Bruno Filippi

Ούτε συναισθηματισμός, ούτε φυσικά καμία αίσθηση καθήκοντος σύντροφοι. Είμαστε αυτό που επιλέγουμε, είστε αυτό που επιλέξατε. Άσχετα με στοιχεία, πειστήρια και κατασκευασμένες ιστορίες μπάτσων, η αλήθεια είναι μία: Δεν υπάρχουν Αθώοι. Κανείς μας δεν είναι αθώος, κανένας από όσους

επέλεξαν να σταθούν απέναντι από τον Κράτος και τους μηχανισμούς του δεν έχει δικαιολογία. Κάθε αναρχικός σύντροφος που πέφτει στα χέρια του εχθρού πληρώνει, όχι μια σκέψη ή μια κοσμοθεωρία, αλλά την έμπρακτη και ουσιαστική εναντίωσή του στο υπάρχον, πληρώνει την άρνησή του να ζήσει περικυκλωμένος από φαντάσματα και αλυσίδες.

Γι αυτό, λοιπόν, δεν υπάρχουν συναισθηματισμοί. Ήρθε ο καιρός να κάνουμε χώρο για την αλήθεια και να αντικρύσουμε κυνικά, όχι όμως μοιρολατρικά, τη μοίρα που επιφυλάσσει για μας ο εχθρός. Η σύλληψη των δύο συντρόφων, εκτός από τους κρατικούς σχεδιαμούς, έφερε στο προσκήνιο και ανέδειξε την αντιμετώπιση που έχουν από τους ρεφορμιστές αναρχικούς οι σύντροφοι της Μαύρης Αναρχίας. Από εδώ ούτε παραινέσεις είμαι σε θέση να κάνω, ούτε συμβουλές να δώσω στους δύο συντρόφους. Ούτε άλλωστε, είμαι Εγώ σε θέση να χρησιμοποιώ πληθυντικό αυτή τη στιγμή. Και οι δύο παραπάνω απόπειρες θα ήταν παντελώς ηλίθιες και γελοίες. Το μόνο που είμαι σε θέση να πω με βεβαιότητα είναι πως η μνήμη δε σβήνει και πως τίποτα δεν τελείωσε ακόμα.

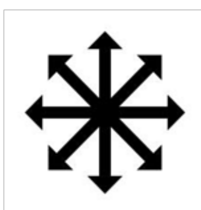
Ας πάψουν πλέον οι «φιλοσοφικές συζητήσεις», οι αναλύσεις και η ενασχόληση με το δικαστικό πανηγύρι που στήνεται. Κανείς δεν έχει πλέον δικαιολογία. Δράσε ή Σκάσε.

Ω, μαύρες παντιέρες υψωμένες
απ' την πυγμή του εξεγερμένου ανθρώπου
-που συγκεντρώνει τη ματιά του έντονα
πέρα απ' το κυρίαρχο ψέμα
-ανεμίζοντας στον ήλιο και τον άνεμο
ανεμίζοντας στον άνεμο και τον ήλιο
Η νίκη γελά στο βάθος!
Στο βάθος – στο βάθος – στο βάθος!
Στο μεγαλείο του ήλιου και τ' ανέμου!
[...]
Τρέχουμε πέρα από κάθε σύστημα
Τρέχουμε πέρα από κάθε φόρμα
Πετάμε προς την υπέρτατη λευτεριά
Προς την ακραία ΑΝΑΡΧΙΑ!

R. Novatore

Κρατήστε τις Αρνήσεις σας ακέραιες σύντροφοι.
Αλληλεγγύη στους δύο αναρχικούς αιχμαλώτους.
Αλληλεγγύη στο αναρχικό στέκι Ναδίρ.
Ούτε ένα χιλιοστό πίσω, εννιά χιλιοστά στα κεφάλια των μπάτσων.

Niger Lupus Negationis

Αντιφασιστική παρέμβαση στα δυτικά Θεσσαλονίκης από Αναρχικό Στέκι Ναδίρ.

Ηγουμενίτσα: Πανό για Ανδρέα Τσαβδαρίδη και Σπύρο Μάνδυλα.

Λευτεριά Στους

ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ & ΣΠΥΡΟ ΜΑΝΔΥΛΑ

"Δεν προσμένουμε τις ώριμες και αντικειμενικές συνθήκες για τον ερχομό της επανάστασης, στο όνομα του καταπιεσμένου λαού, αλλά αντίθετα πράττουμε στο έδω και τώρα με λύσσα και συνείδηση για την διαρκή αναρχική εξέγερση." Αναρχικό Στέκι ΝΑΔΙΡ.

11/07 οι σύντροφοι συλλαμβάνονται με ανύπαρκτα στοιχεία και γελοίες κατηγορίες, όπως η κατοχή εκρηκτικών τα οποία δεν υπήρχαν και η ηθική αυτουργία για την επίθεση σε ξενοδοχείο της Τζακάρτα στην Ινδονησία!

Αναρχικό Στέκι Utopia A.D.
utopia-ad.org

Αφίσα Αλληλεγγύης από το αναρχικό στέκι Utopia A.D. για τους δύο συντρόφους.

Μαύρα Σινιάλα...

Για τους εχθρούς:

Για τους κομπλεξικούς, μικρόνοες εξουσιαστές σαλτιμπάγκους των υπουργικών θώκων και των ανώτατων υπηρεσιακών θέσεων. Τους καραγκιόζηδες που ντύνονται με τη στολή του Ναπολέοντα και περιφέρουν τη γκροτέσκα μορφή τους από βήμα σε παράθυρο και από παράθυρο σε έδρανο, διαλαλώντας την κατασταλτική τους πραμάτεια. Για τα σιχαμερά ανθρωπάκια που κρύβονται πίσω από τη δικαστική έδρα και τα εισαγγελικά γραφεία και εκδικούνται για την ανέραστη και άνευρη «ζωή» τους μοιράζοντας καταδίκες, προφυλακίσεις και εντάλματα. Για τα γλοιώδη καθάρματα των καναλιών και των φυλλάδων, που έρπονται μέσα στα σκατά και τη λάσπη και που νομίζουν πως σπιλώνουν και συκοφαντούν όσους βαδίζουν όρθιοι. Για τα ασπόνδυλα καθίκια με στολή, τα μαντρόσκυλα του δημοκρατικού καθεστώτος. Για το χαιφιεδότσουρμο της αντιτρομοκρατικής που επιστρατεύει δέκα πάνοπλους για να μεταφέρουν έναν αναρχικό αντάρτη από την είσοδο των δικαστηρίων μέχρι την κλούβα. Τα παραφουσκωμένα αλεξίσφαιρα, οι μαύρες στολές και τα αυτόματα σας, δε μας ξεγελούν. Βλέπουμε πεντακάθαρα τα φοβισμένα μάτιας σας κάτω απ' τις κουκούλες. ***Σε όλους εσάς, ένα σινιάλο μίσους και μια υπόσχεση...***

Για τους υπηκόους:

Για την υποτακτική πλέμπα των χειροκροτητών, των σιωπηλών, των λογικών και των ουδέτερων. Την κοινωνία-μήτρα ρουφιάνων, εθελοντών μπάτσων, αποβλακωμένων ηλιθίων και κάθε λογής σιχάματος. Τον ορισμό της αδυναμίας, της σήψης και του εξεφτελισμού της ύπαρξης. Για τη μάζα των εργατών, των καταναλωτών, των ψηφοφόρων, των κάθε είδους οπαδών, των κάθε λογής πρεζάκηδων, των καταπιεστών, των βιαστών, των κάθε απόχρωσης φασιστών, των ανδρών και των γυναικών, των Ελλήνων και των μεταναστών, των αριστερών και των δεξιών. Όσο πιθανό είναι να βγάλουμε εμείς φτερά στο σώμα, άλλο τόσο πιθανό είναι να προσεγγίσετε και όλοι εσείς το νόημα της Αναρχίας και της Εξέγερσης. ***Σε όλους εσάς, ένα σινιάλο περιφρόνησης και ένα μορφασμό αηδίας...***

Για τους ψευδοπροφήτες:

Για εκείνους που περιμένουν πάντα χαιρέκακα στη γωνία, για να θεωρητικολογήσουν πάνω στις συλλήψεις. Που μηδιούν σαρκαστικά σκεφτόμενοι «Καλά να πάθουν». Που βλέπουν κάθε πραγματικό εξεγερμένο και κάθε περήφανο αρνητή, σαν απειλή για τα κοινωνικά τους σχέδια. Για εκείνουν που τρόμαξαν στη θέα του πολέμου και τρέχουν να κρυφτούν μέσα στο κοπάδι. Για το παπαδαριό του πολιτικού ανθρωπισμού. Για τους θαμώνες των καφενείων και τους θεατές των παραστάσεων στα αμφιθέατρα της θλίψης. Για τους θιασώτες των κινηματικών τσίρκων και του κωλοτριψίματος με τους αριστερούς εξουσιαστές. **Σε όλους εσάς, ένα σινιάλο χλεύης και ένα «κρίμα»...**

Για τα αδέρφια μου:

Σπύρο, Ανδρέα και συντρόφια του Ναδίρ. Οι λέξεις σε ένα χαρτί δε μπορούν να συγκριθούν με αυτά που λένε τα μάτιας μας κάτω από τις κουκούλες, με τις σκέψεις μας, που διαπλέκονται όταν στοχαζόμαστε παρέα στο σκοτάδι, με τους συνωμοτικούς μας ψυθίρους και τις παθιασμένες συζητήσεις μας. Ο εχθρός γελιέται αν νομίζει πως με τη σύλληψή σας, θα σβήσει την εξεγερτική φωτιά. Έχει ξαναειπωθεί• οι αγέλες μας είναι ανεξάντλητες. Όσο υπάρχουν ακόμα αναρχικοί με αξιοπρέπεια δε θα είστε μόνοι. Όσο υπάρχει ακόμα εκείνη η «δράκα τολμηρών» που περνά τη γραμμή, η φωτιά της θα ζεσταίνει το κελλί και την καρδιά σας. Για τους μαχητές των πυρήνων FAI/IRF σε Ελλάδα και Ινδονησία, που κρατάνε ψηλά τη μαύρη σημαία της αναρχικής

διαρκούς εξέγερσης. Πάντα ασύλληπτοι και πάντα νικηφόροι. Για τους αιχμάλωτους του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης και για όλα τα συντρόφια που έχουν πάρει θέση μάχης στον πόλεμο που μαίνεται. ***Σε όλους εσάς, ένα σινιάλο αλληλεγγύης και δύναμης και μια υψωμένη γροθιά...***

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΣΠΥΡΟ ΜΑΝΔΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΝΑΔΙΡ
ΣΥΝΕΡΓΙΑ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΗΝΕΣ FAI/IRF
ΖΗΤΩ Η ΜΑΥΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ!
ΑΠΟ ΤΗ ΧΙΛΗ ΩΣ ΤΗΝ ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ ΖΗΤΩ Η FAI ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΑΝΑΡΧΙΑ!
ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΧΡΙΣ ΕΣΧΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ!

In gladi veritas

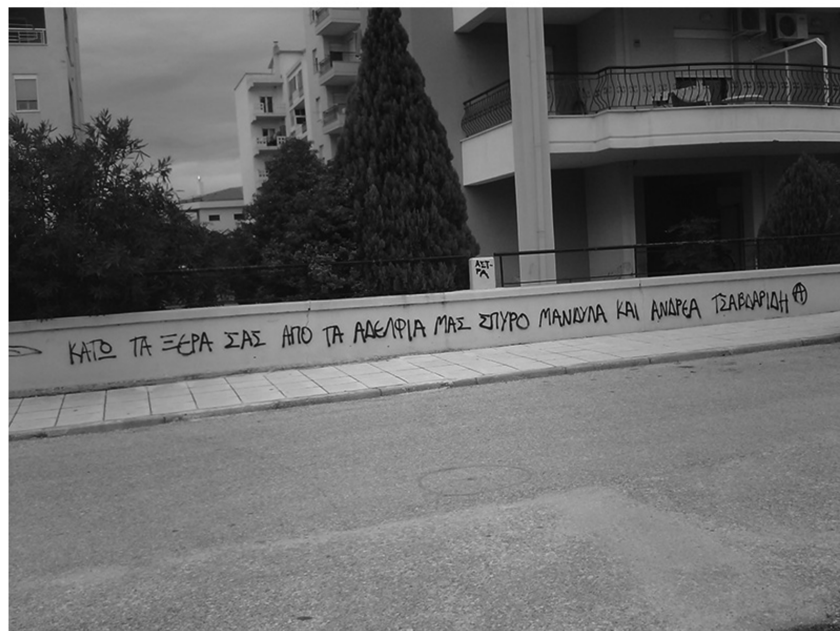
Λευτεριά Στους
ΑΝΔΡΕΑ
ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗ
ΣΠΥΡΟ
ΜΑΝΔΥΛΑ

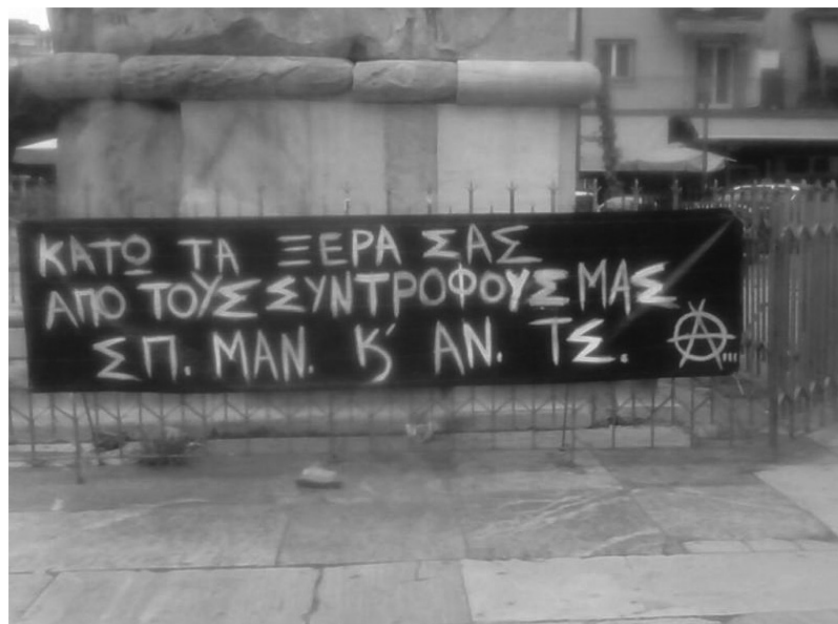

Τρικάκι για τους δύο αναρχικούς αιχμαλώτους από το αναρχικό στέκι Utopia A.D.

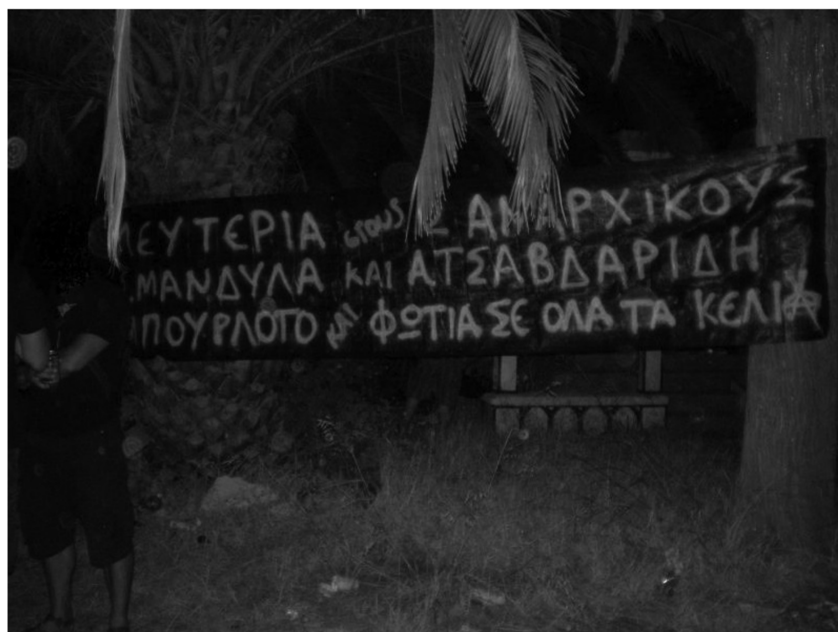

συνθήματα για τους δύο αναρχικούς αιχμαλώτους πολέμου

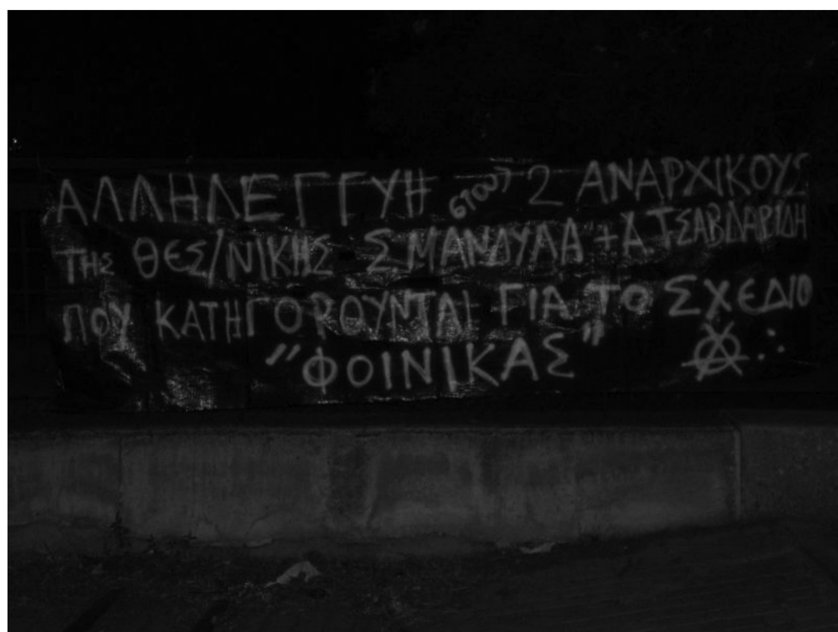
πανό από θεσσαλονίκη για τους συντρόφους

πανό από πρέβεζα για τους συντρόφους

πανό για το Σπύρο Μάνδυλα και τον Αντρέα Τσαβδαρίδη

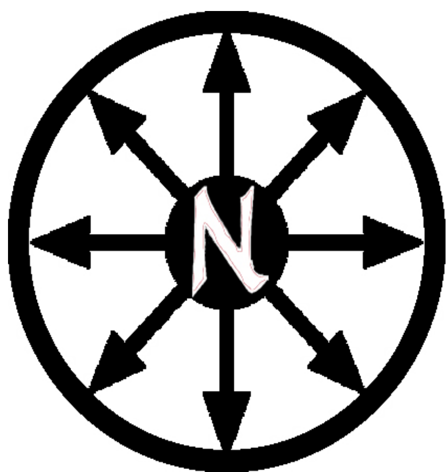
Τα κείμενα που δημοσιεύονται στο έντυπο "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους" εκφράζουν τη σκέψη του εκάστοτε συντάκτη.

Παρότι επιμέρους διαφωνίες είναι λογικό ότι υπάρχουν, η συντακτική ομάδα δεν έχει την παραμικρή διάθεση να αυτολογοκριθεί. Έτσι, τα κείμενα υπογράφονται από τους εκάστοτε συντρόφους, οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για τη σύνταξή τους.

Φυσικά, ο χαρακτήρας των αναλύσεων είναι ξεκάθαρος και δεδομένος.

Η συντακτική ομάδα της "Μηδενιστικής Πορείας"

Niger Lupus Negationis, In gladi veritas και Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης rem gero

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Αιχμάλωτοι Πολέμου

Ακολουθεί μια ενημέρωση για τα συντρόφια του εξωτερικού, που βρίσκονται έγκλειστα στα κελιά της Δημοκρατίας και για τις σχετικές υποθέσεις.Θεωρούμε πως θάβοντας μια για πάντα τις φαντασιακές συνδέσεις με τα διάφορα «υποκείμενα αγώνα», αποκτούμε ταυτόχρονα σχέσεις συγγένειας με τις περήφανες ατομικότητες από όλον τον κόσμο, που σε πείσμα των καιρών, συνεχίζουν με λύσσα και αξιοπρέπεια να παίρνουν μέρος στον πόλεμο που μαίνεται, από όποια θέση μάχης επιλέγει η καθεμία από αυτές.
Αλληλεγγύη και Συνωμοσία, λοιπόν, μέχρι το τέλος...

Ιταλία:

Υπόθεση Adinolfi:

Στις 7 Μαΐου του 2012, ο Roberto Adinolfi, επικεφαλής της Ansaldo Nucleare, πυροβολείται και τραυματίζεται στη Γένοβα. Η επίθεση αναλαμβάνεται αργότερα από τον **Πυρήνα Όλγα, της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας-Διεθνούς Επαναστατικού Μετώπου**. Στις 14 Σεπτέμβρη του 2012, δύο σύντροφοι, ο **Νίκολα Γκάι** και ο **Αλφρέντο Κοσπίτο**, φυλακίζονται, ενώ ακόμα μια συντρόφισσα (η **Άννα Μπενιαμίνο**) τίθεται υπό έρευνα. Στις 30 Οκτωβρίου, θα ξεκινήσει η δίκη των δύο συντρόφων, οι οποίοι κρατούνται στις φυλακές της Φερράρα.

CONFLITTO e REPRESSIONE

PRESIDIO SABATO 17 NOVEMBRE
ORE 15 AL CARCERE DI SANREMO IN
SOLIDARIETA' a
NICOLA e ALFREDO
SOLIDARIETA' A TUTTI I RIBELLI – PER LA LIBERTA' DI TUTTI/E

Υπόθεση Ardire:

Στις 4 τα ξημερώματα της 13ης Ιούνη 2012 οι καραμπινιέροι της Ομάδας Ειδικών Επιχειρήσεων (ROS) έκαναν επιδρομές σε περίπου 40 σπίτια, εκτελώντας την επονομαζόμενη κατασταλτική **επιχείρηση «ευτολμία»**(operazione ardire), εναντίον ατόμων του αναρχικού κινήματος, η οποία διατάχτηκε από την εισαγγελέα της Περούτζια,**Μανουέλα Κόμοντι**. Συνολικά, βγήκαν 10 εντάλματα συλλήψεων –οκτώ εκδόθηκαν εντός Ιταλίας, ένα στάλθηκε στη Γερμανία και ένα στάλθηκε στην Ελβετία– και 24 ύποπτοι τέθηκαν υπό εισαγγελική έρευνα.Τα οκτώ συντρόφια, που είχαν συλληφθεί σε Πίζα, Ρώμη, Περούτζια, Γένοβα, Τέρνι κι είχαν προφυλακιστεί, ήταν οι **Στέφανο Γκαμπριέλε Φόσκο, Ελίζα Ντι Μπερνάρντο, Αλεσσάντρο Σεττεπάνι, Σέρτζιο Μαρία Στεφάνι, Κάτια Ντι Στέφανο, Τζουζέππε Λο Τούρκο, Πάολα Φραντσέσκα Ιότζι και Τζιούλια Μαρτσιάλε**. Ως προς τη Γερμανία και την Ελβετία, τα προληπτικά μέτρα φυλάκισης διατάχτηκαν εις βάρος δύο αναρχικών που έχουν ήδη απαχθεί από το κράτος εδώ και χρόνια, δηλαδή εναντίον του **Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα και του Μάρκο Κάμενις**. Επίσης, ανάμεσα στα ονόματα των υπό έρευνα υπόπτων συγκαταλέγονται **6 φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς**, από την Ελλάδα.

Αξίζει να σημειωθεί πως με τις παραπάνω συλλήψεις και έρευνες χτυπήθηκαν και ανατρεπτικά μέσα αντιπληροφόρησης της Ιταλίας. Κατασχέθηκαν οι υπολογιστές του συντρόφου που ενημέρωνε τον ιστότοπο **Informa-Azione**, μετά από έρευνα στο σπίτι του. Συνελήφθησαν τα μέλη του ιστότοπου **Culmine**. Ένας σύντροφος είχε προφυλακισθεί και ένας τέθηκε υπό έρευνα, από τη διαχειριστική ομάδα του ιστότοπου **ParoleArmate**. Τέλος, τέθηκαν υπό έρευνα και τα συντρόφια που συμμετείχαν στο μηδενιστικό εκδοτικό εγχείρημα **Edizioni Cerbero**.

Πλέον, οι περισσότεροι προφυλακισμένοι στην Ιταλία έχουν αποφυλακισθεί και είτε είναι ελεύθεροι, είτε υπό κατ' οίκον περιορισμό. Στη φυλακή παραμένει μόνο ο **Σέρτζιο Μαρία Στεφάνι**(φυλακές της Φερράρα).

Conti che non tornano ?

2 anni passati dall'ultimo incidente ad una centrale nucleare, Fukushima: un numero mai calcolato ed incalcolabile di morti, feriti e contaminati, danni a livello globale che la comunità tecnico-scientifica, il governo e la stampa giapponesi ed internazionali cercano maldestramente di celare, fino all'ultima farsa tragica dei prossimi Giochi olimpici in Giappone con cui la propaganda vorrebbe rifare il belletto ad un territorio devastato, mortifero ed impraticabile.

Un numero mai calcolato di fusti di scorie radioattive dispersi e stillanti morte e veleni tra le campagne di Saluggia e Trino Vercellese a ridosso del bacino del Po, vestigia dell'ultima centrale nucleare dismessa in territorio piemontese, quella di Trino Vercellese.

Un regolare passaggio di treni carichi di scorie nucleari destinate al riprocessamento (leggi riuso) tra il Nord Europa , l'Italia, il corridoio della Val di Susa e la Francia.

Un gruppo industriale, la Finmeccanica, con interessi diversificati tra cui nel Nucleare ad uso civile (manutenzione delle già esistenti e costruzione di nuove centrali nucleari) nella produzione e traffico di armi e sistemi di controllo soprattutto nelle nuove frontiere di espansione (centrali nucleari in Romania, traffico di armi con l'India, solo per fornire qualche plateale esempio), oltre che il tipico esempio di truffa, corruzione, sfruttamento, connaturati a qualsiasi espressione del dominio e del capitale. Interessi diversificati che arrivano fino ad accordi con l'Università, attraverso borse di studio e finanziamenti di progetti, col duplice scopo di indirizzare da subito la ricerca verso fini militari e creare "accettazione" o peggio indifferenza e commistione con tali meccanismi.

Con la nomina di De Gennaro a presidente di questa holding, il cerchio si chiude. Capo della polizia e del Dipartimento della pubblica sicurezza nei giorni del G8 di Genova nel 2001, in seguito ad una promozione, De Gennaro arriva a Finmeccanica dopo essere stato sottosegretario ai Servizi segreti.

In una città come Genova dove Finmeccanica e Ansaldo sono prese in considerazione dall'opinione pubblica soprattutto per le notizie relative alla cessione delle quote aziendali... quasi avulsi dalle loro responsabilità nel mondo...

Un progettista di centrali nucleari, un paladino di una clamorosamente falsa e fallace sostenibilità dell'utilizzo del nucleare ad uso civile, nonché amministratore delegato di Ansaldo Nucleare, gruppo Finmeccanica, Roberto Adinolfi, ferito da un colpo di pistola sotto casa sua, il 7 maggio 2012, azione rivendicata dal nucleo Olga della Federazione Anarchica Informale.

Due compagni, gli anarchici Nicola Gai ed Alfredo Cospito, risponderanno il 30 ottobre 2013, tribunale di Genova , all'accusa di attentato con finalità di terrorismo per suddetto ferimento.

Salutiamo con gioia e rabbia chi si oppone alle devastazioni perpetrate dal dominio e a testa alta continua a rivendicare valore ed efficacia delle pratiche di lotta e critica reali.

Mercoledì 30 ottobre dalle ore 8.30

PRESENZA SOLIDALE CON ALFREDO E NICOLA

all'udienza presso il tribunale di Genova, Via 4 Novembre

A

CENA BENEFIT PER ALFREDO E NICOLA

E AGGIORNAMENTI IN VISTA DEL PROCESSO DEL 30 OTTOBRE A GENOVA

DOMENICA 13 OTTOBRE 2013 DALLE 20.30

Alfredo e Nicola si trovano in carcere dal momento del loro arresto, avvenuto a settembre 2012, sotto l'accusa di essere i responsabili del ferimento con colpi di arma da fuoco dell'amministratore delegato di Ansaldo Nucleare Roberto Adinolfi, azione rivendicata dal Nucleo Olga della FAI/FRI. Il 30 ottobre è la data di inizio del loro processo e sarà l'occasione per salutare e sostenere i due compagni presenti all'udienza.

Voi aspettate la Rivoluzione! E sia!
La mia è da molto tempo incominciata!
Quando sarete pronti - Dio che lunghissima attesa! - non proverò disgusto a percorrere un tratto di cammino insieme con voi! Ma quando vi fermerete io continuerò la mia marcia folle e trionfale verso la grande e sublime conquista del Nulla!
Ogni Società che voi costruirete avrà i suoi margini e sui margini di ogni Società si aggireranno i vagabondi eroici e scapigliati, dai pensieri vergini e selvaggi che solo sanno vivere preparando sempre nuove e formidabili esplosioni ribelli! Io sarò fra quelli!

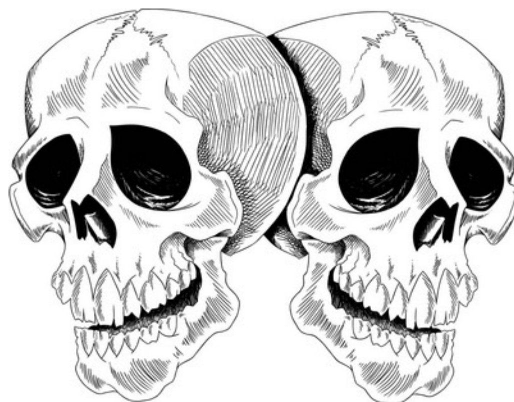
Renzo Novatore

VILLA VEGAN OCCUPATA - via Litta Modignani 66 - Milano - villavegansquat@inventati.org

αφίσα για τους δύο ιταλούς συντρόφους από villa vegan

αφίσα για τους Nicola Gai και Alfredo Cospito

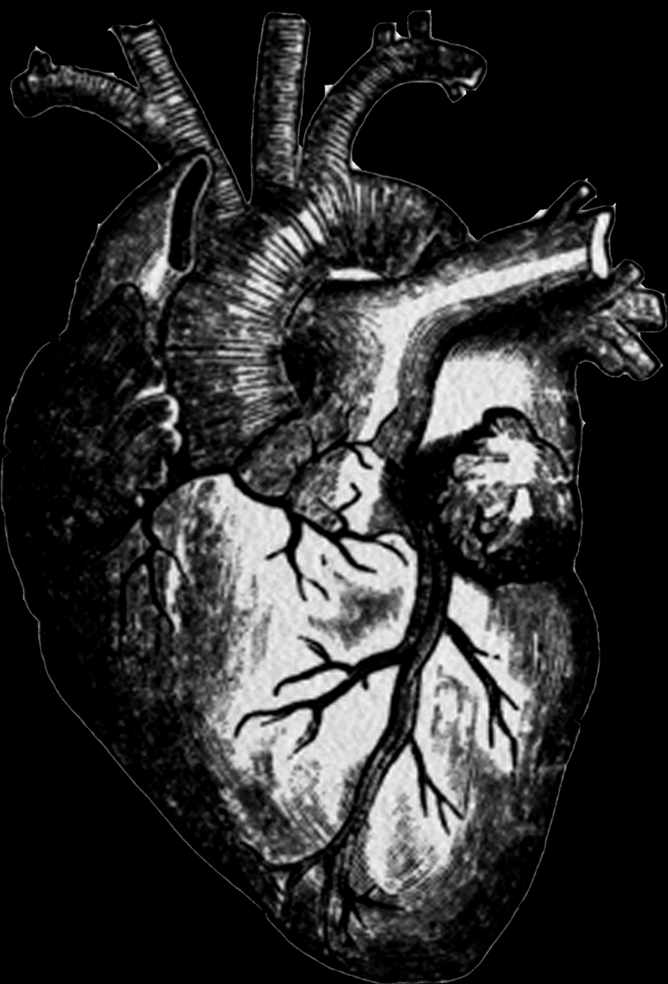

QUI ED ORA!

"E' vero che gli uomini non sono che il prodotto delle istituzioni; ma queste istituzioni sono cose astratte che esistono solo fintanto che ci sono uomini in carne ed ossa per rappresentarlo. Non c'è quindi che un modo per colpire le istituzioni cioè colpire gli uomini; ed accogliamo con felicità tutti gli atti energici di rivolta contro la società borghese, perché non perdiamo di vista il fatto che la rivoluzione non sarà che la risultante di tutte queste rivolte particolari".

1892 Emile Henry

Il 7 maggio 2012 l'a.d. di Ansaldo Nucleare Roberto Adinolfi viene ferito sotto casa. Questo, come ogni altro attacco al dominio, è una scintilla che infiamma i cuori di chi ambisce alla distruzione dell'autorità. L'azione diretta diventa pratica che è necessario rivendicare e riprodurre per chi riconosce nell'attacco l'unico sentiero che valga la pena di percorrere: che differenti modalità di conflitto si moltiplichino fino ad esplodere tra le mani di chi ci vorrebbe rinchiusi nello steccato della democratica indignazione.

Alla violenza del dominio contrapponiamo il fiorire della violenza e della solidarietà rivoluzionaria, della sovversione e del conflitto diffuso, qui ed ora, senza esitazioni, senza farsi frenare dalle rappresaglie del nemico. Il 30 ottobre a Genova si aprirà il processo agli anarchici Nicola e Alfredo e alla violenza rivoluzionaria. Non siamo e non saremo mai disposti ad abbandonare chiunque stia solcando i mari della rivolta, non siamo e non saremo mai disposti a cedere di fronte alla repressione, continueremo quindi a difendere i compagni in carcere e rilanciare ad oltranza le pratiche di conflitto reale, consapevoli della necessità e della gioia di sovvertire questa società con i suoi uomini e le sue strutture.

Sempre spalla a spalla con i compagni che, contro i frangenti della rassegnazione, si scagliano con l'impeto della tempesta

Anarchici

Λούκα Μπονβιτσίνι:

Ο Λούκα συνελήφθη στο Παρίσι, το Μάρτη του 2013, μετά από δύο μήνες στην παρανομία και κατηγορείται για την εμπλοκή του σε 4 επιθέσεις εναντίον στόχων της βιομηχανίας κρέατος και γαλακτοκομικών, οι οποίες έλαβαν χώρα στην Ιταλία, στα τέλη του 2012. Ο σύντροφος εκδόθηκε στην Ιταλία και κρατείται στις φυλακές του Φιρέντσε.

Ισπανία:

Κλαούντιο Λαβάτσα:

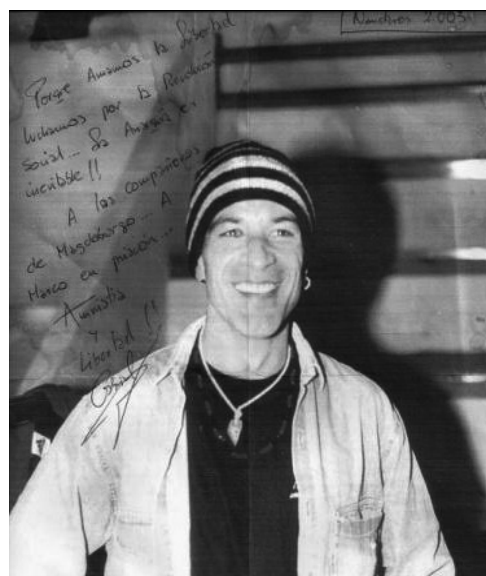
Ο Κλαούντιο έχει περάσει μια ολόκληρη ζωή στον παράνομο αναρχικό αγώνα, συμμετέχοντας σε ένοπλες επιθέσεις, απαλλοτριώσεις, απελευθερώσεις μαχητών και στην πολύμορφη αναρχική προπαγάνδα, τόσο στην Ιταλία όσο και αλλού. Συνελήφθη το 1996, μετά από ληστεία τράπεζας στην Κόρδοβα, αποτέλεσμα της οποίας ήταν και δύο νεκροί μπάτσοι. Βρίσκεται φυλακισμένος στις φυλακές της Γαλικίας, στην Ισπανία.

Κλαούντιο Λαβάτσα

Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα:

Ο Γκάμπριελ απέδρασε από το καθεστώς φυλακών F.I.E.S, της Ισπανίας, όπου κρατούνταν για μια σειρά άμεσων δράσεων, το 2004. Μετά την απόδραση του, συνεπλάκη με Γερμανούς μπάτσους σε μπλόκο των τελευταίων, με αποτέλεσμα να φάει άλλα 13 χρόνια φυλακή. Έχει περάσει πάνω από 24 χρόνια φυλακισμένος, 14 από τα οποία στην απομόνωση. Παραμένει ενεργός μέσα από τον εξαιρετικά επιθετικό του λόγο, πράγμα που του κόστισε και το ένταλμα εις βάρος του από την ιταλική εισαγγελία, για την υπόθεση «Ευτολμία», λίγο καιρό πριν αποφυλακιστεί. Κρατείται στις φυλακές Α Λάμα, στη Γαλικία της Ισπανίας.

Γκαμπριέλ Πόμπο ντα Σίλβα

«Αυτό που σίγουρα ξέρω είναι ότι περηφανεύομαι που είμαι Αναρχική, και περηφανεύομαι που είμαι εχθρός της εξουσίας και του κράτους.»

ΔΥΝΑΜΗ στη συντρόφισσα Φελίσιτυ Ανν Ράιντερ, από την Αυστραλία, που εδώ και 15 μήνες έχει περάσει στην παρανομία και διαφεύγει της σύλληψης. Η συντρόφισσα καταζητείται γιααντάρτικεςεμπρηστικές ενέργειες στο Μεξικό.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ και ΔΥΝΑΜΗ στο σύντροφο Μάριο «Τρίπα» Λόπες από το Μεξικό, που τραυματίστηκε όταν εξερράγη πρόωρα ο εμπρηστικός μηχανισμός που κουβαλούσε τον Ιούνη του 2012. Ο σύντροφος έχει αποφυλακιστεί και τώρα περιμένει τη δίκη του.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ και ΤΙΜΗ στο σύντροφο Χένρυ Σεγαρρούντο από τη Βολιβία, που κατηγορείται για ενέργειες τις Βολιβιανής FAI και που χωρίς να λυγίσει και να δώσει τους συντρόφους του, βρίσκεται υπό κατ'οίκον περιορισμό μέχρι τη δίκη του.
ΚΡΕΜΑΛΑ στους ρουφιάνους της OARS και σε όσους «αναρχικούς» συνεργάζονται με τους μπάτσους.

Μεξικό:

Αντριάν Μαγκνταλένο Γκονζάλες:

Ο Αντριάν συνελήφθη το Φλεβάρη του 2010 και κατηγορείται για δύο βομβιστικές επιθέσεις (μία σε άδειο βαγόνι του μετρό και μία σε υποκατάστημα τράπεζας) και για ενέργειες του A.L.F.στο Μεξικό. Εκτίει ποινή 7 ετών και 8 μηνών.

Χιλή:

Χανς Νιεμέγιερ:

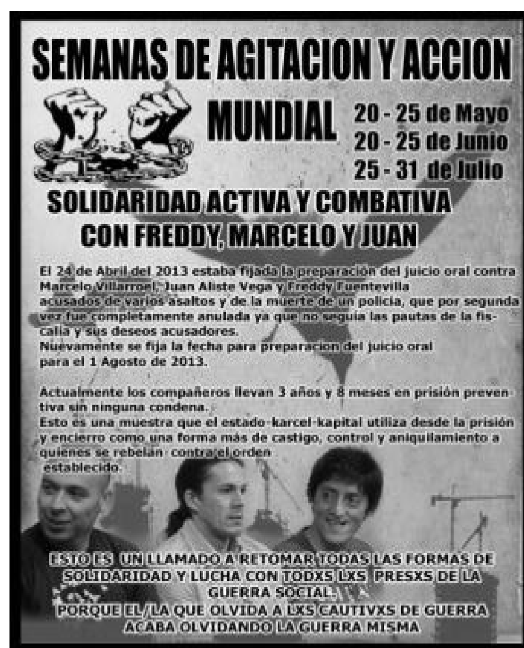
Ο Χανς, είναι καταδικασμένος σε 5 χρόνια και 300 μέρες φυλακής, για την τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού, σε υποκατάστημα της τράπεζας BCI. Κρατείται στη φυλακή υψίστης ασφαλείας του Σαντιάγο. Μετά από ολιγοήμερη απεργία πείνας κατάφερε να μεταφερθεί εκτός απομόνωσης.

Υπόθεση Σεκιούριτι:

Οι σύντροφοι Μαρσέλο Βιγιαροέλ, Χουάν Αλίστε και Φρέντυ Φουεντεβίγια διώκονται για μια σειρά ληστειών και το θάνατο ενός μπάτσου. Βρίσκονται προφυλακισμένοι εδώ και 3 χρόνια και 11 μήνες. Η δίκη τους έχει οριστεί για τον ερχόμενο Νοέμβρη.

Χοσέ Μιγκέλ Σάντσες Χιμένες:

ΟΧοσέ ξεκίνησε την αντάρτικη δράση από τις τάξεις των παράνομων πυρήνων του ΚΚΧ, στη διάρκεια της δικτατορίας του Πινοσέτ. Έχει συλληφθεί και φυλακιστεί αρκετές φορές, για τη συμμετοχή του σε ένοπλες απαλλοτριώσεις. Από το 1988, αρχίζει να προσεγγίζει ριζοσπαστικές αντιεξουσιαστικές θέσεις. Καταδικάστηκε εκ νέου το 1991, για κατοχή πολεμικών όπλων και σύσταση ομάδας μάχης, σε 20 χρόνια φυλακή, αφού συνελήφθη έχοντας στην κατοχή του δύο τουφέκια. Το 2007, 14 μήνες πριν το τέλος της ποινής του, κάνει χρήση της «κυριακάτικης άδειας» από τη φυλακή, για να περάσει εκ νέου στην παρανομία, στην οποία παρέμεινε μέχρι το 2010, όταν συνελήφθη κατά τύχη, μετά από τροχαίο. Κρατείται στη Φυλακή Κολίνα, στο Σαντιάγο. Μπορείτε να διαβάσετε μια πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη του Χοσέ, στο ιταλικό αναρχικό περιοδικό Refractario, στο ελληνικό τμήμα του ContraInfo.

Η.Π.Α.:

Γουόλτερ Μποντ:

Ο Γουόλτερ συνελήφθη το καλοκαίρι του 2010 και εκτίει ποινή 12 ετών, για τους εμπρησμούς του πυρήνα LoneWolf του A.L.F.. Οι στόχοι ήταν ένα μαγαζί δερμάτινων ειδών, ένα γκουρμέ εστιατόριο και ένα εργοστάσιο παραγωγής μαλλιού από πρόβατα, το οποίο κάηκε ολοσχερώς, προκαλώντας ζημιές 500.000 δολαρίων. Κρατείται στις φυλακές Μάριον.

Μάρι Μέισον:

Η Μάρι συνελήφθη το Μάρτιο του 2008 και κατηγορήθηκε για ενέργειες του E.L.F., που έλαβαν χώρα στο Μίσιγκαν, το διάστημα 1999-2000. Της επιβλήθηκε ποινή 22 ετών, η υψηλότερη ποινή για οικοαναρχικό κρατούμενο στις ΗΠΑ μέχρι στιγμής, την οποία εκτίει στις φυλακές Φορτ Γουόρθ.

Στηβ Μέρφι:

Ο Στηβ συνελήφθη τον Απρίλιο του 2010, για την απόπειρα εμπρησμού ενός συγκροτήματος πολυτελών κατοικιών, στην Καλιφόρνια. Εκτίει ποινή 5 ετών, στις φυλακές του Θρι Ρίβερς.

Ελβετία:

Μάρκο Κάμενις:

Ο Μάρκο συνελήφθη για πρώτη φορά το Γενάρη του 1980, για σαμποτάζ σε καλώδια ρεύματος και σε πυλώνα της ελβετικής ΔΕΗ. Στη δίκη αρνήθηκε τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου και διάβασε ένα κείμενο, που προέτρεπε σε άμεση οικοαναρχική δράση. Καταδικάστηκε σε 10 χρόνια κάθειρξη, αλλά το Δεκέμβρη του 1981, δραπετεύει από τη φυλακή. Κατά τη διάρκεια της απόδρασης,σκοτώνεται ένας δεσμοφύλακας και τραυματίζ σοβαρά άλλος ένας. Το 1989, ενώ ο Μάρκο είναι ακόμα στην παρανομία, η ελβετική αστυνομία τον κατηγορεί για την εκτέλεση ενός Ελβετού συνοριοφύλακα. Το Νοέμβρη του 1991, πέφτει σε μπλόκο Ιταλών μπάτσων και στην ανταλλαγή πυροβολισμών που ακολουθεί, τραυματίζεται αυτός και ένας μπάτσος. Συλλαμβάνεται και καταδικάζεται σε 12 χρόνια φυλακή, για επιθέσεις και σαμποτάζ σε ηλεκτρικούς πυλώνες. Τον Απρίλη του 2002, εκδίδεται στην Ελβετία, όπου το 2004 καταδικάζεται για την εκτέλεση του συνοριοφύλακα. Η ποινή αυτή μηδενίζεται, καθώς οι προσαυξήσεις υπερβαίνουν το ανώτατο όριο φυλάκισης 20 ετών, που προβλέπεται από το ελβετικό σύνταγμα. Σήμερα κρατείται στις φυλακές Πφάφικον και ενώ πλησίαζε η ώρα αποφυλάκισης του, θα παραμείνει στη φυλακή, μετά το ένταλμα που εξέδωσε εις βάρος του η ιταλική εισαγγελία, για την υπόθεση «Ευτολμία».

Γερμανία:

Τόμας Μάγερ-Φαλκ:

Ο Τόμας συνελήφθη το 1996, για απαλλοτρίωση τράπεζας και έχει ακόμα δύο καταδίκες (το 2000 και 2004

αντίστοιχα) για εξύβριση, εκτόξευση απειλών κλπ προς δικαστικούς και πολιτικούς της Γερμανίας. Ενώ έχει εκτίσει το σύνολο της ποινής του (περίπου 17 χρόνια), παραμένει φυλακισμένος, στην απομόνωση της φυλακής του Μπρούχζαλ, με την αιτιολογία ότι είναι επικίνδυνος και με βάση σχετικό νομοθέτημα που χρονολογείται από την εποχή της χιτλερικής Γερμανίας.

Επί του πιεστηρίου: Αξίζει να κάνουμε και μια αναφορά σε δύο ακόμα περιπτώσεις που δε συμπεριλαμβάνονται στα παραπάνω, λόγω έλλειψης επαρκούς πληροφόρησης, μέχρι την έκδοση του τεύχους. Πρόκειται για μια κατασταλτική επιχείρηση των Ιταλών μπάτσων, που έλαβε χώρα στις 18 Σεπτέμβρη. Μπούκαραν σε 4 σπίτια συντρόφων στην περιοχή Καστέλλο Ρομάνι, κοντά στη Ρώμη και συνέλαβαν τους Αντριάνο Αντονάτσι και Τζιανλούκα Ιακωβάτσι. Οι δύο σύντροφοι κατηγορούνται για ενέργειες άμεσης δράσης διάφορων πυρήνων και κρατούνται στην απομόνωση στις φυλακές της Ρώμης. Τέλος υπήρξε και μια νέα επιδρομή μπάτσων στο Βέλγιο, σε συνέχεια της επιχείρησης «Στάχτες» που ξεκίνησε στις 22 του περασμένου Μαίου. Έγινε έφοδος σε πέντε σπίτια και προσείχθησαν τρία άτομα. Όλοι είναι πλέον ελεύθεροι.

Solidarity with Marco Camenisch

"A rebel and insurgent spirit is a serene spirit, a spirit without time because it lives in a continuous present made of solidarity. Solidarity which by definition unites generations, unites efforts, unites action, unites our lives, unites our hearts, as different and physically distant as they may be, they have lived, live and will live!"

Η λίστα δεν είναι σε καμιά περίπτωση πλήρης, οπότε θα ήταν καλό, όποιος θέλει, να συνδράμει.Πάγια θέση μας είναι η στήριξη και ο σεβασμός στις ατομικότητες που οπλίζουν τις, έστω μερικές, αρνήσεις τους, από όποια μπάντα και αν αυτές προέρχονται Όσο και αν μας χωρίζουν οι ιδέες θα μας ενώνουν πάντα η αξιοπρέπεια και οι άρρητες υπόγειες συνδέσεις που απολαμβάνει η κοινότητα αυτών που αποφάσισαν να μη σκύψουν το κεφάλι. Ευχαριστούμε τα συντρόφια του Contra Info για τη βοήθεια στο στήσιμο. Οι πληροφορίες προέρχονται από τους ιστότοπους Contra Info, Antispe και Parabellum.

«Κανένας δεν καταδίκασε με τόση διαύγεια τον κόσμο, που μετατρέπει τις ανθρώπινες μάζες σε τέρατα, αφού πρώτα απογυμνώνει τον άνθρωπο από την αξία του»

Αντρέ Ρουσό

[… Αρκετά σας ανεχτήκαμε να ορίζετε τις ζωές μας. Έχετε διαπράξει τα πιο βίαια εγκλήματα στην κοινωνία μας και δε σας καίγεται καρφί. Μας πετάνε από τη δουλειά, μας χτυπά η αστυνομία, μας διώχνουν από τη χώρα και μας εκμεταλλεύονται. Και, πάλι, δεν σας είναι αρκετό. Κάθε μέρα που περνάει, μας καταπιέζετε όλο και περισσότερο. Ο αστυνομικός έλεγχος αυξάνεται, εισάγονται περισσότεροι ρατσιστικοί νόμοι, 20 χρόνια γυναικείων κατακτήσεων εξανεμίστηκαν σε μια τριετία, το οργανωμένο εργατικό κίνημα δέχεται επίθεση, και τώρα βρισκόμαστε μπροστά σε μια πολιτική μεθοδικής εξόντωσής μας. Νομίζετε ότι μπορείτε να μας τσακίσετε, είστε –όμως- λάθος. Δε θα μείνουμε σιωπηλοί μπροστά στο επερχόμενο μακελειό, θα αντεπιτεθούμε. Ως τώρα οι δράσεις μας στόχευαν την περιουσία -κι όχι τα πρόσωπα, αλλά η υπομονή μας εξαντλείται.
ΣΑΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ.

(Απόσπασμα από προκήρυξη της αναρχικής επαναστατικής οργάνωσης

ΟΡΓΙΣΜΕΝΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ)

Ο ατομικιστής αναρχικός θεωρεί πως δεν υπάρχει τίποτα πάνω από το εγώ του και εξεγείρεται ενάντια σε κάθε θεϊκή και ανθρώπινη πειθαρχία και εξουσία. Δεν αναγνωρίζει καμιά ηθική και όταν εγκαταλείπει τον εαυτό του στα συναισθήματα της αγάπης, της φιλίας και της κοινωνικότητας, το κάνει από φυσική του ανάγκη, για την εγωιστική του ικανοποίηση, γιατί επιθυμεί να πράξει με αυτόν τον τρόπο. Όταν νιώσει την ανάγκη να πολεμήσει εναντίον άλλων ανθρώπων, δε διστάζει ούτε στιγμή να ακολουθήσει τη διαφορετική του τάση. Αλλά ποτέ, σε καμία περίπτωση, ο ατομικιστής αναρχικός δεν υποδουλώνει τον εαυτό του σε έναν κανόνα συμπεριφοράς για πάντα. Δηλαδή, στον κανόνα του κοπαδιού.

"Εγώ", Enzo Martucci

«Αληθεύει ότι στην αρχή οι άνθρωποι υποτάσσονται κάτω από τον εξαναγκασμό και τη βία, αλλά εκείνοι που έρχονται μετά από αυτούς, υπακούουν χωρίς τύψεις και κάνουν πρόθυμα ό,τι και οι προκάτοχοι τους, επειδή πρέπει να το κάνουν. Γι΄ αυτό, οι άνθρωποι που γεννιούνται κάτω από το ζυγό, και κατόπιν ανατρέφονται και μεγαλώνουν στη σκλαβιά, είναι ικανοποιημένοι, χωρίς κάποια ιδιαίτερη προσπάθεια, να ζουν στη γηγενή τους κατάσταση, χωρίς να γνωρίζουν οποιαδήποτε άλλη κατάσταση ή δικαίωμα, και θεωρώντας περίπου φυσιολογική την κατάσταση στην οποία έχουν γεννηθεί»

ΕΤΙΕΝ ΝΤΕ ΛΑ ΜΠΟΕΣΥ, «Πραγματεία περί Εθελοδουλείας»

«Τα χείλη των δούλων είναι φτιαγμένα για το χαμόγελο, όχι για το διάλογο…»

ανώνυμου συντρόφου

Το αίμα που χύθηκε δεν είναι διαπραγματεύσιμο.

Ενάντια στη Μηχανή

Κείμενα για την επίθεση στον Πολιτισμό

Σε αυτήν την ενότητα παρουσιάζονται μερικά κείμενα που, από διαφορετικές οπτικές, προσεγγίζουν την επιθετική, αναρχική, αντιπολιτισμική κριτική. Πρόκειται για μια προσπάθεια, να συμβάλλει το έντυπο στην εμβάθυνση του ριζοσπαστικού αναρχικού λόγου και να χτυπήσει τις συμβάσεις με το υπάρχον μαζί με τις διαχειριστικές και ρεφορμιστικές λογικές, που αυτές γεννούν. Τα κείμενα αποτελούν αναδημοσιεύσεις από τους αναρχικούς ιστότοπους Parabellum, Έρεβος και Contra Info.

Απόσπασμα από το δοκίμιο «Βάρβαρες Σκέψεις - Για μια Επαναστατική Κριτική στον Πολιτισμό», του Wolfi Landstreicher

Τι είναι πολιτισμός;

«Πολιτισμός» είναι μια περίεργη λέξη. Οι πρώιμοι Ευρωπαίοι εξερευνητές συνέδεαν αυτό που ήταν «καλό» με τον πολιτισμό. Έτσι, όταν συνάντησαν ειλικρινείς και γενναιόδωρους απολίτιστους ανθρώπους, θα τους περιέγραφαν κάποιες φορές σαν «πιο πολιτισμένους» από τους Ευρωπαίους. Σήμερα, η ιδέα του πολιτισμού είναι τακτικά συνδεδεμένη με καλό κρασί, όμορφα ανθρώπινα πλάσματα και ραφινάτες γεύσεις, αλλά στην πραγματικότητα τα χαρακτηριστικά που μοιράζονται όλοι οι πολιτισμοί είναι μακράν λιγότερο ευχάριστα: κυριαρχία, γενοκτονία και περιβαλλοντική καταστροφή είναι κάποια απ' αυτά.

Ένα άλλο σημείο σύγχυσης είναι ότι πολλοί άνθρωποι αντιλαμβάνονται τον «πολιτισμό» σαν μια ξεχωριστή οντότητα εξελισσόμενη μέσα στο χρόνο. Αυτή η αντίληψη έχει την πηγή της στο μύθο της Προόδου μέσω του οποίου ο σύγχρονος δυτικός πολιτισμός, που τώρα κυριαρχεί στον κόσμο, είναι δικαιολογημένος και εξιδανικευμένος. Αυτός ο μύθος αξιώνει ότι η ανθρωπότητα έχει αναπτύξει μια ενιαία, αρκετά ευθεία πορεία που οδηγεί όπου είμαστε. Στην πραγματικότητα, οι πολιτισμοί έχουν προκύψει σε διάφορα μέρη χωρίς συνδέσεις και χωρίς να ακολουθήσουν μια ενιαία πορεία. Ο δυτικός πολιτισμός εντοπίζεται πίσω στην «Εύφορη Ημισέληνο», που αναφέρεται ως «λίκνο του πολιτισμού». Αλλά οι πολιτισμοί των Κινέζων, των Ιαπώνων, των Ίνκας, των Μάγια και των Αζτέκων, μεταξύ άλλων, δεν έχουν καμιά σύνδεση με αυτό το λίκνο. Η άνθιση του ίδιου του δυτικού πολιτισμού δεν ήταν μια ομαλή

πορεία. Είναι περισσότερο η διέλευση, η σύγκλιση και ο διαχωρισμός διαφόρων πορειών, μερικές φορές μέσω του εμπορίου, πολύ συχνότερα μέσω της σύρραξης. Έτσι, έχουν υπάρξει πολλοί πολιτισμοί ανά την ιστορία. Μια σύγκλιση μιας σειράς ιστορικών παραγόντων επέτρεψαν στον ευρωπαικό πολιτισμό να πραγματοποιήσει μαι κατάκτηση που τώρα έχει απλωθεί σε όλο τον πλανήτη. Αλλά η ιδέα ενός ξεχωριστού πολιτισμού που έχει εξελιχτεί κάτα μήκος μιας ενιαίας πορείας είναι μέρος της ιδεολογίας της Προόδου και επαναστατική κριτική πρέπει να είναι προσεκτική για να αποφύγει αυτήν την παγίδα, γιατί μπορεί εύκολα να οδηγήσει στην άποψη ότι είναι απλά μια αντιστροφή της αντίληψης της Προόδου, παρά μια απόρριψη του μύθου. Μια τέτοια αντιστροφή μπορεί να οδηγήσει σε μια επίκληση της επιστροφής σε μια φαντασιακή εκκίνηση που είναι από μόνης της ένας μύθος. Μια επαναστατική στον πολιτισμό κριτική, χρειάζεται να απορρίψει την περιπλοκή που υπάρχει σύμφυτη στην ιδέας της Προόδου και όχι να δημιουργήσει έναν αντι-μύθο βασισμένο σε μια ηθική κρίση της Προόδου.

Παρόλο που η ιδέα ενός ξεχωριστού πολιτισμού είναι λανθασμένη, υπάρχουν κάποια βασικά γνωρίσματα που όλοι οι πολιτισμοί έχουν μοιραστεί. Αυτά μπορούν να εξεταστούν ορίζοντας ποιότητες του πολιτισμου. Μπορούν να παρέχουν βασικές κατανοήσεις που είναι χρήσιμες για την αποσαγήνιση του τι μπορεί να σημαίνει μια επαναστατική κριτική στον πολιτισμό.

Ο πολιτισμός προέρχεται από τη λατινική λέξη civis, που σημαίνει κάτοικος της πόλης. Έτσι ο πολιτισμός είναι ένας τρόπος ζωής βασισμένος στην κατοικία της πόλης – στην κατοικία μέσα σε περιοχές συγκεντρωμένου ανθρώπινου πληθυσμού διαχωρισμένες από τις περιοχές όπου αυτός ο πληθυσμός παίρνει την τροφή του. Άρα μια επαναστατική κριτική στον πολιτισμό, θα ήθελε να εξετάσει τις κοινωνικές σχέσεις που δημιουργούν και δημιουργούνται στις πόλεις.

Όμως η ύπαρξη αυτού που φαίνεται να είναι μια πόλη δεν είναι αρκετή από μόνη της να καθορίσει τον πολιτισμό. Έτσι, ας εξετάσουμε τι συνέβη όταν ανέκυψαν οι πρώτοι πολιτισμοί. Είναι γενικώς αποδεκτό ότι οι πρώτοι πολιτισμοί άρχισαν να αναπτύσσονται οχτώ με δέκα χιλιάδες χρόνια πριν. Αλλά τι ακριβώς άρχισε να αναπτύσσεται;Τα στοιχεία που έχουμε δείχνουν ότι ορισμένες ειδικότητες άρχισαν να αποκρυσταλλώνονται σε μια σειρά από συνυφασμένους κοινωνικούς θεσμούς: το κράτος, την ιδιοκτησία, την οικογένεια, τη θρησκεία, το νόμο, την εργασία (σαν μια δραστηριότητα αποκομμένη από τη ζωή) κλπ. Αυτή η διαδικασία έλαβε χώρα μέσω της αλλοτρίωσης της ικανότητας των ανθρώπων να δημιουργήσουν τις δικές τους ζωές ατομικά και συλλογικά με τους δικούς τους όρους. Αυτή η αλλοτριωμένη δημιουργικότητα αποκρυσταλλώθηκε σα συγκεντρωμένη εξουσία και πλούτος με επίκεντρο τους θεσμούς της εξουσίας. Βασισμένοι στη στέρηση της μεγάλης πλειοψηφίας, οι θεσμοί είναι η αναπαράσταση των ταξικών σχέσεων. Με την εμφάνιση αυτού του θεσμικού πλαισίου η κοινωνία παύει να είναι ένα δίκτυο σχέσεων ανάμεσα σε άτομα για να ανταποκριθεί στις αν'αγκες και τις επιθυμίες τους και αντ'αυτού γίνεται ένα δίκτυο προκαθορισμένων, θεσμισμένων σχέσεων που στέκει πάνω από τους ανθρώπους και στο οποίο πρέπει να ταιριάζουν. Έτσι δεν αναπτύσσουν πλέον από κοινού τεχνικές για να ανταποκριθούνστις ανάγκες και στις επιθυμίες τους. Αντίθετα τα τεχνολογικά συστήματα εξελίσσονται με στόχο την αναπαραγωγή της θεσμισμένης κοινωνικής τάξης, η οποία είναι από μόνη της μια γραφειοκρατική τεχνολογία για τη διαμεσολάβηση των κοινωνικών σχέσεων. Οι ανάγκες και επιθυμίες των ανθρώπων είναι δευτερεύουσες σε αυτό το πλαίσιο και τα άτομα γίνονται από μόνα τους γρανάζια στην κοινωνική μηχανή. Η επιβίωση τους είναι φτιαγμένη να εξαστάται από αυτήν την κοινωνική μηχανή κλειδώνωντάς τους σε μια συνεχή δουλεία που μπορεί μόνο να σπαστεί μέσω μιας ριζικής ρήξης με την κοινωνική τάξη, μια καταστροφική ανατροπή των υπάρχουσων κοινωνικών σχέσεων, που ανοίγει τη δυνατότητα της δημιουργίας μιας νέας ζωής από κοινού.

Όταν μιλάω για πολιτισμό, εννοώ αυτό το δίκτυο θεσμών που κυριαρχεί τις ζωές μας.

Η Εξέγερση των Βαρβάρων

Μία μη πριμιτιβιστική εξέγερση ενάντια στον πολιτισμό

Αν εξετάσουμε ένα μεγάλο κομμάτι της τρέχουσας συζήτησης στους αναρχικούς κύκλους γύρω από τον πολιτισμό, την τεχνολογία, την πρόοδο, την "πράσινη" αναρχία εναντίον της "κόκκινης" αναρχίας κλπ., μένουμε με την εντύπωση πως η κριτική στον πολιτισμό ανέκυψε μόλις πρόσφατα εντός της αναρχικής και επαναστατικής σκέψης. Όμως αυτή η εντύπωση είναι λανθασμένη και επιζήμια για εμάς που έχουμε μια επαναστατική αντιπολιτισμική θεώρηση.

Στην πραγματικότητα, η επαναστατική αμφισβήτηση του πολιτισμού, της τεχνολογίας και της προόδου μπορεί να εντοπιστεί σε όλη την ιστορία της σύγχρονης επαναστατικής σκέψης. Ο Κάρολος Φουριέ πρόταξε την σοσιαλιστική ουτοπική "Αρμονία" του, ενάντια στη δυσαρμονία του "Πολιτισμού". Ένας αριθμός από τους πιο ριζοσπάστες Ρομαντικούς (Μπλέικ, Μπάιρον, Σέλλευ μεταξύ άλλων) ήταν διακριτά δύσπιστοι προς τη βιομηχανοποίηση και την ωφελιμιστική λογική.

Μπορούμε όμως να φέρουμε τα πράγματα πιο κοντά σε μας, μελετώντας τους αναρχικούς του 19ου αιώνα. Σίγουρα ο Μπακούνιν δεν είχε πρόβλημα με την βιομηχανική τεχνολογία. Παρ' όλο που δε συμμεριζόταν τη, σχεδόν μυθική, πίστη του Μαρξ στη δυνατότητα της βιομηχανικής ανάπτυξης να δημιουργήσει την τεχνική βάση για τον παγκόσμιο κομμουνισμό, ούτε αυτός έβλεπε κάτι εγγενώς εξουσιαστικό στη δομή των βιομηχανικών συστημάτων. Στην πραγματικότητα η σύλληψη του σύμφωνα με την οποία οι εργάτες θα έπαιρναν στα χέρια τους την οργάνωση της κοινωνίας μέσω των δικό τους οικονομικών και βιομηχανικών οργανώσεων, έμελλε τελικά να γίνει η βάση του αναρχοσυνδικαλισμού. (Αυτή η εξέλιξη, όμως, βασίστηκε σε μία παρεξήγηση αφού ο Μπακούνιν δήλωσε καθαρά πως μια τέτοια οργάνωση δε θα μπορούσε να αναπτυχθεί σε μια ιδεολογική βάση έξω από τον άμεσο αγώνα των εργατών, αλλά είναι μάλλον κάτι που οι εργάτες θα ανέπτυσσαν για τους εαυτούς τους, στην πορεία των αγώνων τους. Για αυτό το λόγο δεν πρότεινε κάποια συγκεκριμένη μορφή για αυτήν.) Παρ' όλα αυτά, οι εκκλήσεις του Μπακούνιν στην "απελευθέρωση των μοχθηρών παθών" των καταπιεσμένων και των εκμεταλλευομένων φάνηκαν σε πολλούς από τους πιο λογικούς επαναστάτες της εποχής σαν ένα βάρβαρο κάλεσμα για την καταστροφή του πολιτισμού. Και ο ίδιος ο Μπακούνιν όντως μίλησε για "την απόλυτη καταστροφή του αστικού πολιτισμού" μαζί με "την καταστροφή όλων των Κρατών" και "την ελεύθερη και αυθόρμητη οργάνωση από τα κάτω προς τα πάνω μέσω των ελεύθερων ενώσεων." Όμως ο Γάλλος Ερνέστ Καρντερουά, σύγχρονος του Μπακούνιν, έθετε λιγότερους όρους για την απόρριψη του πολιτισμού. Λέει απλά: " Μέσα στον πολιτισμό, φυτοζωώ• δεν είμαι ούτε ευτυχισμένος, ούτε ελεύθερος• γιατί λοιπόν θα πρέπει να επιθυμώ τη διατήρηση αυτής της αυτοκτονικής τάξης; Δεν υπάρχει πια τίποτα να διατηρηθεί από αυτό, από το οποίο υποφέρει η γη." Έτσι εκείνος, μαζί με το Ντεζάκ και άλλους επαναστάτες της εποχής, κάνει έκκληση στο πνεύμα της βαρβαρότητας να δώσει ένα τέλος στον πολιτισμό της κυριαρχίας.

Βέβαια, η πλειοψηφία των αναρχικών της εποχής, όπως και σήμερα, δεν αμφισβητούσε τον πολιτισμό, την τεχνολογία ή την πρόοδο. Το όραμα του Κροπότκιν για κομμουνιστικοποιημένα " Εργοστάσια, Χωράφια και Εργαστήρια" ή " Ο Πραγματικός Πολιτισμός" του Ιωσία Γουόρεν αναπόφευκτα έχουν μεγαλύτερη απήχηση σε αυτούς που δεν είναι προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουν το άγνωστο των αναρχικών κριτικών της βιομηχανοποίησης και του πολιτισμού που συχνά δε προσφέρουν μια καθαρή εικόνα του κόσμου μετά την επαναστατική καταστροφή του πολιτισμού που μισούν.

Οι αρχές του 20ου αιώνα και ιδιαίτερα το μεγάλο σφαγείο, γνωστό ως ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος έφερε μια μεγάλη ανατροπή αξιών. Η πίστη στο αστικό ιδανικό της προόδου διαβρώθηκε πέρα ως πέρα και η αμφισβήτηση του πολιτισμού αυτού καθαυτού ήταν ένα σημαντικό κομμάτι μια σειράς ριζοσπαστικών κινημάτων όπως ο ντανταϊσμός, ο ρώσικος αναρχο-φουτουρισμός και ο πρώιμος σουρεαλισμός. Αν οι περισσότεροι από τους πιο γνωστούς αναρχικούς (Μαλατέστα, Έμμα Γκόλντμαν, Μάχνο κλπ.) συνέχιζαν να βλέπουν την πιθανότητα ενός απελευθερωμένου βιομηχανικού πολιτισμού, άλλοι λιγότερο γνωστοί αναρχικοί είχαν μία άλλη οπτική. Έτσι, περίπου το 1919, γράφει ο Bruno Filippi:

Ζηλεύω τους άγριους. Και θα τους φωνάξω με δυνατή φωνή: "Σώστε τους εαυτούς σας, έρχεται ο πολιτισμός."
Μα φυσικά: ο αγαπητός πολιτισμός μας, για τον οποίον είμαστε τόσο περήφανοι. Εγκαταλείψαμε μια ελεύθερη και χαρούμενη ζωή στα δάση για αυτήν τη φρικιαστική ηθική και υλική σκλαβιά. Και είμαστε μανιακοί, νευρασθενικοί, αυτοκτονικοί.
Γιατί θα πρέπει να με νοιάζει που ο πολιτισμός έδωσε φτερά στην ανθρωπότητα για να μπορεί να βομβαρδίζει πόλεις, γιατί πρέπει να με νοιάζει που ξέρω κάθε άστρο του ουρανού και κάθε ποτάμι της γης;
{…}
Σήμερα ο έναστρος θόλος είναι ένα μολύβδινο πέπλο που μάταια προσπαθούμε να διαπεράσουμε• σήμερα δεν είναι πια άγνωστος αλλά δύσπιστος.
{…} Δε δίνω δεκάρα για την πρόοδό τους• θέλω μόνο να ζήσω και να απολαύσω.

Τώρα, θέλω να είμαι ξεκάθαρος. Δεν αναφέρομαι σε αυτό το θέμα για να αποδείξω πως το σύγχρονο αντιπολιτισμικό ρεύμα έχει μια επίσημα αναγνωρισμένη αναρχική κληρονομιά. Αν η κριτική του για την πραγματικότητα που βιώνουμε είναι ακριβής, γιατί θα έπρεπε να μας ενδιαφέρει αν εντάσσεται στο "κάδρο" της αναρχικής ορθοδοξίας; Ο Μπακούνιν και ο Καρντερουά, ο Μαλατέστα και ο Φιλίπι, όλοι οι αναρχικοί του παρελθόντος που έζησαν μέσα στον αγώνα ενάντια στην κυριαρχία όπως εκείνοι τον καταλάβαιναν, δεν προσπαθούσαν να δημιουργήσουν μια ιδεολογική ορθοδοξία. Συμμετείχαν στη διαδικασία δημιουργίας μιας επαναστατικής αναρχικής θεωρίας και πρακτικής, που θα ήταν μια συνεχής διαδικασία. Αυτή η διαδικασία συμπεριελάμβανε κριτικές του πολιτισμού, κριτικές της προόδου και κριτικές της τεχνολογίας (και συχνά στο παρελθόν αυτές οι κριτικές δεν ήταν συνδεδεμένες μεταξύ τους, με αποτέλεσμα, για παράδειγμα, ο Μπακούνιν να καλεί σε " απόλυτη καταστροφή του αστικού πολιτισμού" και παράλληλα να αγκαλιάζει την τεχνολογική ανάπτυξη και τη βιομηχανοποίηση και ο Μάρκους Γκράχαμ να μιλά για την καταστροφή της "μηχανής" για χάρη ενός μη-μηχανοποιημένου πολιτισμού). Ζούμε σε διαφορετικούς καιρούς. Τα λόγια του Μπακούνιν και του Καρντερουά, του Μαλατέστα και του Ρέντσο Νοβατόρε ή οποιουδήποτε αναρχικού συγγραφέα του παρελθόντος δε μπορούν να εκληφθούν ως ένα πρόγραμμα ή ένα δόγμα που πρέπει να ακολουθήσουμε. Μάλλον δημιουργούν ένα οπλοστάσιο για να λεηλατήσουμε. Και ανάμεσα στα όπλα αυτού του οπλοστασίου υπάρχουν κ βάρβαροι πολιορκητικοί κριοί που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε ενάντια στα τείχη του πολιτισμού, του μύθου της προόδου και του εδώ και καιρό αποδεδειγμένα λανθασμένου μύθου σύμφωνα με τον οποίο η τεχνολογία μπορεί να μας σώσει από τις συμφορές μας.

Ζούμε σε έναν κόσμο στον οποίον η τεχνολογία έχει σίγουρα ξεφύγει από τον έλεγχο. Καθώς η μία καταστροφή διαδέχεται την άλλη, τα επονομαζόμενα "ανθρώπινα" τοπία γίνονται όλο και περισσότερο ελεγχόμενα και μηχανοποιημένα και οι άνθρωποι συμβιβάζονται όλο και περισσότερο με τους ρόλους τους ως γρανάζια της κοινωνικής μηχανής. Ιστορικά, το νήμα που διατρέχει ότι καλύτερο υπάρχει στο αναρχικό κίνημα δεν ήταν η πίστη στον πολιτισμό ή στην τεχνολογία ή στην πρόοδο, αλλά η επιθυμία κάθε άτομο να είναι ελεύθερο να δημιουργήσει τη ζωή του/της όπως αυτός/η θέλει μέσα από ελεύθερες ενώσεις, με άλλα λόγια η ατομική και συλλογική αναδιανομή της ζωής. Και αυτή η επιθυμία είναι αυτό που κινητοποιεί τον αναρχικό αγώνα ακόμα και σήμερα. Είναι για μένα ξεκάθαρο πως το τεχνολογικό σύστημα είναι αναπόσπαστο κομμάτι του δικτύου κυριαρχίας. Έχει αναπτυχθεί για να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των αφεντικών αυτού του κόσμου. Ένας βασικός σκοπός των μεγάλου εύρους τεχνολογικών συστημάτων είναι η συντήρηση και η επέκταση του κοινωνικού ελέγχου και αυτό απαιτεί ένα τεχνολογικό σύστημα που είναι σε μεγάλο βαθμό αυτο-συντηρούμενο, με την ελάχιστη ανθρώπινη παρέμβαση. Επομένως δημιουργείται μία καταστροφική δύναμη. Η αναγνώριση του γεγονότος πως η πρόοδος δεν έχει καμία έμφυτη σύνδεση με την ανθρώπινη απελευθέρωση είχε ήδη γίνει από πολλούς επαναστάτες από τα τέλη του Α Παγκοσμίου Πολέμου. Σίγουρα η ιστορία του 20ου αιώνα θα έπρεπε να έχει ενισχύσει αυτήν την παραδοχή. Κοιτάζουμε έναν φυσικά, κοινωνικά και σωματικά κατεστραμμένο κόσμο, αποτέλεσμα όλων αυτών που έχουν

αποκαλεστεί πρόοδος. Οι εκμεταλλευόμενοι και οι καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου δε μπορούν πλέον να επιθυμούν σοβαρά να πάρουν ένα κομμάτι από αυτήν τη σάπια πίτα ούτε να να την καταλάβουν και να την "αυτοδιαχειριστούν". Η αναδιανομή της ζωής πρέπει αν έχει ένα άλλο νόημα στο σημερινό κόσμο. Υπό το φως των κοινωνικών μετασχηματισμών των τελευταίων δεκαετιών, μου φαίνεται πως οποιοδήποτε σοβαρό επαναστατικό αναρχικό κίνημα υπάρξει, θα πρέπει να αμφισβητήσει τη βιομηχανοποίηση και τον πολιτισμό ακριβώς επειδή οτιδήποτε λιγότερο θα μας στερήσει τα απαραίτητα εργαλεία για να πάρουμε πίσω τις ζωές μας.

Όμως η αντιπολιτισμική μου οπτική δεν είναι μια πριμιτιβιστική οπτική. Ενώ ενθαρρύνει όντως κάποιον να ερευνήσει τις προφανείς αναρχικές και κομμουνιστικές πτυχές κάποιων "πρωτόγονων" κουλτούρων, δε βασίζω την κριτική μου στη σύγκριση αυτών των κοινωνιών με τη σημερινή πραγματικότητα, άλλα στον τρόπο με τον οποίο όλοι οι διάφοροι οργανισμοί που συνθέτουν τον πολιτισμό δρουν μαζί, με σκοπό να μου κλέψουν τη ζωή και να την μετατρέψουν σε ένα εργαλείο κοινωνικής αναπαραγωγής και στο πως αυτοί μετατρέπουν την κοινωνική ζωή σε μια παραγωγική διαδικασία με σκοπό να διατηρούνται τα αφεντικά και η κοινωνική τάξη. Επομένως, είναι μια ουσιαστική επαναστατική προοπτική και θα χρησιμοποιώ οτιδήποτε από το οπλοστάσιο που ονομάζεται ιστορία της επαναστατικής σκέψης και πρακτικής, που μπορεί να ενισχύσει τον αγώνα μου. Οι "πρωτόγονοι" άνθρωποι είχαν συχνά ζήσει με αναρχικό και κομμουνιστικό τρόπο, άλλα δεν έχουν αυτήν την ιστορία επαναστατικού αγώνα από την οποία μπορούμε να λεηλατήσουμε οπλισμό για τον τωρινό μας αγώνα. Βέβαια, έχοντας πει τα παραπάνω, συνεχίζω να θεωρώ εκείνους τους αναρχοπριμιτιβιστές που αναγνωρίζουν την αναγκαιότητα της επανάστασης και της ταξικής πάλης συντρόφους και πιθανούς συνενόχους.

Ο επαναστατικός αγώνας ενάντια στον πολιτισμό του ελέγχου και τους κέρδους που μας περιβάλλει, δε θα είναι η λογική προσπάθεια να καταλάβουμε τα μέσα παραγωγής. Οι καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου φαίνεται να καταλαβαίνουν πως κάτι τέτοιο δεν είναι πια μια απελευθερωτική επιλογή (αν ήταν ποτέ). Αν για τους περισσότερους δεν είναι ξεκάθαρο ποιος ή τι είναι ο εχθρός, οι περισσότεροι καταλαβαίνουν ότι δεν έχουν τίποτα να πουν με αυτούς που έχουν την εξουσία, επειδή δε μιλούν πια την ίδια γλώσσα. Εμείς, που έχουμε καταπιεστεί από αυτόν τον κόσμο, ξέρουμε πως δε μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από αυτόν. Αν ονειρευόμαστε ένα διαφορετικό κόσμο, δε μπορούμε να εκφράσουμε αυτό το όνειρο , επειδή εκείνος ο κόσμος δε μας παρέχει τον τρόπο να το κάνουμε. Και κατά πάσα πιθανότητα πολλοί δεν ονειρεύονται πια. Νιώθουν απλά οργή για τη συνεχόμενη υποτίμηση της ύπαρξής τους. Έτσι αυτή η επανάσταση θα είναι όντως η απελευθέρωση των "μοχθηρών παθών" για τα οποία μίλησε ο Μπακούνιν, τα καταστρεπτικά πάθη που είναι η μόνη διέξοδος για μια ελεύθερη ύπαρξη. Θα είναι ο ερχομός των βαρβάρων που προέβλεψαν ο Ντεζάκ και ο Καρντερουά. Και είναι ακριβώς τότε που οι άνθρωποι ξέρουν ότι δεν έχουν τίποτα να πουν στους αφέντες τους και ίσως μάθουν να μιλούν μεταξύ τους. Είναι ακριβώς τότε που οι άνθρωποι καταλαβαίνουν ότι οι πιθανότητες αυτού του κόσμου δεν τους προσφέρουν τίποτα, ότι ίσως μάθουν να ονειρεύονται το αδύνατο. Αυτό το δίκτυο οργανισμών που κυριαρχεί τις ζωές μας, αυτός ο πολιτισμός, μετέτρεψε τον κόσμο μας σε μια τοξική φυλακή. Υπάρχουν τόσα που πρέπει να καταστραφούν ώστε να δημιουργηθεί η ελεύθερη ύπαρξη. Η εποχή των βαρβάρων είναι κοντά.

{…} Ας ξεχυθούν οι βάρβαροι. Ας ακονίσουν τα σπαθιά τους, ας ανεμίσουν τα τσεκούρια τους, ας επιτεθούν στους εχθρούς τους χωρίς έλεος. Ας πάρει το μίσος τη θέση της ανοχής, ας πάρει η οργή τη θέση της παραίτησης, ας πάρει η προσβολή τη θέση του σεβασμού. Ας περάσουν οι βαρβαρικές ορδές στην επίθεση, αυτόνομα, όπως αυτές ορίζουν. Και καμία βουλή, κανένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα, κανένα σουπερμάρκετ, κανένας στρατώνας, κανένα εργοστάσιο ας μη ξαναφυτρώσει μετά το πέρασμά τους. Αντιμέτωπος με το τσιμέντο που ορθώνεται για να χτυπήσει τον ουρανό και τη μόλυνση που τον βρομίζει, θα μπορούσε κανείς να πει μαζί με τον Ντεζάκ πως " Δεν είναι το σκοτάδι που θα φέρουν στον κόσμο οι βάρβαροι τούτη τη φορά, είναι το φως."-Crisso/Odoteo

Vagabond Theorist

Τα προοδευτικά-βιομηχανικά οράματα ως εμπόδιο για τη συνολική απελευθέρωση

Κείμενο από το αναρχικό εξεγερσιακό περιοδικό Cercanx, από το Μεξικό

«Είμαστε όλοι απασχολημένοι με το επαναστατικό πρόβλημα του πώς και τι ακριβώς να παραγάγουμε, αλλά κανείς δε μιλά για την ίδια την παραγωγή ως επαναστατικό πρόβλημα. Εφόσον η παραγωγή είναι η βάση της εκμετάλλευσης που διενεργείται απ' το Κεφάλαιο, μια αλλαγή στον τρόπο παραγωγής σημαίνει την αλλαγή του τρόπου εκμετάλλευσης, δε σημαίνει την κατάργηση της εκμετάλλευσης».

Αλφρέντο Μαρία Μπονάννο

Είναι ώρα να θέσουμε υπό αμφισβήτηση τις αξίες οι οποίες αποτέλεσαν τον μπούσουλα των μεγάλων επαναστατικών εμπειριών του 19ου αιώνα και των αρχών του 20ού, όπως η ρωσική, η ισπανική, η μεξικανική κ.ά., στην εξέλιξη των οποίων η αναρχική παρουσία είχε βαρύνουσα επίδραση. Πρόκειται για επαναστάσεις που ξέσπασαν στο απόγειο του αισθήματος της προόδου, όταν τα πρώτα βήματα τεχνολογικής-βιομηχανικής ανάπτυξης και η δομή του καπιταλισμού, η οποία βασιζόταν πρωτίστως στη φάμπρικα και στη συσσώρευση εδαφών, παρήγαγαν μια εργατίστικη ταυτότητα στα άτομα, τα οποία σε δεδομένη χρονική συγκυρία αποφάσισαν να εναντιωθούν στον καπιταλισμό μέσω της απαλλοτρίωσης των μέσων παραγωγής.

Όπως γνωρίζουμε όλοι, αυτές οι επαναστάσεις δε θριάμβευσαν. Ποτέ δε συγκεκριμενοποιήθηκε με τον προσδοκώμενο τρόπο η συνελευσιακή ουτοπία ενός κόσμου απαλλαγμένου από την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο μέσω της οριζόντιας και ισότιμης χρήσης των μέσων παραγωγής και της οικονομικής αυτοδιαχείρισης, εκεί όπου η μηχανή θα έσωζε την ανθρωπότητα από τη σκλαβιά της εργασίας και όλοι μας θα είχαμε αρκετό χρόνο για να αφιερώσουμε στον ίδιο μας τον εαυτό, ώστε να αναπτυχθούμε ως ακέραιες ατομικότητες και να ανυψωθεί η κοινωνία σ' ένα επίπεδο πρακτικά ουράνιο• κι εκεί όπου η συνεχής πρόοδος των παραγόντων της παραγωγής και της τεχνολογίας θα απέδιδε ένα ευνοϊκό αποτέλεσμα σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας. Ε λοιπόν όχι, αυτό ποτέ δε συνέβη, και το προλεταριάτο δεν κατόρθωσε ποτέ τη χειραφέτησή του, ούτε και θα την κατορθώσει.

Οι επαναστάσεις προδόθηκαν, ο καπιταλισμός αποθεώθηκε, το τεχνολογικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα γιγαντώθηκε, οξύνοντας την εξαθλίωση, την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την κυριαρχία πάνω σε οτιδήποτε βρισκόταν στο διάβα του. Η πρόοδος σήμανε την αποκήρυξη της πολυσύνθετης φυσικότητάς μας για χάρη της τάξης και της παραγωγής κερδών μέσω της τεχνικοποίησης της ύπαρξής μας. Ο καπιταλισμός αφομοίωσε τις όποιες συνελευσιακές και οριζόντιες πτυχές εντός των ολοκληρωτικά κάθετων παραγωγικών μορφών του, προκαλώντας μια γενικευμένη σύγχυση, όπου τα άτομα βιώνουν την επίπλαστη αίσθηση της εξουσίας ή αυτονομίας ή ελευθερίας με το να πιστεύουν πως είναι σημαντικά για την ανάπτυξη του συστήματος, αναγνωρίζοντας έτσι αυτή την κοινωνική-τεχνητή καθεστηκυία τάξη ως κάτι κανονικό, εξ ολοκλήρου φυσικό, σαν να επρόκειτο για την κορύφωση ενός ιστορικού γεγονότος όπου μας έλαχε να ζούμε και ν' αναπαράγουμε. Η τεχνολογία αντιμετωπίστηκε με ελαφρότητα, σαν να ήταν ένα γεγονός ξεκομμένο από την εκμετάλλευση ενώ στην πραγματικότητα υπήρξε η καλύτερη σύμμαχός της, και το όραμα της αυτοδιεύθυνσης στην οικονομία κατέληξε να μην είναι τίποτα παραπάνω από ένα όραμα για την αυτοδιεύθυνση της εκμετάλλευσής μας.

Κάθε τέτοιο είδος μηχανιστικών, προοδευτικών, κλασικών, ανθρωποκεντρικών κοινωνικών αξιών και οι μεταξύ τους σχέσεις έγιναν αποδεκτές από πολλούς επαναστάτες, αναρχικούς, αντικαπιταλιστές, κομμουνιστές κ.λπ., συντείνοντας στην επιδείνωση της κατάστασης των πραγμάτων. Η επικείμενη επανάσταση θα ήταν πιο εύκολο να εξαπλωθεί και να συγκεκριμενοποιηθεί αν όσοι αγωνίστηκαν πριν από μας δεν κατέφασκαν με τόση ένταση στην ιδέα της τεχνο-βιομηχανικής προόδου.

Δίχως αμφιβολία, εργάτες και εργάτριες αγωνίστηκαν ενάντια στην μπουρζουαζία για να την εξοντώσουν και να δημιουργήσουν ένα νέο κόσμο, λεύτερο από αστούς μα όχι απαλλαγμένο και από προλετάριους/-ες. Οι εργάτες εκείνων των καιρών είχαν ενσωματώσει τις αξίες του συστήματος σε τέτοιο βαθμό, που δεν μπορούσαν να φανταστούν έναν κόσμο στον οποίο δε θα δούλευαν ως εργάτες στη φάμπρικα ή στο εργατικό κέντρο που προηγουμένως τους είχε καταληστέψει τη ζωή… Κι αυτό υπήρξε και θα συνεχίσει να ’ναι ένα βιομηχανικό όραμα κυριαρχίας απέναντι σε οτιδήποτε εν δυνάμει ελεύθερο και φυσικό. Στις μέρες μας αυτές οι αξίες εξακολουθούν ν’ αποτελούν ένα πάρα πολύ σημαντικό εμπόδιο, μιας και πολλοί άνθρωποι με τους οποίους συμβιώνουμε και βρίσκονται στον περίγυρό μας «παλεύουν» ενάντια στο «Κεφάλαιο» με γνώμονα αυτές τις αρχές.

Προφανώς, όποιος κάνει λόγο για οικονομική διαχείριση και παραγωγή παριστάνοντας πως αποκλείει τον καπιταλισμό απ’ τη λογική του… απλά μασάει τα λόγια του. Τελικά τι θέλουμε, ν’ αλυσοδέσουμε εκ νέου τη ζωή μας στη λογική της κατανάλωσης, της ζήτησης και της ροής εμπορευμάτων εντός μιας μαζικοποιημένης κοινωνίας, ή αποζητάμε ν’ ανακτήσουμε τη λευτεριά σε όλες της τις εκφάνσεις;

Έτσι, ακριβώς όπως είναι σημαντικό το να διδαχτούμε από τις σπουδαίες αγωνιστικές κατακτήσεις, που φυσικά συνιστούν μια πολυτιμότατη συμβολή στον πόλεμο, είναι εξίσου θεμελιώδες το να υπερβούμε αυτές τις μορφές αγώνα. Άρα, λογικά, η νέα επανάσταση (ή όπως θέλει κανείς να την ονομάσει) δεν μπορεί ν’ αφορμάται από όρους περί οικειοποίησης των μέσων παραγωγής, οικονομίας και οργάνων εξουσίας εκ μέρους των εκμεταλλευόμενων ή όσων αποκλείστηκαν απ’ το κοινωνικό φαγοπότι, αλλά απεναντίας θα πρέπει να εντοπιστεί στην αποξήλωσή τους. Αντί να εξιδανικεύουμε μια κοινωνική τάξη ως «επαναστατικό υποκείμενο», ας εναντιωθούμε στη συνθήκη τού να υπόκειται κανείς σε μια κοινωνική τάξη, που ’ναι επιβεβλημένη από την καπιταλιστική και κοινωνική δομή. Αντί να οραματιζόμαστε την τεχνολογική-βιομηχανική πρόοδο, ας εναντιωθούμε στην ανάπτυξη κάθε τέτοιου οράματος κι ας τείνουμε προς την καταστροφή του, αφού μονάχα οξύνει την επικυριαρχία πάνω στην άγρια φύση (συμπεριλαμβανομένων των ανθρώπων) και εντείνει την εμπορευματοποίησή της. Αντί να παλεύουμε για την αυτοδιαχείριση της εργασίας και της οικονομίας, ας τις υπερβούμε και ας επανοικειοποιηθούμε κάθε στιγμή της ζωής μας προκειμένου να επανασυνδεθούμε άμεσα με τις φυσικές δεξιότητες και δυνατότητές μας.

Να μην αγωνιστούμε όμως μονάχα για πάρτη μας, σαν να ήμασταν όντα αποκομμένα από τη φύση, αλλά απεναντίας να καταλάβουμε ότι η πάλη ενάντια στην καταστροφή της και η μάχη για την απελευθέρωσή της είναι ένας αγώνας για εμάς τους ίδιους. Συνεπώς, καλούμαστε ν’ αποτρέψουμε την καπιταλιστική ανάπτυξη, που τείνει στην αστικοποίηση, στον εγκλεισμό, στην υποδούλωση της φύσης με στόχο να τη μετατρέψει σ’ ένα δήθεν παραγωγικό «φυσικό πόρο» και «παράγοντα της προόδου». Και καλούμαστε να κινητοποιηθούμε άμεσα, γιατί αργά ή γρήγορα οι παραπάνω διαδικασίες μετατρέπονται με τη σειρά τους σε παράγοντα εκμετάλλευσης και κυριαρχίας εις βάρος της λευτεριάς. Πρέπει να σκεφτούμε και να δράσουμε έτσι γιατί το σύστημα της κυριαρχίας έχει την τάση να ανακτά και να αφομοιώνει προς όφελός του τις επιμέρους αντιστάσεις, όπως το έχει κάνει ήδη. Γι’ αυτό η κριτική και αντίσταση κατά του συστήματος πρέπει να είναι καθημερινή, ώστε η καταστροφή του να αποβεί ολοκληρωτική.

Το δίχως άλλο πιστεύω ότι όσοι επιλέξουν να βρεθούν σε εμπόλεμη κατάσταση με το σύστημα θα συναντήσουν ποικίλες αντιφάσεις και ατομικές-κοινωνικές συγκρούσεις την ώρα πραγμάτωσης της δράσης τους, τις οποίες μονάχα οι ίδιοι θα ξέρουν πώς να υπερκεράσουν, χωρίς όμως αυτό να αποτελεί δικαιολογία προκειμένου ν’ αποφύγουν να κάνουν τη ζωή τους μια προπαγάνδα μέσω των πράξεων.

«Άμεση Εξέγερση»

Μια κριτική, όχι ένα πρόγραμμα

Οπότε, ο αναρχικός ατομικιστής, έτσι όπως τον εννοώ εγώ, δεν έχει τίποτα να περιμένει {…} Θεωρώ ήδη τον εαυτό μου αναρχικό και δε θα μπορούσα να περιμένω τη συλλογική επανάσταση για να εξερθώ ή τον κομμουνισμό για να αποκτήσω την ελευθερία μου.

Renzo Novatore

Αντιλαμβάνομαι τον αναρχισμό από την πλευρά της καταστροφής. Από αυτό αποτελείται η αριστοκρατική λογική του. Η καταστροφή! Αυτή είναι η αληθινή ομορφιά του αναρχισμού. Θέλω να καταστρέψω όλα εκείνα που με υποδουλώνουν, με αποχαυνώνουν και καταπιέζουν τις επιθυμίες μου, θέλω να αφήσω τα πτώματά τους πίσω μου. Αναστολές, ενδοιασμοί, συνείδηση είναι πράγματα που κατέστρεψε το εικονοκλαστικό μου πνεύμα {…} Ναι, η εικονοκλαστική άρνηση είναι ό,τι πιο πρακτικό.

Armando Diluvi

Πρώτα απ' όλα, δεν υπάρχει τίποτα εγγενώς πρωτογονιστικό στην κριτική στον πολιτισμό, ιδιαίτερα όταν αυτή η κριτική είναι αναρχική και επαναστατική. Τέτοιες κριτικές υπήρχαν σχεδόν από τότε που υπήρχε αναρχικό κίνημα με επίγνωση του εαυτού του και ακόμα και χωρίς καν να συνδέεται με την κριτική στην τεχνολογία ή την πρόοδο (ο Dejacque θεωρούσε πως συγκεκριμένα τεχνολογικά επιτεύγματα θα επέτρεπαν στους ανθρώπους να ξεπεράσουν ευκολότερα τον πολιτισμό και από την άλλη πλευρά, ο Enrico Arrigoni, ψευδώνυμο Frank Brand, θεωρούσε τον πολιτισμό και τη βιομηχανική τεχνολογία εμπόδια στην αληθινή πρόοδο του ανθρώπου). Το αληθινό ερώτημα, κατά τη γνώμη μου, είναι εάν ο πρωτογονισμός βοηθάει καθόλου στην κατεύθυνση μιας αναρχικής και επαναστατικής κριτικής του πολιτισμού.

Η λέξη πρωτογονισμός μπορεί να σημαίνει δύο μάλλον διαφορετικά πράγματα. Πρώτον, μπορεί απλά να σημαίνει το να κάνουμε χρήση των πραγμάτων, που ξέρουμε για τις «πρωτόγονες» κοινωνίες(1), για να ασκήσουμε κριτική στον πολιτισμό. Αυτή η μορφή πρωτογονισμού φαίνεται μάλλον ακίνδυνη. Είναι, όμως; Αφήνοντας κατά μέρους την εξάρτηση στους ειδικούς, που ονομάζονται ανθρωπολόγοι, για τις πληροφορίες για τις «πρωτόγονες» κοινωνίες, υπάρχει ακόμα ένα πρόβλημα εδώ. Οι πραγματικές κοινωνίες, που αποκαλούμε «πρωτόγονες», ήταν και είναι, όπου υπάρχουν ακόμα, αληθινές σχέσεις μεταξύ πραγματικών, ζωντανών ανθρώπων, ατόμων που αναπτύσσουν μια αλληλεπίδραση με το περιβάλλον τους. Το να τους αντιλαμβάνεται κάποιος ως μοντέλο σύγκρισης, ήδη ενέχει την πραγμοποίηση αυτών των πραγματικών σχέσεων, μετατρέποντάς τες σε κάτι αφηρημένο -το «πρωτόγονο»-, μια εξιδανικευμένη εικόνα της «πρωτογονικότητας». Επομένως, η χρήση αυτής της μεθόδου κριτικής του πολιτισμού αφαιρεί τα ανθρώπινα και ατομικά χαρακτηριστικά των αληθινών ανθρώπων, που ζουν και έζησαν αυτές τις σχέσεις. Επιπροσθέτως, αυτό το είδος κριτικής δε μας προσφέρει κανένα πραγματικό εργαλείο κατανόησης του πώς να πολεμήσουμε τον πολιτισμό εδώ και τώρα. Στην καλύτερη περίπτωση, η πραγμοποιημένη, αφηρημένη έννοια του «πρωτόγονου» γίνεται ένα μοντέλο, ένα πρόγραμμα μιας πιθανής μελλοντικής κοινωνίας.

Αυτό με φέρνει στη δεύτερη σημασία του πρωτογονισμού -την ιδέα πως οι «πρωτόγονες» κοινωνίες προσφέρουν ένα μοντέλο για τη μελλοντική κοινωνία. Αυτοί, που υιοθετούν αυτή τη μορφή πρωτογονισμού, μπορούν δικαίως να αυτοαποκαλούνται πρωτογονιστές, επειδή όσο και να το αρνούνται, προωθούν ένα πρόγραμμα και μια ιδεολογία. Σε αυτήν του μορφή, θεωρώ πως ο πρωτογονισμός έρχεται σε σύγκρουση με την αναρχική σκέψη και δράση. Ο λόγος μπορεί να βρεθεί στην παραπάνω φράση του Νοβατόρε. Απλά, αντικαταστήστε τον «κομμουνισμό» με τον «πρωτογονισμό» και τη «συλλογική επανάσταση» με τη «βιομηχανική κατάρρευση» και όλα είναι ξεκάθαρα. Κατά τη γνώμη μου, μια από τις μεγαλύτερες διαφορές μεταξύ του μαρξισμού και του αναρχισμού είναι πως ο τελευταίος δεν είναι απαραίτητα μια εσχατολογική εικόνα του μέλλοντος, το οποίο περιμένουμε, αλλά ένας τρόπος να αντιμετωπίσουμε τον κόσμο εδώ και τώρα. Επομένως, η επανάσταση για τους αναρχικούς δεν είναι κάποιες ιστορικές διαδικασίες, που εγγυώνται το μέλλον, αλλά κάτι που βιώνεται και δημιουργείται εδώ και τώρα. Ο πρωτογονισμός δε είναι πιο βιώσιμος στο τώρα από τον κομμουνισμό των μαρξιστών. Είναι και αυτός ένα πρόγραμμα για το μέλλον και βασίζεται σε απρόοπτα ενδεχόμενα, που είναι πέρα από τον έλεγχό μας. Επομένως, δεν έχει να κάνει με την αναρχική πρακτική, περισσότερο από ότι έχει να κάνει με αυτήν η εσχατολογία του Μαρξ.

Έχω ήδη καταδείξει το πώς ή ίδια η αντίληψη περί «πρωτόγονων» πραγμοποιεί τις πραγματικές ζωές και σχέσεις εκείνων που τους δίνεται αυτή η ταμπέλα. Αυτό εμφανίζεται μεταξύ εκείνων των πρωτογονιστών, που προσπαθούν να πραγματοποιήσουν τις ιδέες τους στο τώρα, με τον τρόπο που καταλήγει να ορίζεται αυτή η πρακτική. Με έναν τρόπο, που θυμίζει υπερβολικά μαρξισμό, η «πρωτόγονη» ζωή μειώνεται σε μια οικονομική αναγκαιότητα, μια σειρά ικανοτήτων -το άναμμα φωτιάς με τρυπάνι, το κυνήγι χρησιμοπιώντας ένα atlatl, το να μαθαίνουν τα βρώσιμα και ιαματικά φυτά, η κατασκευή τόξου, η κατασκευή απλών καταφυγίων κλπ.-, που μαθαίνονται με σκοπό την επιβίωση. Αυτά συμπληρώνονται με λίγη φυσική πνευματικότητα, βγαλμένη από κάποιο βιβλίο ή δανεισμένη από τις new age μαλακίες, ίσως με κάποια αναφορά στην επιστροφή στη «φυσική ενότητα». Αλλά, αυτό το τελευταίο δεν είναι απαραίτητο. Η ολότητα της ζωής των ανθρώπων, που αποκαλούνται πρωτόγονοι, αγνοείται, επειδή είναι στο μεγάλο της μέρος άγνωστη και τελείως απρόσιτη σε εκείνους, που έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει εντός του βιομηχανικού

καπιταλιστικού πολιτισμού, που πλέον κυριαρχεί στον κόσμο -εδώ συμπεριλαμβανόμαστε και όλοι εμείς, που εμπλεκόμαστε στην ανάπτυξη μιας αναρχικής κριτικής του πολιτισμού. Αλλά, ακόμα και στο επίπεδο των απλών ικανοτήτων επιβίωσης, ότι ακόμα και στις ΗΠΑ και στον Καναδά, όπου υπάρχουν αληθινές, αρκετά μεγάλες (αν και αρκετά κατεστραμμένες) άγριες εκτάσεις, πολύ λίγοι άνθρωποι θα μπορούσαν να συντηρήσουν τον εαυτό τους με αυτόν τον τρόπο. Έτσι, εκείνοι που μαθαίνουν αυτές τις ικανότητες, με σκοπό να ζήσουν σαν «πρωτόγονοι» κατά τη διάρκεια της δικιάς τους ζωής, δε σκέφτονται την καταστροφή του πολιτισμού (εκτός ίσως σαν μια αναπόφευκτη κατάσταση, για την οποία είναι προετοιμασμένοι), αλλά πως θα ξεφύγουν από αυτόν. Δεν τους το καταλογίζω αυτό, αλλά δεν έχει να κάνει καθόλου με την αναρχία ή με μια κριτική του πολιτισμού. Σε ένα πρακτικό επίπεδο, είναι πιο πολύ σαν ένα πιο εξελιγμένο «παίζουμε τους ινδιάνους», όπως οι περισσότεροι κάναμε σαν παιδιά εδώ στις ΗΠΑ, και στην πραγματικότητα, παίρνεται τόσο σοβαρά. Σχεδόν όλοι οι άνθρωποι που γνωρίζω, οι οποίοι έχουν ασχοληθεί με την ανάπτυξη «πρωτόγονων» ικανοτήτων στο όνομα του «αναρχοπρωτογονισμού», δείχνουν το πόσο έτοιμοι είναι για αυτήν τη ζωή με το χρόνο που περνάνε μπροστά από τον υπολογιστή, στήνοντας ιστοσελίδες, λαμβάνοντας μέρος σε ιντερνετικές συζητήσεις, στήνοντας logs κλπ. Συχνά, μου φαίνονται περισσότερο σαν υπερπολιτισμένα παιδιά, που παίζουν παιχνίδια ρόλων στα δάση, παρά αναρχικοί στη διαδικασία απόρριψης του πολιτισμού.

Μια αναρχική και επαναστατική κριτική του πολιτισμού δεν ξεκινάει με καμιά σύγκριση με παλαιότερες κοινωνίες ή με μελλοντικά ιδανικά. Ξεκινάει με τη σύγκρουσή μου, τη σύγκρουσή σας, με την άμεση πραγματικότητα του πολιτισμού μέσα στις ζωές μας, εδώ και τώρα. Είναι η συνειδητοποίηση πως το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων, που αποκαλούμε πολιτισμό, μπορεί να υπάρξει μόνο κλέβοντας τις ζωές μας και σπάζοντάς τες σε κομματάκια, που χρησιμοποιεί η άρχουσα τάξη για την αναπαραγωγή της. Αυτή δεν είναι μια διαδικασία που συνέβη στο παρελθόν μια και καλή, αλλά που διαιωνίζεται κάθε στιγμή. Εδώ είναι που μπαίνει η αναρχική αντίληψη της ζωής. Κάθε στιγμή, πρέπει να προσπαθούμε να καθορίσουμε το πώς θα πάρουμε πίσω την ολότητα της ζωής μας, για να τη χρησιμοποιήσουμε ενάντια στην ολότητα του πολιτισμού. Επομένως, όπως λέει και ο Armando Diluvi, ο αναρχισμός μας είναι στην ουσία του καταστροφικός. Και ως τέτοιος, δεν έχει ανάγκη από μοντέλα και προγράμματα, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων του πρωτογονισμού. Όπως είπε και ένας παλιός νεκρός, μουσάτος κλασικός του αναρχισμού «Το πάθος για καταστροφή είναι δημιουργικό πάθος». Και είναι κάτι, που μπορεί να εφαρμοστεί άμεσα. (Ένας άλλος αντιεξουσιαστής επαναστάτης, μια-δυο γενιές αργότερα, αποκάλεσε την παθιασμένη καταστροφή «ένα σίγουρο τρόπο να αντλήσεις χαρά, άμεσα»).*

Έχοντας πει τα παραπάνω, δεν είμαι ενάντια στο να φαντάζεται κανείς, με μια διάθεση παιχνιδιού, κόσμους που θα έχουν απαλλαγεί από τον πολιτισμό. Αλλά, για να ενέχουν αυτές οι φαντασίες πραγματικά το στοιχείο του παιχνιδιού και τη δυνατότητα πειραματισμού, δε μπορούν να είναι μοντέλα, που προέρχονται από αφηρημένες αντιλήψεις είτε παλιών είτε μελλοντικών κοινωνιών. Κατά τη γνώμη μου, θα ήταν καλύτερα να αφήσουμε την ίδια την αντίληψη περί «κοινωνίας» πίσω μας και να σκεφτόμαστε σχέσεις, που διαπλέκονται και αλλάζουν διαρκώς μεταξύ μοναδικών και επιθυμητικών ατομικοτήτων. Μπορούμε να παίζουμε και να πειραματιστούμε μόνο τώρα, που η επιθυμία μας για το προφανές «αδύνατο» συναντά την πραγματικότητα που μας περιβάλλει. Αν ο πολιτισμός ήταν να εξαρθρωθεί όσο ζούμε, δε θα βρισκόμασταν σε έναν κόσμο με πλούσια δάση και πεδιάδες και υγιείς ερήμους, που θα έσφιζαν από άγρια ζωή. Αντίθετα, θα βρισκόμασταν σε έναν κόσμο γεμάτο με τα απομεινάρια του πολιτισμού –εγκαταλελειμμένα κτίρια, εργαλεία, μεταλλικά σκουπίδια κλπ.(2) Εκείνοι, των οποίων η φαντασία δε μένει αλυσοδεμένη στο ρεαλισμό ή σε μια πρωτογονιστική ηθική ιδεολογία, μπορούν να βρουν πολλούς τρόπους για να εξερευνήσουν, να παίξουν και να χρησιμοποιήσουν όλα αυτά -οι πιθανότητες είναι άπειρες. Αλλά, το πιο σημαντικό είναι πως αυτό είναι μία άμεση πιθανότητα και μία, που μπορεί να συνδεθεί ρητά με την καταστροφική επίθεση στον πολιτισμό. Και αυτή η αμεσότητα είναι εξόχως ουσιαστική, γιατί εγώ ζω τώρα, εσείς ζείτε τώρα, όχι σε μερικές εκατοντάδες χρόνια, όπου ένα επιβεβλημένο πρόγραμμα, που θα είχε στόχο το πρωτογονικό ιδανικό, ίσως κατάφερνε να δημιουργήσει έναν κόσμο, όπου αυτό το ιδανικό θα μπορούσε να γίνει παγκόσμιο βίωμα -αν οι πρωτογονιστές κάνουν την επανάστασή τους τώρα και εφαρμόσουν το πρόγραμμά τους. Ευτυχώς,

κανένας από τους πρωτογονιστές δε φαίνεται να στοχεύει σε τέτοια εξουσιαστικά επαναστατικά μέτρα, προτιμώντας να βασίζονται σε μια μυστικιστική μεταμόρφωση για να πραγματοποιηθεί το όνειρό τους (ίσως όπως το όραμα του φαντάσματος, που χορεύει στη θρησκεία των Ινδιάνων, σύμφωνα με το οποίο το τοπίο που κατασκεύασαν οι Ευρωπαίοι εισβολείς υποτίθεται θα ξεφλουδίσει, αφήνωντας πίσω του ένα παρθένο, άγριο τοπίο γεμάτο άφθονη ζωή).

Για αυτόν το λόγο, ίσως είναι λίγο άδικο να αποκαλείται το πρωτογονιστικό όραμα ένα πρόγραμμα (παρόλο που δε δίνω δεκάρα αν είμαι άδικος, καθώς δε με ενδιαφέρουν οι αστικές αξίες…). Ίσως, είναι περισσότερο κάτι σαν λαχτάρα. Όταν αναφέρω αυτά τα ερωτήματα σε πρωτογονιστές που γνωρίζω, μου λένε συχνά πως το πρωτογονιστικό όραμα αντανακλά τις «επιθυμίες» τους. Λοιπόν, αντιλαμβάνομαι διαφορετικά την επιθυμία από αυτούς. «Επιθυμίες», που έχουν τη βάση τους σε αφηρημένες και πραγμοποιημένες παραστάσεις -στην περίπτωση αυτή η παράσταση του «πρωτόγονου»-, είναι εκείνα τα φαντάσματα επιθυμιών(3), που καθοδηγούν την κατανάλωση εμπορευμάτων. Αυτό φαίνεται ρητά σε κάποιους πρωτογονιστές, όχι μόνο στην κατανάλωση βιβλίων θεωρητικών του πρωτογονισμού, αλλά και από τα λεφτά και/ή τις εργατοώρες που ξοδεύουν, για να αγοράσουν τις αποκαλούμενες «πρωτόγονες» ικανότητες από σχολεία που ειδικεύονται σε αυτό(4). Αλλά, αυτό το φάντασμα της επιθυμίας, αυτή η λαχτάρα για μια παράσταση, που δεν έχει καμία σύνδεση με την πραγματικότητα, δεν είναι μια πραγματική επιθυμία, γιατί το αντικείμενο μιας πραγματικής επιθυμίας δεν είναι μια αφηρημένη εικόνα, στην οποία κάποιος γαντζώνεται -μια εικόνα που μπορεί να την αγοράσει κανείς. Ανακαλύπτεται μέσα από τη δραστηριότητα και τις σχέσεις μέσα στον κόσμο, εδώ και τώρα. Η επιθυμία, όπως την αντιλαμβάνομαι εγώ, είναι κίνητρο για να δράσεις, να σχηματίσεις σχέσεις, να δημιουργήσεις. Υπό αυτήν την έννοια, το αντικείμενό της λαμβάνει υπόσταση μόνο στην ικανοποίηση της επιθυμίας, στο βίωμά της. Εδώ, και πάλι, καταδεικνύεται η αναγκαιότητα της αμεσότητας. Και είναι μόνο υπό αυτήν την έννοια, που η επιθυμία γίνεται εχθρός του πολιτισμού, στον οποίο ζούμε, του οποίου η υπαρξη βασίζεται στην προσπάθεια να αντικειμενοποιήσει όλες τις σχέσεις και τις δραστηριότητες, να τις μετατρέψει σε πράγματα, που βρίσκονται πάνω από εμάς και μας καθορίζουν, να τους βάλει ταμπέλες, να τις θεσμοθετήσει και να τις εμπορευματοποιήσει. Επομένως, η επιθυμία είναι μάλλον ένα κίνητρο, παρά μια λαχτάρα και δρα άμεσα, επιτιθέμενη σε οτιδήποτε την εμποδίζει να προχωρήσει μπροστά με δύναμη. Ανακαλύπτει τα αντικέιμενά της στον κόσμο γύρω της, όχι σαν κάτι αφηρημένο, αλλά σαν πραγματικές σχέσεις. Γι' αυτό, πρέπει να επιτεθεί στις θεσμοθετημένες σχέσεις, που παγώνουν τη δραστηριότητα με τη μορφή της ρουτίνας, του πρωτοκόλλου, της παράδοσης, της συνήθειας -σε πράγματα, που πρέπει να γίνουν στη σειρά. Σκεφτείτε το αυτό σε συνάρτηση με τις καταλήψεις, την απαλλοτρίωση, τη χρήση του χρόνου εργασίας κάποιου για τον εαυτό του, το γράψιμο με σπρέι κλπ και πώς αυτά συσχετίζονται ρητά με την καταστροφική δραστηριότητα.

Τελικά, αν φανταζόμαστε την εξάρθρωση του πολιτισμού, τη δραστήρια και συνειδητή καταστροφή του, όχι για να εφαρμόσουμε κάποιο πρόγραμμα ή για να βιώσουμε ένα συγκεκριμένο όραμα, αλλά για να ανοίξουμε και να επεκτείνουμε δίχως τέλος τις πιθανότητες για να πραγματώσουμε τους εαυτούς μας και να εξερευνήσουμε τις δυνατότητές μας και τις επιθυμίες μας, τότε μπορούμε να ξεκινήσουμε να το κάνουμε με τον τρόπο που ζούμε εδώ και τώρα, ενάντια στο υπάρχον. Αν, αντί να ελπίζουμε για έναν παράδεισο, αδράξουμε τη ζωή, τη χαρά και το θαυμάσιο τώρα, θα ζήσουμε μια πραγματικά αναρχική κριτική του πολιτισμού, που δεν έχει καμία σχέση με την εικόνα του «πρωτόγονου», αλλά με την άμεση ανάγκη μας να μην είμαστε πλέον εξημερωμένοι, την ανάγκη μας να είμαστε μοναδικοί και όχι δαμασμένες, ελεγχόμενες και καθορισμένες ταυτότητες. Έτσι, θα βρούμε τρόπους να αδράξουμε όλα αυτά, που μπορούμε να κάνουμε δικά μας και να καταστρέψουμε όλα αυτά, που που έχουν σκοπό να μας κατακτήσουν.

Vagabond Theorist

Σημειώσεις:

1. Η χρήση του όρου «πρωτόγονες» -που σημαίνει «πρώτες» ή «πρώιμες»- για κοινωνίες, οι οποίες έχουν υπάρξει στο σήμερα χωρίς να αναπτύξουν πολιτισμό, ενέχει κάποιες αμφισβητίσημες υποθέσεις. Πώς γίνεται κοινωνίες, που υπάρχουν τώρα, να είναι «πρώτες» ή «πρώιμες»; Εμφανίστηκαν μόλις τώρα; Σε έναν κόσμο, που βρίσκεται μονίμως σε κίνηση, έχουν παραμείνει με κάποιον τρόπο στατικές και απαράλλαχτες; Μπορεί η ανθρώπινη ανάπτυξη να συμβεί μόνο με έναν τρόπο -όπως η ανάπτυξη πολιτισμού; Και ποια από αυτές τις κοινωνίες είναι η πραγματική «πρωτόγονη»; Σίγουρα, δεν είναι όλες ίδιες ή δεν είναι καν όμοιες. Η ομογενοποίηση είναι χαρακτηριστικό του πολιτισμού, όχι άλλων κοινωνικών πραγματικοτήτων. Έτσι, το να τις βάζουμε όλες κάτω από την ίδια ταμπέλα είναι γελοίο… Έτσι, επλέγω να βάλω τη λέξη «πρωτόγονες» σε εισαγωγικά.

2. Εδώ εννοώ συγκεκριμένα μια συνειδητή, επαναστατική, αναρχική εξάρθρωση του πολιτισμού και όχι για την κατάρρευσή του. Η κατάρρευση δε θα ήταν ένα άμεσο γεγονός, που θα συνέβαινε μια και καλή. Στη διαδικασία της κατάρρευσης, δε θα αντιμετωπίζαμε μόνο τα απομεινάρια του πολιτισμού. Θα αντιμετωπίζαμε και τα ανθρώπινα σκουπίδια του, που θα ζούσαν ακόμα, με τη μορφή των πολιτικών, που θα είχαν μετατραπεί σε πολέμαρχοι για να διατηρήσουν την εξουσία τους, έχοντας στην κατοχή τους πολύ επικίνδυνα όπλα -τα αποκαλούμενα «όπλα μαζικής καταστροφής»-, τα οποία, κατά πάσα πιθανότητα, θα χρησιμοποιούσαν με αγριότητα. Τα επακόλουθα της κατάρρευσης θα είναι πιο καταστροφικά από οτιδήποτε έχουμε δει ως τώρα.

3. Ο ποιητής William Blake μιλάει για αυτές στο έργο Ο γάμος του Παραδείσου και της Κόλασης.

4. Αυτά τα πανάκριβα σχολεία επιτρέπουν σε αυτούς, που δεν έχουν τα απαραίτητα χρήματα, να παρακολουθούν με αντάλλαγμα απλήρωτη εργασία, μια μορφή εκμετάλλευσης, που κατ' ευφημισμόν, ονομάζεται ανταλλαγή εργασίας, ένας όρος που εφευρέθηκε από την αριστερή πτέρυγα του new age -και έτσι, αναπόφευκτα, ένα κάρο μαλακίες σχεδιασμένες για να συγκαλύψουν αυτήν την εκμεταλλευτική σχέση.

* {ΣτΜ} Η πρώτη αναφορά εννοεί το Ρώσο αναρχικό Μιχαήλ Μπακούνιν και η δεύτερη το Γάλλο αναρχοατομικιστή Zo d'Axa.

Η Φύση ως Θέαμα

Η εικόνα της «άγριας φύσης*» ενάντια στην αγριότητα

(Σημείωση του συγγραφέα: Η συχνή χρήση εισαγωγικών γίνεται για να ενισχύσει την άποψη πως η φύση και η «ερημιά» είναι έννοιες και όχι πραγματικά όντα).

Η Φύση δεν υπήρχε ανέκαθεν. Δε βρίσκεται στα βάθη του δάσους, στην καρδιά του λιονταριού του βουνού ή στα τραγούδια των πυγμαίων· βρίσκεται στις φιλοσοφίες και στις κατασκευασμένες γι'αυτήν εικόνες των πολιτισμένων ανθρώπων. Οι φαινομενικά αντίθετες θέσεις περιπλέκονται, δημιουργώντας τη φύση ως μια ιδεολογική κατασκευή, που υπηρετεί την εξημέρωσή μας, την καταστολή και τη διοχέτευση των άγριων εκφράσεών μας.

Ο Πολιτισμός είναι μονολιθικός και ο πολιτισμένος τρόπος αντίληψης όλων εκείνων, που μπορούν να παρατηρηθούν, είναι επίσης μονολιθικός. Όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με τα εκατομμύρια όντα, που υπάρχουν γύρω του, το πολιτισμένο μυαλό χρειάζεται να τα κατηγοριοποιήσει για να νομίζει ότι τα καταλαβαίνει (ενώ στην πραγματικότητα, το μόνο που καταλαβαίνει είναι πώς να τα κάνει χρήσιμα στον πολιτισμό). Η φύση είναι μια από τις πιο βασικές κατηγορίες του Πολιτισμού, μια από τις πιο χρήσιμες για να περιορίζει την αγριότητα των ατομικοτήτων και να επιβάλλει τον αυτοπροσδιορισμό τους ως πολιτισμένα, κοινωνικά όντα.

Κατά πάσα πιθανότητα, μια από τις πρώτες αντιλήψεις για τη φύση ήταν παρόμοια με αυτήν, που παρατηρούμε στην Παλαιά Διαθήκη: η κακή «αγριάδα», ένας τόπος ερημιάς, που κατοικείται από άγρια και δηλητηριώδη κτήνη, μοχθηρούς δαίμονες και τρελούς. Αυτή η αντίληψη εξυπηρετούσε ένα σκοπό ιδιαίτερα σημαντικό για τους πρώτους πολιτισμούς. Είχε ενσταλάξει το φόβο για ό,τι ήταν άγριο, κρατώντας τον περισσότερο κόσμο εντός των τειχών της πόλης και προκαλώντας σε όσους έβγαιναν να εξερευνήσουν την ανάγκη να έχουν μια αμυντική στάση, σα να βρίσκονταν σε εχθρικό έδαφος. Με αυτόν τον τρόπο, αυτή η αντίληψη βοήθησε να δημιουργηθεί η διχοτόμηση μεταξύ «ανθρώπου» και «φύσης», η οποία εμποδίζει τους ανθρώπους να ζήσουν άγρια, δηλαδή σύμφωνα με τις επιθυμίες τους.

Αλλά, αυτή η εντελώς αρνητική αντίληψη περί φύσης θα έφτανε κάποια στιγμή στα όρια της αχρηστείας της, αφού κρατούσε τον πολιτισμό μέσα σε ένα κλειστό και υπό πολιορκία φρούριο, ενώ για να επιβιώσει, ο πολιτισμός έχει την ανάγκη να επεκταθεί, να έχει τη δυνατότητα να εκμεταλλευτεί όλο και πιο πολλά. Η «Φύση» έγινε ένα καλάθι πόρων, μια «μητέρα», που θρέφει την «ανθρωπότητα» και τον πολιτισμό της. Ήταν πανέμορφη, άξια λατρείας, ενατένισης, μελέτης και… εκμετάλλευσης.Δεν ήταν πλέον κακή… αλλά, ήταν χαοτική, ιδιότροπη και αναξιόπιστη. Ευτυχώς για τον πολιτισμό, η «ανθρώπινη φύση» είχε εξελιχθεί, είχε γίνει λογική και χρειαζόταν να βάλει τα πράγματα σε τάξη, να τα θέσει υπό τον έλεγχό της. Τα άγρια μέρη ήταν απαραίτητα στους ανθρώπους, για να μελετούν και να θαυμάζουν τη «φύση» στην ανέγγιχτη μορφή της, ακριβώς, όμως, για να μπορούν τα πολιτισμένα ανθρώπινα όντα να κατανοήσουν και να ελέγξουν τις «φυσικές» διαδικασίες, με σκοπό να τις χρησιμοποιήσουν για να επεκτείνουν τον πολιτισμό. Έτσι, η «κακή αγριάδα» επισκιάζεται από μια «φύση» ή μια «αγριότητα», που έχει θετική αξία για τον πολιτισμό.

Η αντίληψη περί φύσης δημιουργεί συστήματα κοινωνικών αξιών και ηθικής. Λόγω των προφανώς αντιθετικών αντιλήψεων, που έχουν εμπλακεί στην ανάπτυξη της έννοιας της «φύσης», αυτά τα συστήματα ίσως φαίνονται, επίσης, αντιθετικά· όμως, όλα έχουν τον ίδιο σκοπό: την εξημέρωσή μας. Εκείνοι, που μας λένε «να φέρεστε πολιτισμένα» και εκείνοι, που μας λένε «να φέρεστε φυσικά», μας λένε στην πραγματικότητα το ίδιο πράγμα: «Ζήστε σύμφωνα με εξωτερικές από εσάς αξίες, όχι σύμφωνα με τις επιθυμίες σας». Η ηθική των νατουραλιστών δεν είναι λιγότερο φαύλη από κάθε άλλη ηθική. Άνθρωποι φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και σκοτώθηκαν, επειδή έκαναν «αφύσικες πράξεις» και αυτό συμβαίνει ακόμα. Η «Φύση» είναι και αυτή ένας άσχημος και απαιτητικός θεός.

Από την απαρχή της, η φύση ήταν μια κατασκευή της εξουσίας, για να ενισχύσει τη δύναμή της. Δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός πως στη σύγχρονη κοινωνία, όπου το θέαμα κυριαρχεί στην πραγματικότητα και πολλές φορές φαίνεται να τη δημιουργεί, η «φύση» λειτουργεί ως μια μέθοδος εξημέρωσης. Προγράμματα για τη «Φύση» στην τηλεόραση, ημερολόγια του Sierra Club, οι έμποροι «αγριότητας», τα τρόφιμα και οι ίνες «φυσικής» προέλευσης, ο «οικολόγος» πρόεδρος και η «ριζοσπαστική» οικολογία, όλα συνωμοτούν δημιουργώντας τη «φύση» και τη «σωστή» σχέση μας με αυτήν. Η προβαλλόμενη εικόνα εμπεριέχει την «κακή αγριάδα» των πρώτων πολιτισμών, σε μια υποσυνείδητη μορφή. Τα τηλεοπτικά προγράμματα για τη «Φύση» περιέχουν πάντα σκηνές άγριου κυνηγιούκαι έχει ειπωθεί πως οι σκηνοθέτες αυτών των προγραμμάτων χρησιμοποιούν ράβδους, που παράγουν ηλεκτρικές εκκενώσεις, για να προκαλέσουν μάχες μεταξύ των ζώων. Οι προειδοποιήσεις, που δίνονται στους μελλοντικούς εξερευνητές για τα επικίνδυνα ζώα και φυτά και οι ποσότητες προϊόντων, που παράγονται από τους εμπόρους «αγριότητας» για να αντιπετωπιστούν αυτά, είναι μάλλον υπερβολικά, από την προσωπική μου εμπειρία περιπάτων σε άγρια μέρη. Μας δίνεται η εικόνα πως η ζωή εκτός του πολιτισμού είναι μια μάχη επιβίωσης.

Αλλά, η κοινωνία του θεάματος χρειάζεται η εικόνα της «κακής αγριάδας» να είναι υποσυνείδητη, για να την εκμεταλλεύεται αποτελεσματικά. Η κυρίαρχη εικόνα για τη «φύση» την απεικονίζει ως πόρο και ως αντικείμενο ομορφιάς για ενατένιση και μελέτη. Η «Άγρια φύση» είναι ένα μέρος, που μπορούμε να αποτραβηχτούμε για ένα σύντομο διάστημα, αν αυτό έχει διαμορφωθεί κατάλληλα, για να ξεφύγουμε από την πλήξη της καθημερινότητας, να χαλαρώσουμε και να διαλογιστούμε ή για να ζήσουμε την έξαψη και την περιπέτεια. Και, βέβαια, η «φύση» παραμένει η «μητέρα», που καλύπτει τις ανάγκες μας, ο πόρος από τον οποίο δημιουργείται ο πολιτισμός.

Στην εμπορευματική κουλτούρα, η «φύση» γιατρεύει την επιθυμία για άγρια περιπέτεια, για ελεύθερη ζωή χωρίς εξημέρωση, με το να μας πουλάει την εικόνα της. Η υποσυνείδητη αντίληψη της «κακιάς αγριάδας» προσδίδει στην περιπλάνηση στα δάση μια δόση κινδύνου, που ικανοποιεί τους περιπετειώδεις και ανήσυχους τύπους. Επίσης, ενισχύει την ιδέα πως δεν ανήκουμε εκεί στην πραγματικότητα και επομένως, μας πουλάει τα πολλά σχετικά προϊόντα που κρίνονται απαραίτητα για τις εκδρομές σε άγρια μέρη. Η θετική αντίληψη περί φύσης μας κάνει να πιστεύουμε πως πρέπει να βιώσουμε την εμπειρία στα άγρια μέρη (μη συνειδητοποιώντας πως οι αντιλήψεις, που μας έχουν ταΐσει, διαμορφώνουν αυτήν την εμπειρία, τουλάχιστον στον ίδιο βαθμό με το πραγματικό περιβάλλον). Έτσι, ο πολιτισμός γιατρεύει επιτυχώς και τις περιοχές, που φαινομενικά δεν έχει αγγίξει άμεσα, μεταμορφώνοντάς τες σε «φύση», σε «αγριάδα», σε πτυχές του θεάματος, που μας κρατάει εξημερωμένους. Η «Φύση» εξημερώνει επειδή μετατρέπει την αγριότητα σε μια μονολιθική έννοια, μια τεράστια περιοχή διαχωρισμένη από τον πολιτισμό. Εκφράσεις της αγριότητας, μέσα στον πολιτισμό, αποκαλούνται ανωριμότητα, τρέλα, παραβατική συμπεριφορά, ανηθικότητα ή έγκλημα και απορρίπτονται, φυλακίζονται, λογοκρίνονται ή τιμωρούνται, διατηρώντας ταυτόχρονα το γενικό πλαίσιο πως ό,τι είναι «φυσικό» είναι καλό. Όταν η «αγριότητα» γίνεται ένα μέρος έξω από εμάς αντί μιας έκφρασης του ατομικού μας ελεύθερου πνεύματος, τότε μπορούν και υπάρχουν ειδικοί στην «αγριότητα», που μας μαθαίνουν τους «σωστούς» τρόπους να «συνδεόμαστε» μαζί της. Στη δυτική ακτή, υπάρχουν όλων των ειδών οι πνευματικοί δάσκαλοι, που βγάζουν τα προς το ζην, πουλώντας «αγριότητα» σε γιάπηδες, με έναν τρόπο, που καθόλου δεν απειλεί τα όνειρα καριέρας, τις πόρσε και τα διαμερίσματά τους στην πόλη. Η «Αγριότητα» είναι μια πολύ επικερδής βιομηχανία, σήμερα.

Οι οικολόγοι, ακόμα και οι «ριζοσπάστες», πέφτουν κατευθείαν στην παγίδα. Αντί να προσπαθούν να αγριέψουν και να καταστρέψουν τον πολιτισμό με την ενέργεια των αδέσμευτων επιθυμιών, προσπαθούν να «σώσουν την άγρια φύση». Πρακτικά, αυτό σημαίνει το να ζητιανεύουν ή να προσπαθούν να χειραγωγήσουν τις αρχές, ώστε αυτές να σταματήσουν τις πιο επιβλαβείς δραστηριότητες κάποιων βιομηχανιών και να μετατρέψουν μικρά κομμάτια σχετικά ακέραια δάση, ερήμους και βουνά σε προστατευόμενες «Περιοχές Άγριας Φύσης». Αυτή η πρακτική, απλά, ενισχύει την αντίληψη περί αγριότητας ως μια μονολιθική οντότητα, «αγριάδα» ή «φύση», και εμπορευματοποίηση, που είναι εγγενής σε αυτήν την οπτική. Η ίδια η βάση των προστατευόμενων «Περιοχών Άγριας Φύσης» είναι ο διαχωρισμός μεταξύ «αγριότητας»

και «ανθρωπότητας». Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός πως μια από τις τάσεις της «ριζοσπαστικής» οικολογικής ιδεολογίας δημιούργησε τη σύγκρουση μεταξύ «βιοκεντρισμού» και «ανθρωποκεντρισμού», ενώ δε θα έπρεπε να είμαστε τίποτα άλλο από εγωκεντρικοί.

Ακόμα κι εκείνοι οι «ριζοσπάστες» οικολόγοι, που θέλουν να επανεντάξουν τον άνθρωπο στη «φύση», ξεγελούν τον εαυτό τους. Το όραμα τους (όπως το θέτει ένας από αυτούς) για ένα «άγριο, συμβιωτικό σύνολο» είναι, απλά, η μονολιθική αντίληψη, που δημιούργησε ο πολιτισμός, ειπωμένη με ένα μυστικιστικό τρόπο. Για αυτούς τους οικολόγους μυστικιστές, η «Άγρια Φύση» συνεχίζει να είναι μια μονολιθική οντότητα, ένα ον ανώτερο από μας, στο οποίο πρέπει να υποτασσόμαστε. Όμως, η υποταγή είναι εξημέρωση. Η υποτακτικότητα είναι το καύσιμο του πολιτισμού. Το όνομα της ιδεολογίας, που επιβάλλει την υποταγή, έχει μικρή σημασία, είτε λέγεται «φυσική», είτε λέγεται «άγριο συμβιωτικό σύνολο». Το αποτέλεσμα θα είναι και πάλι η συνέχιση της εξημέρωσης.

Όταν η αγριότητα γίνεται αντιληπτή ως κάτι, που δεν έχει να κάνει καθόλου με μια μονολιθική οντότητα, συμπεριλαμβανομένης της «φύσης» και της «αγριάδας», όταν γίνεται αντιληπτή ως η πιθανή ελευθερία πνεύματος των ατομικοτήτων, που μπορεί να πάρει σάρκα και οστά οποιαδήποτε στιγμή, μόνο τότε αποτελεί απειλή για τον πολιτισμό. Ο καθένας από εμάς θα μπορούσε να περάσει αρκετά χρόνια στην «άγρια φύση», αλλά θα συνεχίζαμε να βλέπουμε το περιβάλλον μας από τον παραμορφωτικό φακό του πολιτισμού, αν συνεχίζαμε να αντιλαμβανόμαστε τα εκατομμύρια πλάσματα μονολιθικά ως «φύση», ως «αγριάδα», ως το «άγριο, συμβιωτικό σύνολο», θα είμαστε ακόμα πολιτισμένοι και όχι άγριοι. Αλλά, αν καταμεσής της πόλης αρνούμαστε δραστήρια κάθε στιγμή την εξημέρωση, αν αρνούμαστε την κυριαρχία των κοινωνικών ρόλων, που μας φοριούνται με τη βία, αντί να ζούμε σύμφωνα με τις δικές μας επιθυμίες, πάθη και βίτσια, αν γίνουμε τα μοναδικά και απρόβλεπτα όντα, που βρίσκονται κάτω από τους ρόλους, είμαστε, για εκείνες τις στιγμές, άγριοι. Παίζοντας άγρια ανάμεσα στα συντρίμμια ενός παρηκμασμένου πολιτισμού (όμως, μην ξεγελιέστε, ακόμα και παρηκμασμένος, ο πολιτισμός είναι ένας επικίνδυνος εχθρός και ικανός να αντέξει για πολύ καιρό), μπορούμε να κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε για να τον ανατρέψουμε. Και οι εξεγερμένοι με το ελεύθερο πνεύμα θα απορρίψουν τον «επιβιωτισμό» της οικολογίας ωςμια ακόμα προσπάθεια του πολιτισμού να καταστείλει την ελεύθερη ζωή και θα παλέψουν για να ζήσουν τον χαοτικό, συνεχώςεναλλασσόμενο χορό των ελεύθερα συσχετιζόμενων, μοναδικών ατομικοτήτων, ενάντια τόσο στον πολιτισμό, όσο στην προσπάθειά του να περιορίζει την άγρια, με ελεύθερο πνεύμα ζωή: «Φύση».

Wolfi Landstreicher

Υποσημειώσεις:

1. Στο πρωτότυπο χρησιμοποιείται η λέξη wilderness. Κατά τη διάρκεια του κειμένου, μεταφράζεται με διαφορετικούς, αλλά παρόμοιους τρόπους , ανάλογα με τι ταιριάζει σε κάθε σημείο.

2. Πρόκειται για παλαιότερο κείμενο του Wolfi Landstreicher (Feral Faun), το οποίο εμείς αλιεύσαμε από το πρώτο τεύχος του αγγλικού εξεγερσιακού περιοδικού Return

Αναδημοσίευση από εκδοτικό/μεταφραστικό εγχείρημα Έρεβος - http://erevos.squat.gr/2013/09/11/h-fysh-ws-theama/

V)"Τα ίχνη του κτήνους" (Παραποιημένος μύθος του Αισώπου)

"Υπήρχε κάποτε ένα κτήνος φοβερό στην όψη και ακόμα πιο τρομερό στη δύναμη. Το κτήνος κατέστρεφε τα πάντα στο πέρασμά του. Τότε κάποιοι λίγοι μαχητές αποφάσισαν να το πολεμήσουν. Η μάχη ήταν σκληρή και άνιση, όμως οι μαχητές είχαν πείσμα. Κάποιοι έχασαν τη ζωή τους και άλλοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι του κτήνους. Όμως δεν τα παράτησαν...Τον ίδιο καιρό κυκλοφορούσε από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό μια παρέα ευγενών με χρυσοκεντημένα φορέματα που τους άρεσε να διαδίδουν φήμες.

Η φήμη που είχαν φτιάξει για τον εαυτό τους έλεγε πως οι ίδιοι ήταν δεινοί πολεμιστές με μεγάλη εμπειρία και αναζητούσαν απεγνωσμένα το κτήνος για να το συντρίψουν. Επειδή ήταν μορφωμένοι και γνώριζαν το παιχνίδι με τις λέξεις συχνά θάμπωναν τους χωρικούς και τον απλό λαό που τους θεωρούσε ένδοξους και τρανούς. Έτσι η παρέα των ευγενών που γυρνούσαν απόκαπηλειό σε καπηλειό, διηγούνταν φανταστικές μάχες, χλεύαζαν τους μαχητές που είχαν πέσει ή είχαν πιαστεί αιχμάλωτοι και πάντα ρώταγαν με ύφος αν κάποιος είχε δει τα ίχνη του κτήνους που κυνηγούσαν. Όμως το κτήνος δεν άφηνε ίχνη. Έτυχε λοιπόν μια φορά σε ένα μικρό χωριό που είχαν κάτσει να ξεκουραστούν από την κραιπάλη της προηγούμενης νύχτας να αρχίσουν πάλι τις ίδιες ιστορίες. Ρωτούσαν από δω ρωτούσαν από κει αν είχε δει κάποιος τα ίχνη του κτήνους αποσπώντας τον θαυμασμό για τη δήθεν γενναιότητά τους και τη σοφία τους σε αντίθεση με τους αφελείς και απρόσεκτους μαχητές που έπιασε το κτήνος. Τότε εμφανίστηκε ένα μικρό παιδί που τραβώντας από το χρυσοκεντημένο φόρεμα τον πιο φωνακλά από την παρέα των ευγενών του είπε: "Ψάχνετε για τα ίχνη του κτήνους;". Ο φωνακλάς ευγενής μη δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στο μικρό απάντησε αδιάφορα: "Ασφαλώς, αλλά δυστυχώς κανείς δεν το έχει δει..." και συνέχισε να καγχάζει και να γελάει. Τότε το μικρό παιδί με σταθερή φωνή του είπε δυνατά για να το ακούσουν όλοι: "Δεν έχω δειτα ίχνη του κτήνους, αλλά ξέρω τα ανάκτορά του και μπορώ να σας πάω τώρα εκεί...". Ξαφνικά επικράτησε σιωπή, κόπηκαν τα γέλια και η παρέα των ευγενών κοιτάχτηκε αμήχανα. Ο κόσμος που τους έβλεπε άρχισε να αναρωτιέται τι θα κάνουν και οι πιο αφελείς χαμογελούσαν και πίστεψαν πως η παρέα των ευγενών θα σκοτώσει το κτήνος και θα δώσει τέλος στην τυραννία τους. Όμως οι ευγενείς ζάρωσαν, τώρα τα χρυσοκεντημένα φορέματά τους έμοιαζαν με μπαλωμένα κουρέλια και αυτός που πριν φώναζε και προκαλούσε με τα λόγια σε μάχη το κτήνος απάντησε οπισθοχωρώντας με ψιθυριστή φωνή όμοια με φωνή φιδιού: "Μα εμείς δεν ψάχνουμε το κτήνος, μόνο τα ίχνη του αναζητάμε...". Και τότε η παρέα των ευγενών που έμοιαζαν με δειλές σκιές έφυγαν και κανείς δεν ξανάκουσε για αυτούς.

Αφιερωμένο σε όλους αυτούς τους δειλούς που με ύφος επαγγελματία επαναστάτη από την ασφάλεια της απραξίας τους χλευάζουν και αγανακτούν με τα "λάθη" των συντρόφων που πιάστηκαν αιχμάλωτοι του κτήνους-κράτους και της κοινωνίας του. Είναι αυτοί οι ευγενείς "επαναστάτες" της θεωρίας που αναζητούν τα ίχνη της επανάστασης όχι όμως τον ίδιο τον πόλεμο με την εξουσία της κοινωνικής μηχανής. Το ψέμα τους πάντα ξεθωριάζει...

Απόσπασμα από το κείμενο 7 πράξεις και 1 απολογισμός
από Συνωμοσία Πυρήνων της φωτιάς – πυρήνας φυλακής

Πού είναι ο άνθρωπος, αδέρφια μου, πού είναι ο άνθρωπος που αναζητώ; Πού είναι ο γενναίος και ριψοκίνδυνος εξεγερμένος, πού είναι ο ηρωικός πολεμιστής, γεμάτος με το όνειρο της ελευθερίας ή του μεγαλείου, όπως οι Αργοναύτες, εκείνος που με όρεξη παιχνιδιού αντιμετωπίζει την τιτάνια μάχη ενάντια στο σύμπαν, για την κατάκτηση μιας υψηλότερης, πιο όμορφης ζωής; Πού είναι η δύναμη, το κουράγιο και το ρίσκο που η παγανιστική μου καρδιά αναρχικά αγαπάει; Πού είναι;...

Ω! Είναι μάταιο να χολοσκάω ψάχνοντας... Στη σημερινή αστική, βιομηχανική κοινωνία υπάρχουν μόνο ο πάτος και οι δειλοί... Υπάρχουν μόνο δουλικοί σκλάβοι...

but with thunderous applause.

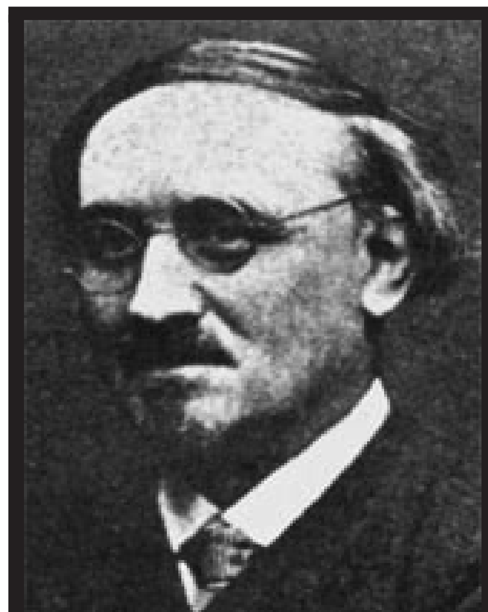

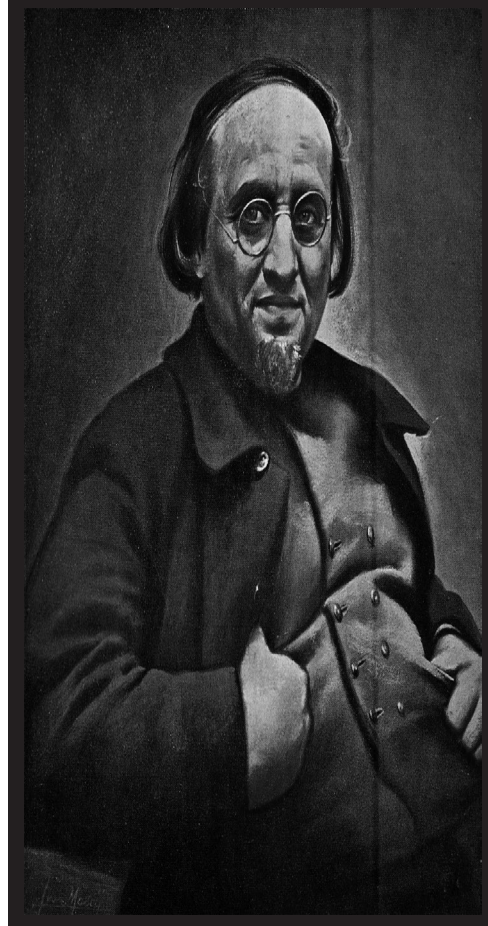
Ο ήρωας ανήκει σε μια παλιά εποχή, στη λαμπρότητα των μεγαλόπρεπων επών και της ελεύθερης, περιπετειώδους ενέργειας του πολεμιστή... Ίσως να ανήκει στη μελλοντική Αναρχία, όπου το άτομο δε θα είναι πλέον κάτω από το ζυγό του νόμου και θα δώσει νέα πνοή στις θρασείς πράξεις του παρελθόντος, για τον απόλυτο θρίαμβο του εαυτού του...

Enzo Martucci

Émile Armand: Αποσπάσματα από το κείμενο "Ατομικιστικές Προοπτικές"

Τα αποσπάσματα που ακολουθούν είναι από το κείμενο του Emile Armand "Ατομικιστικές Προοπτικές" σε μετάφραση της αναρχικής έκδοσης "Αιχμή". Αυτά τα αποσπάσματα είναι ικανά να δώσουν τροφή στη σκέψη αναλύοντας από μια ατομικιστική οπτική, έννοιες που απασχολούν τους αναρχικούς και σήμερα και δεν είναι σε καμιά περίπτωση παγιωμένες. Γιατί παγίωση σημαίνει ιδεολογία και ιδεολογία σημαίνει θάνατος της σκέψης. Τα αποσπάσματα έχουν επιλεγεί προσεκτικά ώστε να μην αλλοιώνεται το νόημα του κειμένου.

Ακόμη κι αν πίστευα στην αποτελεσματικότητα ενός παγκόσμιου κοινωνικού μετασχηματισμού, σύμφωνα με ένα καλά καθορισμένο σύστημα, δίχως κατεύθυνση, επικύρωση, ή υποχρέωση, δεν βλέπω με ποιο δικαίωμα θα μπορούσα να πείσω τους άλλους ότι είναι το καλύτερο. Για παράδειγμα, θέλω να ζήσω σε μια κοινωνία από την οποία το τελευταίο απομεινάρι της εξουσίας να έχει εξαφανιστεί, αλλά, για να μιλήσω ειλικρινά, δεν είμαι σίγουρος ότι η "μάζα", για να την αποκαλέσουμε αυτό ακριβώς που είναι, είναι σε θέση να απαλλαγεί από την εξουσία. Θέλω να ζήσω σε μια κοινωνία στην οποία τα μέλη να σκέφτονται από μόνα τους και για τον εαυτό τους, αλλά η έλξη που ασκείται στη μάζα από τη δημοσιότητα, τον τύπο, τις ελαφρές αναγνώσεις και από τους Κρατικο-επιδοτούμενους περισπασμούς είναι τέτοια ώστε αναρρωτιέμαι αν ποτέ οι άνθρωποι θα είναι σε θέση να σκέφτοναι και να κρίνουν με ανεξάρτητο μυαλό.

[...]

Όταν μιλάμε για "εθελοντική ένωση", εθελοντική αφοσίωση σε ένα πλάνο, ένα σχέδιο, μια δοσμένη δράση, αυτό συνεπάγεται τη δυνατότητα άρνησης της ένωσης, της αφοσίωσης ή της δράσης. Ας φανταστούμε τον πλανήτη να υποβάλλεται σε μια ενιαία κοινωνική ή οικονομική ζωή· πώς θα υπάρξω αν αυτό το σύστημα δεν με ικανοποιεί; Εξακολουθεί να υπάρχει για μένα μονάχα ένα δίλημμα: να ενταχθώ ή να χαθώ. Θεωρείται πως, έχοντας λύσει "το κοινωνικό ζήτημα", δεν υπάρχει πλέον χώρος για μη-κομφορμισμό, ανυποταξία, κλπ….. αλλά ακριβώς όταν ένα ζήτημα έχει επιλυθεί είναι σημαντικό να δημιουργήσει νέα ή να επιστρέψει σε μια παλιά λύση, αν θέλει να αποφύγει τη στασιμότητα.

[...]

Η ύπαρξη μιας κοινωνικής οργάνωσης που στηρίζεται σε μία και μόνη ιδεολογική ενότητα απαγορεύει όλες τις ασκήσεις της ελευθερίας του λόγου και της ιδεολογικά αντίθετης σκέψης.

Αν υπάρχει "Ελευθερία" που στέκεται πέρα και πάνω από όλα τα άτομα, δεν είναι σίγουρα τίποτε περισσότερο από την έκφραση των σκέψεών τους, την εκδήλωση και τη διάδοση των απόψεών τους. Η ύπαρξη μιας κοινωνικής οργάνωσης που στηρίζεται σε μία και μόνη ιδεολογική ενότητα απαγορεύει όλες τις ασκήσεις της ελευθερίας του λόγου και της ιδεολογικά αντίθετης σκέψης. Πώς θα είμαι σε θέση να αντιταχθώ στο κυρίαρχο σύστημα, προτείνοντας ένα άλλο, υποστηρίζοντας την επιστροφή σε ένα παλαιότερο σύστημα, εάν τα μέσα για να καταστήσω γνωστή την άποψή μου ή δημοσιοποίησης της κριτικής μου ήταν στην κατοχή των παραγόντων του καθεστώτος στην εξουσία; Το καθεστώς αυτό πρέπει είτε να δεχθεί την κατηγορία όταν συγκρίνεται με άλλες κοινωνικές λύσεις ανώτερες από τις δικές του, ή, παρά την κατάληξή του σε "ιστ," δεν είναι καλύτερο από οποιοδήποτε άλλο καθεστώς. Είτε θα παραδεχτεί την αντίθεση, την απόσχιση, το σχίσμα, τον φραξιοναλισμό, τον ανταγωνισμό, ή τίποτα δεν θα το διακρίνει σημαντικά από μια δικτατορία. Αυτό το "ιστ" καθεστώς θα πρέπει αναμφισβήτητα να ισχυριστεί ότι έχει επενδύσει την εξουσία του στις μάζες, που δεν ασκεί την εξουσία του ή τον έλεγχο εκτός από την αντιπροσωπεία των συνελεύσεων ή των κογκρέσων· αλλά από τη στιγμή που δεν επιτρέπει στους αδιάλλακτους και τους ανυπότακτους να εκφράσουν τους λόγους για τη στάση τους και για την αντίστοιχη συμπεριφορά τους, θα ήταν μονάχα ένα ολοκληρωτικό σύστημα. Τα υλικά οφέλη για τα οποία μια δικτατορία υπερηφανεύεται δεν έχουν καμία σημασία. Ανεξάρτητα από το αν υπάρχει έλλειψη ή αφθονία, μια δικτατορία είναι πάντα μια δικτατορία.

[...]

Με ρωτούν γιατί αποκαλώ τον ατομικισμό μου "αναρχικό ατομικισμό"; Απλά επειδή το Κράτος συγκεκριμενοποιεί την καλύτερη οργανωμένη μορφή αντίστασης σε προσωπικό ισχυρισμό. Τί είναι το Κράτος; Ένας οργανισμός που λογαριάζεται ως εκπρόσωπος του κοινωνικού σώματος, στο οποίο η εξουσία φέρεται κατ' εξουσιοδότηση, αυτή η εξουσία εκφράζει τη βούληση του ενός μονάρχη ή της λαϊκής κυριαρχίας. Αυτή η εξουσία δεν έχει κανένα λόγο ύπαρξης πέρα από τη διατήρηση της υπάρχουσας κοινωνικής δομής. Αλλά οι ατομικές φιλοδοξίες είναι ανίκανες να έρθουν εις πέρας με την ύπαρξη του Κράτους, προσωποποίηση της Κοινωνίας, επειδή, όπως ο Παλάντ λέει: "Όλη η κοινωνία είναι και θα είναι εκμεταλλευτική, σφετεριστική, κυριαρχική, και τυραννική. Αυτό όχι ακούσια αλλά με ουσία." Ωστόσο ο ατομικιστής δεν θα είναι ούτε εκμεταλλευόμενος, σφετεριζόμενος, κυριαρχούμενος, τυραννούμενος ούτε στερημένος απ' την κυριαρχία του. Από την άλλη πλευρά, η Κοινωνία είναι ικανή να ασκήσει πίεση στα άτομα μονάχα χάρη στην υποστήριξη του Κράτους, διαχειριστής και διευθυντής των υποθέσεων της Κοινωνίας. Δεν έχει σημασία με ποιο τρόπο κάνει το άτομο να αντιμετωπίζει το Κράτος ή τους εκτελεστές, που δεν νοιάζονται στο ελάχιστο αν οι κανονισμοί που επιβάλλουν συμφωνούν ή όχι με την ποικιλία των ιδιοσυγκρασιών των υποκειμένων

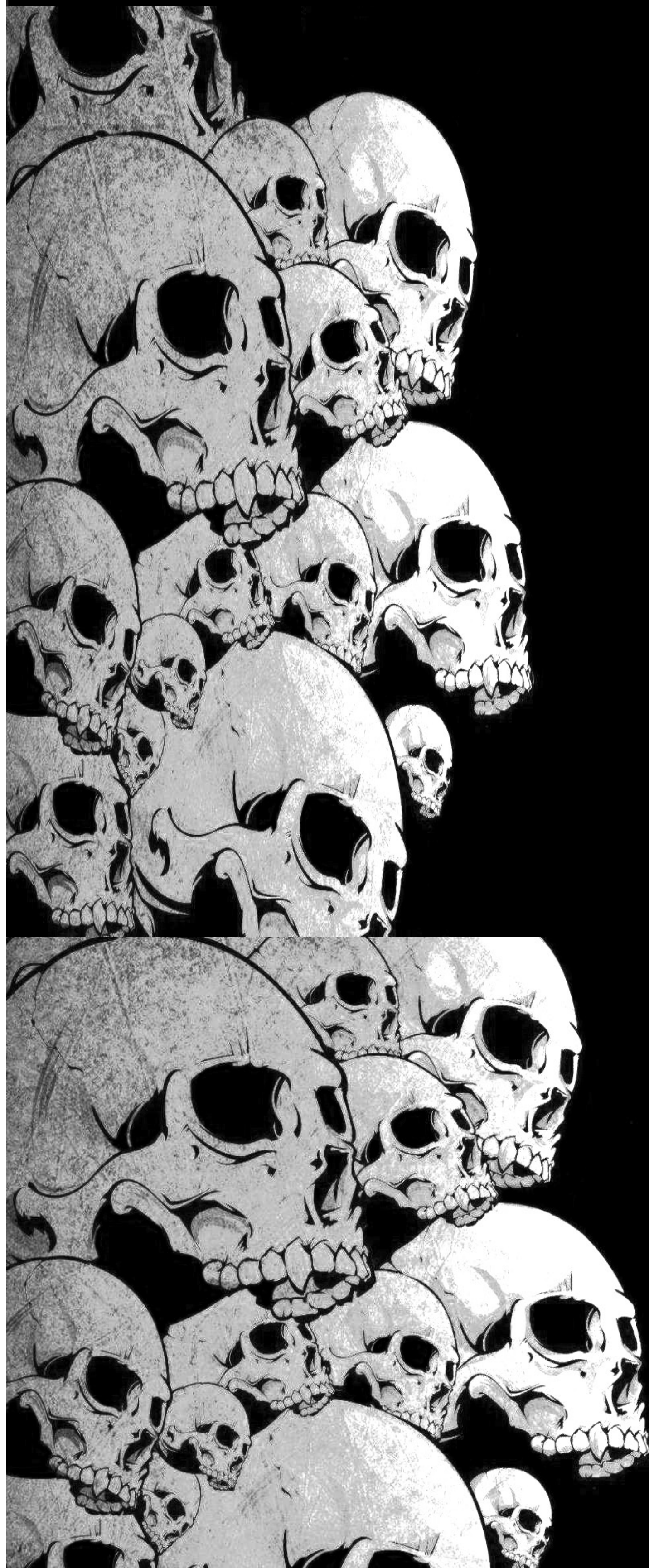
επί των οποίων επιβάλλονται. Από τις προσδοκίες τους όπως από τα αιτήματά τους, οι ατομικιστές της σχολής μας έχουν εξαλείψει το Κράτος. Αυτός είναι ο λόγος που αποκαλούν τους εαυτούς τους “αναρχικούς”.

[...]

Έχω πει παραπάνω ότι είναι αναγκαίο να επιμείνουμε σε αυτό το σημείο. Για παράδειγμα, ο αναρχικός κομμουνισμός αρνείται, απορρίπτει και αποβάλλει το Κράτος από την ιδεολογία του· αλλά το αναβιώνει τη στιγμή που αντικαθιστά την κοινωνική οργάνωση από την προσωπική κρίση. Αν ο αναρχικός ατομικισμός έχει έτσι από κοινού με τον αναρχικό κομμουνισμό την πολιτική άρνησης του Κράτους, της “Αρχής”, σηματοδοτεί μονάχα ένα σημείο απόκλισης. Ο αναρχικός κομμουνισμός τοποθετείται στο πεδίο της οικονομίας, στο έδαφος της ταξικής πάλης, ενωμένος με τον συνδικαλισμό, κλπ. (αυτό είναι δικαίωμά του), αλλά ο αναρχικός ατομικισμός τοποθετείται στο ψυχολογικό πεδίο, και σε αυτό της αντίστασης στον κοινωνικό ολοκληρωτισμό, που είναι κάτι εντελώς διαφορετικό. (Φυσικά, ο αναρχικός ατομικισμός ακολουθεί τα πολλά μονοπάτια της δραστηριότητας και της εκπαίδευσης: φιλοσοφίας, λογοτεχνίας, ηθικής, κλπ., αλλά θέλησα να κάνω σαφές εδώ μόνο κάποια σημεία της στάσης μας στο κοινωνικό περιβάλλον.)

Για παράδειγμα, θέλω να ζήσω σε μια κοινωνία από την οποία το τελευταίο απομεινάρι της εξουσίας να έχει εξαφανιστεί, αλλά, για να μιλήσω ειλικρινά, δεν είμαι σίγουρος ότι η “μάζα”, για να την αποκαλέσουμε αυτό ακριβώς που είναι, είναι σε θέση να απαλλαγεί από την εξουσία. Θέλω να ζήσω σε μια κοινωνία στην οποία τα μέλη να σκέφτονται από μόνα τους και για τον εαυτό τους, αλλά η έλξη που ασκείται στη μάζα από τη δημοσιότητα, τον τύπο, τις ελαφρές αναγνώσεις και από τους Κρατικο-επιδοτούμενους περισπασμούς είναι τέτοια ώστε αναρρωτιέμαι αν ποτέ οι άνθρωποι θα είναι σε θέση να σκέφτοναι και να κρίνουν με ανεξάρτητο μυαλό.

E.Armand

Πετροφωτιές

Η μνήμη άγκιστρο
στις αναμονές
ημιτελών κτηρίων
Κάποτε έλεγα
κάνουν καλή δουλειά
όσοι οργώνουνε τη γη
Κάποτε έλεγα
να καταλάβουμε
τα μέσα παραγωγής
Τώρα θέλω να δω
τον κάμπο άδειο από σπαρτά
τις φάμπρικες καμένες
Τώρα λαγοκοιμάμαι
διπλωμένος
σε κάποιο σανατόριο
Τι να τα κάνεις τα καλούδια
με τον καρκίνο βυθισμένο
δυο σπιθαμές στο στέρνο;

Αλιεύτηκε από το contra info

Η ΓΗ ΝΑ ΤΡΕΜΕΙ, Ο ΗΛΙΟΣ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ

Τώρα που μίλησαν όλοι οι αντιφασίστες, τώρα που οι θιασώτες του Δημοκρατικού μιάσματος τοποθετήθηκαν, τώρα που κάθε ηθικιστής καταδίκασε το μισανθρωπισμό, τώρα που τμήμα της καθεστωτικής αναρχίας πανηγύρισε για τη φυλάκιση ανθρώπων, τώρα που συσπειρώνεται ο ανθρωπιστικός συρφετός, τώρα θα μιλήσουμε και εμείς.

Στο θολό ιδεολόγημα του αντιφασισμού προσφέρουμε ένα παρανοϊκό γέλιο και τη φωτιά της καταστροφής. Βυθίζουμε τα μαχαίρια μας στο στήθος της Δημοκρατίας και απολαμβάνουμε ζεστό κρασί από τα κρανία των ανθρωπιστών. Εμείς, οι τρελοί της Ζωής και της Άρνησης, οι χαοτικοί, οι μηδενιστές, οι εγωιστές και οι συνωμότες του ερέβους αδιαφορούμε και φτύνουμε κατάμουτρα τις συμμαχίες σας και τον αντιφασισμό σας.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟ
ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΠΟΠΟΛΟ
ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΧΑΟΣ

Εάν κάποιοι επιμένουν στη λογική της ανάθεσης, εμείς δηλώνουμε σε όλους τους τόνους πως η έννοια της δικαιοσύνης φυτοζωεί μόνο στα αδύναμα μυαλά σας. Για μας, πέρα από την Ομορφιά και τη Δύναμη δεν υπήρξε ποτέ κάτι άλλο.

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού

θάνατος στους βιασώτες της τάξης

Λύσσα και Συνείδηση

ΔΕΝ ΜΙΣΟΥΜΕ...ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΟΥΜΕ...ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΛΥΣΣΑΜΕ...ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΡΟΤΡΕΧΟΥΜΕ...ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΑΡΑΠΑΤΑΜΕ...ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΟΥΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΛΥΠΟΜΑΣΤΕ...ΑΔΙΑΦΟΡΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ...ΜΠΟΡΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΛΙΓΟΨΥΧΟΥΜΕ...ΕΦΟΡΜΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΖΗΤΙΑΝΕΥΟΥΜΕ...ΛΗΣΤΕΥΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΣΒΗΝΟΥΜΕ...ΚΑΙΜΕ
ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΜΕ...ΜΙΛΑΜΕ
ΔΕΝ ΠΕΡΠΑΤΑΜΕ...ΤΡΕΧΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ..ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΥΜΕ

ΔΕΝ ΧΤΙΖΟΥΜΕ...ΙΣΟΠΕΔΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΜΑΝΤΡΩΝΟΥΜΕ...ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΣΙΓΟΚΑΙΜΕ...ΦΛΕΓΟΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ..ΠΑΡΕΚΚΛΙΝΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΖΟΥΜΕ...ΠΡΑΤΤΟΥΜΕ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ ΜΑΣ Η ΛΕΞΗ:
ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ...

Αναρχικό Στέκι Ναδίρ

στους συντρόφους του αναρχικού στεκιού Ναδίρ, το οποίο στις 11 Ιουλίου δέχτηκε μία ακόμη κρατική επίθεση.

Δεν υπάρχει ούτε χώρος, ούτε λόγος για συναισθηματισμούς. Δε σκοπέυουμε να πλέξουμε το εγκώμιο κανενός, κάθε αναρχικός σύντροφος έχει κάνει τις επιλογές του, επιλογές που τον φέρνουν απέναντι στην κρατική μηχανή και τους γλοιώδεις υποτακτικούς της, επιλογές που οδηγούν το τίμιο κοινωνικό κοπάδι εναντίον του. Αυτό που χρειάζεται, λοιπόν, είναι να είμαστε ξεκάθαροι. Ξεκάθαροι για τους αιχμάλωτους συντρόφους μας, ξεκάθαροι για το Ναδίρ, ξεκάθαροι ακόμα και για τη δική μας συμβολή στο διαρκή αναρχικό πόλεμο ενάντια στο υπάρχον.

Ας πάψουν πλέον οι «φιλοσοφικές συζητήσεις», οι αναλύσεις και η ενασχόληση με το δικαστικό πανηγύρι που στήνεται. Κανείς δεν έχει πλέον δικαιολογία.
Δράσε ή Σκάσε.

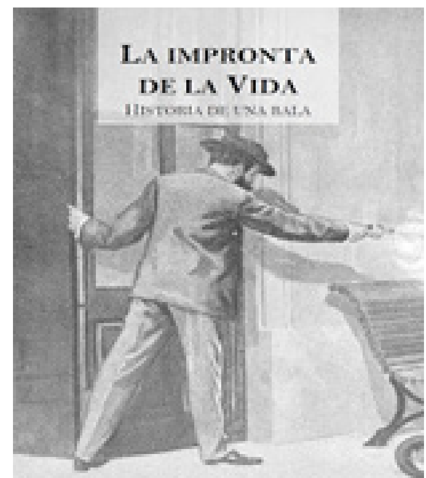

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού

Μια σελίδα, μια σφαίρα...

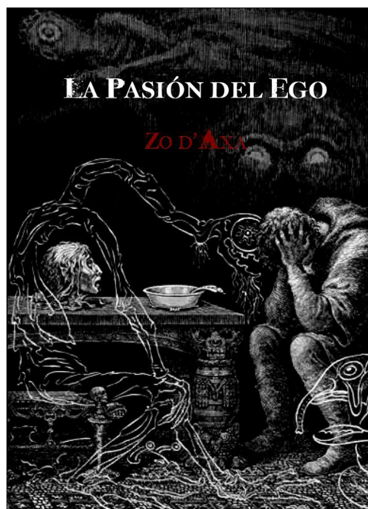
Παρακάτω παρουσιάζονται εκδόσεις και έντυπο υλικό που κινούνται στα πλαίσια των ριζοσπαστικών αναρχικών τάσεων. Θεωρούμε εξαιρετικά σημαντική την απρόσκοπτη κυκλοφορία και διάχυση του επιθετικού λόγου ως τροφή για σκέψη και εφαλτήριο για δράση. Επίσης θέλουμε από τη μεριά μας να ενθαρρύνουμε τη δημιουργία καναλιών επικοινωνίας και δικτύωσης μεταξύ αυτών των εγχειρημάτων και ατόμων. Στο παρακάτω αφιέρωμα σίγουρα δεν καταγράφονται όλα τα αντίτσοιχα εγχειρήματα. Όποιος ενδιαφέρεται αν ενισχύσει αυτήν την προσπάθεια ας επικοινωνήσει. Όλες οι εκδόσεις και τα έντυπα μπορούν να βρεθούν σε μορφή pdf στους ιστότοπους , Parabellum, Contra Info και 325. Αν κάποιος/α δε μπορεί να τα βρει εκεί, μπορούν να του σταλούν με e-mail από εμάς.

Συντακτική Ομάδα της Μηδενιστικής Πορείας

La Impronta De La Vida και La Pasión del Ego

Μπροσούρες από της αναρχομηδενιστικές εκδόσεις Gazakia από την Αργεντινή. Η πρώτη είναι αφιερωμένη στους Κοσπίτο και Γκάι και η δεύτερη αποτελεί συλλογή κειμένων του Γάλλου αναρχοατομικιστή Zo d' Axa.. Οι εκδόσεις έχουν επίσης κυκλοφορήσει το βιβλίο «Το Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης», της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς που έχει κυκλοφορήσει στην Ελλάδα από τις εκδόσεις Μαύρη Διεθνής.

Abismo – Rivista Nichilista Egoista

Στο διάστημα που μεσολάβησε από το δεύτερο τεύχος της μηδενιστικής πορείας, κυκλοφόρησαν τα τεύχη 3-6, του αναρχομηδενιστικού εντύπου Abismo – RivistaNichilistaEgoista, που κυκλοφορεί από τις Ιταλικές εκδόσεις VereinvonEgoisten. Περιέχονται θεωρητικά κείμενα, αναλήψεις ευθύνης και γράμματα κρατουμένων.

Συνέντευξη με τρεις οικοαναρχικούς

Μπροσουράκι των εκδόσεων Έρεβος, που αποτελεί μετάφραση της συνέντευξης με τρεις οικοαναρχικούς από την Αγγλία και που εκδόθηκε στο 10ο τεύχος της περιοδικής έκδοσης 325, από την Αγγλία. Το μπροσουράκι διατίθεται χέρι με χέρι μετά από επικοινωνία με το εγχείρημα : erevos@espiv.net

GAZAKIA

Κυκλοφόρησαν το 3ο, το 4ο και το 5ο τεύχος του αναρχομηδενιστικού εντύπου Gazakiaαπό την Αργεντινή. Στο έντυπο περιέχονται κυρίως αναλήψεις της FAI/IRF.

Dark Nights

Κυκλοφόρησαν τα τεύχη 34-37, του αναρχικού εξεγερσιακού εντύπου DarkNights από την Αγγλία. Περιέχονται αναλήψεις ευθύνης, επιστολές κρατουμένων, αναλύσεις κ.α. Το εξώφυλλο του 36ου τεύχους είναι αφιερωμένο στα δύο συντρόφια από τη Θεσσαλονίκη που βρίσκονται προφυλακισμένοι για το σχέδιο «Φοίνικας» των πυρήνων της ΑΑΟ/ΔΕΜ.

Νέο εγχείρημα ανατρεπτικής αντιπληροφόρησης

Το νέο εξεγερσιακό μέσο αντιπληροφόρησης ονομάζεται Cumplicicade (Συνενοχή) και δημιουργήθηκε από συντρόφους στη Βραζιλία, τον περασμένο Αύγουστο.

Znak Zysia – Komorka Olga/FAI

Μπροσουράκι από Πολωνία, για την Όλγα Οικονομίδου και τον πυρήνα Όλγα τηςFAI. Περιέχει κείμενα της Όλγας και των συντρόφων της ΣΠΦ, καθώς και αναλήψεις από τη FAI.

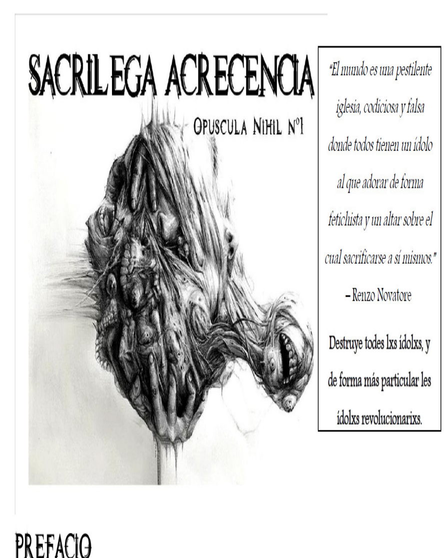
Μπροσούρα για τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, στα Πολωνικά

Το μπροσουράκι είναι κοινή έκδοση του αναρχικού μέσου αντιπληροφόρησης act for freedom no! Και των εκδόσεων Anonymous.

Πρώτο τεύχος του μηδενιστικού εντύπου Sagrilega Acrecencia

Το πρώτο τεύχος του εντύπου Sagrilega Acrecencia, των ισπανικών ατομικιστικών/μηδενιστικών και αντιπατριαρχικών εκδόσεων Hominiscidium.

Aversión

Εξεγερσιακό έντυπο από την Ισπανία. Μεταξύ άλλων περιέχει και μηδενιστικά κείμενα μεταφρασμένα από τα ελληνικά.

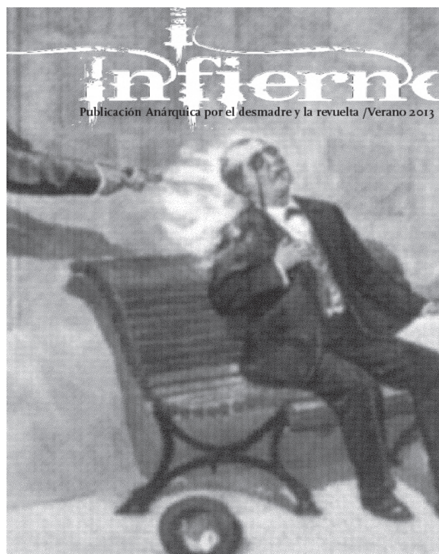
AVERSIÓN

Editorial

El persistente atractivo de la recuperación democrática

Retocar la fachada para que todo siga igual

Infierno

Κυκλοφόρησε το 10ο τεύχος του ισπανόφωνου εξεγερτικού περιοδικού Infernio, με αναλύσεις κια κείμενα ποικίλης θεματικής.

Menyerang! – Στιγμιότυπα του αναρχικού πολέμου από την Ινδονησία

Μπροσουράκι των εκδόσεων Έρεβος, για το χώρο της Νέας Αναρχίας στην Ινδονησία. Περιέχει αναλήψεις ευθύνης, το ιστορικό καταστολής, διάφορες πληροφορίες και μια συνέντευξη με το ντόπιο εγχείρημα αντιπληροφόρησης Asimetris. Το μπροσουράκι διατίθεται χέρι με χέρι μετά από επικοινωνία με το εγχείρημα: erevos@espiv.net

Και γελώ...

Η ελληνική έκδοση της συλλογής κειμένων του Ιταλού ατομικιστή/μηδενιστή Enzo Martucci, που είχε κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Verein von Egoisten. Η έκδοση περιλαμβάνει και κείμενα που δε βρίσκονται στο πρωτότυπο και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Έρεβος, χέρι με χέρι μετά από επικοινωνία με το εγχείρημα: erevos@espiv.net

Η επιμέλεια είναι του συντρόφου In gladi veritas εκ μέρους της συντακτικής ομάδας.

Sembrando Tormentas -Εκδοτικό εγχείρημα από τη Χιλή

Και οι πυρές μας θα σβήσουν μονάχα σαν το φλόγιστρο του ήλιου εκραγεί μεγαλειωδώς πάνω στη θάλασσα. Κι αν αυτή η μέρα δε δεήσει να ᾽ρθει, οι πυρές μας θα συνεχίσουν να κροταλίζουν τραγικά μες στη σκοτεινιά της αιώνιας νύχτας.

Ρέντσο Νοβατόρε, «Προς το δημιουργικό τίποτα»

Θεωρούμε ότι εναπόκειται στο κάθε άτομο, κατά μόνας ή από κοινού με τους πολιτικά συγγενείς του, να αναστοχαστεί και να καθορίσει με τι, πώς, μαζί με ποιον και πότε θα παρέμβει στην πραγματικότητα. Έτσι, η έκδοση και διακίνηση έντυπου υλικού ανακύπτει ως ένα μέσο παρέμβασης ενάντια στην εξουσία και στις πρωτοπορίες.

Μέσα από την έκδοση, πειρατεία και διανομή αναρχικού και ριζοσπαστικού έντυπου υλικού (βιβλία, μπροσούρες, φυλλάδια, περιοδικά κ.τ.λ.), το εγχείρημα Sembrando Tormentas («Σπέρνοντας Θύελλες») επιδιώκει να κάνει γνωστές ιδέες, εμπειρίες, μάχες που επικεντρώνονται στην (αυτο)απελευθέρωση του ατόμου, των μη ανθρώπινων ζώων και της γης από κάθε μορφή κυριαρχίας. Δεν είναι ούτε επιθυμεί να γίνει συλλογικότητα ή οργάνωση.

Αυτή η απόπειρα στοχεύει στην πρόκληση, τροφοδότηση, αγκιτάτσια της βούλησης για ανταρσία που πιστεύουμε ότι φέρει εντός του κάθε ον που βρίσκεται σε κατάσταση υποταγής, θέτοντας στη διάθεση του καθενός και της καθεμιάς ένα σύνολο ιδεών, βιωμάτων και αναλύσεων γύρω από την αναρχία και αποζητώντας την αμφισβήτηση, την κριτική, την ένταση, τον προβληματισμό, το διάλογο, την προσωπική ρήξη του εξημερωμένου πολίτη με τις κυρίαρχες αξίες και ιδέες που επιβάλλει η εξουσία και υιοθετεί η κοινωνία, υπέρ της ίδιας μας της απελευθέρωσής τόσο σε υλικό όσο και σε (αντι)ιδεολογικό επίπεδο. Βάζουμε στην πρέσα διάφορες προοπτικές, οι οποίες μπορεί να είναι αντιφατικές ή ακόμα και αντικρουόμενες μεταξύ τους, μιας και δε θέλουμε να πουλήσουμε φούμαρα σε κανέναν ούτε να προσφέρουμε μια λυτρωτική ιδεολογία για τη «φτωχολογιά», το «θύμα» των κακούργων πολιτικών και καπιταλιστών, αλλά απεναντίας θέλουμε να διεγείρουμε την αυτοζύμωση της ατομικής και αυτόνομης σκέψης.

Αντί να βοηθήσει τ᾽ άτομα να αυτοχειραφετηθούν, συνεισφέροντας έτσι ώστε να δρουν και να σκέφτονται από μόνα τους, το στρατευμένο μέλος θέλει να τα πείσει πως μονάχα άμα ακολουθήσουν την επαναστατική κατεύθυνση και/ή αναγνωρίσουν την επαναστατική πίστη θα κατορθώσουν τη σωτηρία τους.

Ρικάρδο Φουέγο, «Γιατί είμαι υπέρμαχος της αναρχίας»

Το εγχείρημα αυτό έκδοσης και διανομής αυτοχρηματοδοτείται από την πώληση του έντυπου υλικού. Όμως τμήμα του υλικού αυτού δεν έχει καθορισμένη τιμή, και μπορείς να το αποκτήσεις με ελεύθερη συνεισφορά σου. Αν δεν έχεις χρήματα και θες να πάρεις στα χέρια σου κάποιο έντυπο, μπορείς να δώσεις γι᾽ αντάλλαγμα κάτι που μπορεί να είναι του ενδιαφέροντός μας ή να μας χρησιμεύει με κάποιον τρόπο. Αν από την άλλη θες να αράξεις και να διαβάσεις επιτόπου ένα κείμενο, δεν τρέχει μία. Τα λεφτά, αυτά καθαυτά, δε μας ενδιαφέρουνε και σιχαινόμαστε να αποτελούν ένα όριο στην ικανοποίηση των αναγκών μας.

Αυτό που κάνουμε δεν είναι ελεύθερο επάγγελμα ή «πολιτικό έργο». Δεν επιδιώκουμε να αποκομίσουμε χρηματικά οφέλη ούτε να αποκτήσουμε ακολούθους/στρατευμένους στην υπηρεσία οποιασδήποτε οργάνωσης. Με τα χρήματα που συγκεντρώνουμε μας ενδιαφέρει να διασφαλίσουμε τη συνέχεια και

βελτίωση της ποιότητας του υλικού προς διάθεση απ' το εκδοτικό μας εγχείρημα, κι ως εκ τούτου, την κυκλοφορία των απελευθερωτικών κι αναρχικών ιδεών στην πόλη όπου ζούμε.

Για να μας βρεις πέρνα από την οδό Αντόνιο Βαράς, στο ύψος του φρικαλέου αγάλματος προς τιμήν των γερμανών αποικιοκρατών, τ' απογεύματα από τις 16.00 μέχρι τις 19.00, όταν ο καιρός το επιτρέπει. Σκάμε μύτη και σε μερικές συναυλίες ή συντροφικές εκδηλώσεις.

Sembrando Tormentas
Ταπεινό αυτοδιαχειριζόμενο, αντιεμπορευματικό και αναρχικό εκδοτικό και διανεμητικό εγχείρημα

ΥΓ. Θέλουμε να καταστήσουμε σαφές ότι δε σχετιζόμαστε ούτε μας ενδιαφέρει να σχετιστούμε με φορμαλιστικές οργανώσεις «οριζόντιες», «κάθετες», διαγώνιες, κατακόρυφες, χρώματος κόκκινου, κοκκινόμαυρου, κίτρινου, ροζ ή ιριδίζοντος, ούτε με κανένα άλλο κέντρο μικροεξουσίας, όπου συνεχίζουν να αναπαράγονται οι σχέσεις της κυριαρχίας, όπου υπάρχουν αρχηγοί (τύποις ή ατύπως) και κοπάδια. Όλες αυτές οι οργανώσεις εμφανίζονται ως φορείς μιας επαναστατικής αλήθειας και πασχίζουν επιδεικτικά να κάνουνε την «αφελή» μάζα (όπως βλέπουν τους λοιπούς που δεν ανήκουν στα γκρουπούσκουλά τους) να πιστέψει ότι, αφού αποδεχτεί τα δόγματά τους, ακολουθήσει τις εντολές τους, σηκώσει τις σημαίες τους και λατρέψει τους νεκρούς τους, θα είμαστε όλοι κι όλες μας πιο κοντά σε μια ευτυχή και ελεύθερη ζωή, ή πιο κοντά σ' έναν κοινωνικό εσμό κι έναν κόσμο «καλύτερο».

Συνεισφορά του Χρήστου Τσάκαλου, μέλους της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς-FAI/IRF, στο blog Parabellum και στο περιοδικό Μηδενιστική Πορεία.

«Η άμεση αναγκαιότητα της επίθεσης»

Μέρος δεύτερο

(Η συνέχιση της συζήτησης που άνοιξε ο Ιταλός σύντροφος Nikola Gai)

i) Οι θαυματοποιοί της κοινωνικής σωτηρίας.

Σήμερα ζούμε σε μία ανιαρή , προβλεπόμενη και μηχανική εποχή. Ζούμε στη δικτατορία των αριθμών της οικονομικής κρίσης , των στατιστικών της ανεργίας, των χρηματιστηριακών αναλύσεων και του γενικευμένου κοινωνικού φόβου…

Παράλληλα το ανθρωπιστικό εμπόριο των «προοδευτικών» ιδεολογιών αναζητάει νέους πελάτες. Οι περιπλανώμενοι θαυματοποιοί διαφημίζουν την ιδεολογική τους πραμάτεια και υπόσχονται κοινωνική θεραπεία. Εναλλακτικές πηγές ενέργειας πράσινη ανάπτυξη, δίκαιη φορολογία, σεβασμός των εργασιακών δικαιωμάτων, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, κοινωνικό κράτος…

Από πίσω ακολουθούν διάφοροι «αναρχικοί» τσαρλατάνοι διαφημίζοντας πιο ελευθεριακά γιατροσόφια για την έλευση της ουτοπίας. Κοινωνική δικαιοσύνη, αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής, άμεση δημοκρατία, εργατικά συμβούλια…

Όμως ακόμα και οι «αναρχικές» συνταγές κοινωνικής σωτηρίας ενώ υπόσχονται ότι απελευθερώνουν τη ζωή μας, το μόνο που κάνουν είναι να αλλάζουν τον προγραμματισμό της κοινωνικής μηχανής διδάσκοντας πιο ελευθεριακές οδηγίες χρήσης . Ένας γάτος ακόμα κι αν τον βάψεις μαυροκόκκινο παραμένει πάντα γάτος.

Γιατί όμως υπάρχει το άγχος μέσα στους αναρχικούς κύκλους να παριστάνουν κάποιοι τους γιατρούς της κοινωνικής σύφιλης; Η αναρχική εξέγερση δεν είναι κοινωνικό παυσίπονο, είναι δηλητήριο. Δεν απαλύνει τον πόνο ούτε θεραπεύει νανουρίζοντας με μελλοντικές υποσχέσεις μιας «δίκαιης» κοινωνίας, αντίθετα «δηλητηριάζει» τη σκέψη και την πράξη με σκοπό την καταστροφή του υπάρχοντος και τη δημιουργία ανεξερεύνητων παθών και εντάσεων μιας ζωής που δεν θυμίζει τίποτα απ' τον παλιό κόσμο.

Δυστυχώς σήμερα έχουμε μάθει να λογαριάζουμε τη ζωή ως αντικείμενο. Τη ζωή πλέον δεν τη ζούμε, αλλά την αγοράζουμε σε μικρές δόσεις. Αγοράζουμε αντικείμενα για να χαρούμε, αγοράζουμε ιδεολογίες για να πιστεύουμε, αγοράζουμε σχέσεις για να επικοινωνούμε, αγοράζουμε χρόνο για να διασκεδάζουμε.

Όλες οι συνταγές που προτείνουν την αόριστη μελλοντική επανάσταση δεν λένε κουβέντα για την καταστροφή του πολιτισμού της εξουσίας. Στην πιο «αναρχική» τους εκδοχή αρκούνται να προτάσσουν την καταστροφή κάποιων υλικών υποδομών (φυλακές, υπουργεία κ.α.) του παλιού κόσμου. Δηλαδή με λίγα λόγια τα υπόλοιπα λάφυρα του πολέμου θα σωθούν. **Η τεχνολογία, η εργασία, ο πολιτισμός, η ισχύς της πλειοψηφίας στοιχειώνουν και τη νέα ουτοπία της ύπαρξής μας.**

Όμως για μας το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, δεν είναι απλά η ανατίναξη κάποιων ανθρώπινων στόχων και κτιρίων, αλλά η ανατίναξη όλων των κοινωνικών σχέσεων. Για μας δεν αρκούν τα πολιτικά προτάγματα των κοινωνικών αγώνων που θέλουν απλά έναν κόσμο πιο δίκαιο, πιο ίσο, αλλά εξίσου προβλεπόμενο και πληκτικό.

Δεν θέλουμε να γίνουμε πάλι σκλάβοι του εφικτού, των αριθμών, των αναλύσεων. Γι' αυτό δεν ψάχνουμε τα έτοιμα επαναστατικά προγράμματα και τις απαντήσεις σε όλα. **Αν η ζωή ξεμείνει από ερωτήσεις, τότε τι αξία θα έχει;**

Διαβάζουμε ξανά και ξανά, αναλύσεις, προτάσεις, προγράμματα, ακόμα και αναρχικά κείμενα με έννοιες, με πολύπλοκους όρους και μία ατέλειωτη βιβλιογραφία, που προσπαθούν να εξηγήσουν την ουτοπία τους,

να δώσουν λύσεις, να πείσουν για το δίκιο τους. Μας σερβίρουν ξαναζεσταμένο μαρξισμό και ασκήσεις διανοητικής ικανότητας. Γράφονται πάρα πολλά ως μία επίδειξη γνώσης. Κάποιοι ξέρουν καλά το παιχνίδι με τις λέξεις και αυτοθαυμάζονται.

Όμως τελικά η μόνη ενδιαφέρουσα ερώτηση είναι το πώς θα επιτεθούμε σήμερα και πως θα ζήσουμε τώρα πιο επικίνδυνα και πιο ελεύθερα.

ii) Επίθεση, επίθεση, επίθεση…

Γι' αυτό θέλω μ' αυτό το κείμενο να συνεχίσω **τη συζήτηση που άνοιξε ο σύντροφος Nikola Gai μέσα από τις ιταλικές φυλακές σχετικά με την άμεση αναγκαιότητα της επίθεσης.**

Μιλώντας λοιπόν για την αναρχική διαρκή επίθεση θεωρούμε ως αφετηρία της τη συνείδηση. Όμως επειδή συχνά οι δικαιολογίες για την αναστολή της επίθεσης κλέβουν τις πιο όμορφες και περίτεχνες λέξεις, είναι απαραίτητο να προσδιορίσουμε τι εννοούμε αναρχική συνείδηση.

Η συνείδηση δεν είναι για μας αναλύσεις επί αναλύσεων, επίδειξη σκονισμένων ιστορικών γνώσεων, ακαδημαϊκές συνελεύσεις πολιτικής ρητορείας, ατέλειωτοι μονόλογοι και ανιαρές οικονομικές διατριβές. Δεν χρειαζόμαστε γαρνιρισμένους λόγους, ούτε όμορφα εκφραστικά στολίδια για να πείσουμε κάποιο ακροατήριο ή να ενισχύσουμε το μύθο του ρομαντικού, ονειροπόλου, συνειδητοποιημένου «επαναστάτη» που θυσιάζεται για το καλό των άλλων. **Δεν έχουμε φαγούρα ούτε για μαζικότητα, ούτε για αποδοχή.** Η συνείδηση ξεκινάει με μια απλή σκέψη, μ' έναν ευθύ προβληματισμό, με μία ατομική εξέγερση.

Η συνείδηση είναι ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας και την μοναδικότητά του, ο τρόπος με τον οποίο αναπτύσσουμε σχέσεις και επικοινωνούμε με τους άλλους, **ο τρόπος με τον οποίο ζούμε τη ζωή μας, όχι σαν μια δεδομένη και προβλέψιμη κατάσταση, αλλά σαν μια αλληλουχία συγκρούσεων μέσα από τις οποίες ανακαλύπτουμε νέες αξίες, νέες εμπειρίες, νέα συναισθήματα…** Αναρχική συνείδηση είναι ο τρόπος που γελάμε, ερωτευόμαστε, διασκεδάζουμε, ονειρευόμαστε…

Αυτά δεν τα βρίσκει κανείς μόνο μέσα στα βιβλία ή στους επίσημους πολιτικούς λόγους που θέλουν να τα αναλύσουν όλα. Άλλωστε βρισκόμαστε σε πόλεμο και όχι σε οικονομικό συνέδριο ή σε κάποιο φιλολογικό διαγωνισμό.

Στην ένοπλη αναμέτρηση με την εξουσία δεν μετράει αυτός που μιλάει πιο όμορφα, αλλά αυτός που κάνει τα λόγια του πράξη.

Η επίθεσή μας λοιπόν είναι αποτέλεσμα της συνείδησης και της επιθυμίας μας όχι μόνο να δραπετεύσουμε από τους κανόνες και τους συμβιβασμούς της κοινωνικής μηχανής, αλλά και να την καταστρέψουμε.

Η επίθεση ενάντια στο σύστημα, οι εκρήξεις , οι ληστείες , οι εκτελέσεις, το σαμποτάζ, η φωτιά δεν είναι απλά εργαλεία ενός αόριστου αγώνα, είναι ο ίδιος ο αγώνας, είναι ο δικός μας τρόπος να ζούμε ελεύθερα εδώ και τώρα. Δεν πρόκειται για κάποιο ένοπλο φετίχ των μέσων, αλλά αντίθετα για μία διαφορετική προσέγγιση στην «πολυμορφία» του αγώνα που χτυπάει τις θεωρητικές αγκυλώσεις και καταργεί τους ειδικούς της βίας.

Μία αναρχική ληστεία τράπεζας ή μία εκτέλεση ενός μπάτσου δεν είναι μία αποκομμένη θεαματική εικόνα όπως παρουσιάζεται από τους δημοσιογράφους σε στυλ αστυνομικής ταινίας. Είναι μια ολόκληρη διαδικασία μεταξύ συντρόφων, που σκέφτονται, κουβεντιάζουν, προτείνουν, αποφασίζουν, σχεδιάζουν και κάνουν τα λόγια τους πράξη. Είναι μια ζωντανή κατάσταση, μέσα στην οποία δοκιμάζονται σχέσεις, αντοχές, συναισθήματα…

Είναι η επιθυμία σε κίνηση. Είναι η ανάληψη του κινδύνου, άλλωστε χωρίς ρίσκο δεν υπάρχει ζωή. Όλες οι εργατοώρες των ακαδημαϊκών συζητήσεων δεν φτάνουν να συγκριθούν ούτε με ένα λεπτό άμεσης δράσης.

Η αναρχία συναντάει το βίωμά της μονάχα όταν κάποιος αποφασίζει να οπλιστεί, να φορέσει κουκούλα και να διακόψει οριστικά το προγραμματισμένο ρολόι της ζωής του.

iii)Το θλιβερό ψέμα των ενδιάμεσων κοινωνικών αγώνων.

Φυσικά ξέρουμε πως στην ανθρώπινη ιστορία μονάχα μειοψηφίες ατόμων ήταν έτοιμες να ζήσουν ή να πεθάνουν γι' αυτά που πιστεύουν. Αυτό όμως δεν μειώνει ούτε την αξία ούτε την απόλαυση της μάχης. **Άλλωστε η διαχρονική φαντασίωση της προετοιμασίας των μεγάλων μαζών ως προϋπόθεση για τον πόλεμο ενάντια στην εξουσία επιφέρει μονάχα αναβολές.**

Για μας η αναρχία είναι πρώτα απ' όλα μία ατομική επιλογή που έχει ως συνέπεια την όξυνση του αγώνα για μία συλλογική εξέγερση. Είναι μία επιλογή που βιώνουμε στο εδώ και στο τώρα , χρησιμοποιώντας σε μέγιστη ένταση και αυθάδεια όλα τα μέσα επίθεσης που διαθέτουμε.

Αντίθετα οι «πολιτισμένοι» αναρχικοί ψάχνουν απεγνωσμένα για μία συνειδητή προλεταριακή τάξη που αρκεί να της γνεύσεις φιλικά και να μεταμορφωθεί στην εμπροσθοφυλακή της «κοινωνικής επανάστασης». Με αυτόν τον τρόπο οι βετεράνοι της θεωρίας κρύβονται πίσω απ' την αιώνια αναβολή περιμένοντας τις ώριμες αντικειμενικές συνθήκες.

Παράλληλα ασκούν έντονη κριτική και εξαπολύουν λυσσαλέα , λάσπη εναντίον όποιου συντρόφου ξεπερνά τα όρια του κοινωνικά αποδεκτού, του μέτρου και του μετρίου. Για παράδειγμα σχεδόν όλοι οι «κοινωνιστές» αναρχικοί είναι πρόθυμοι να αποδεχτούν, συμβολικές μικρές ενέργειες αρκεί να είναι καλυμμένες πίσω από τη συμμετοχή των πολλών (ώστε αν γίνει καμία στραβή ο καθένας να σκεφτεί ότι δεν θα πιάσουν αυτόν) να μην έχουν σοβαρές ποινικές συνέπειες (η φυλακή τρομοκρατεί τους υποτιθέμενους αυριανούς καταστροφείς του υπάρχοντος) και φυσικά να μην τρομάζουν τον κόσμο (**για να γίνεις πολιτικάντης δεν είναι απαραίτητο να είσαι υποψήφιος σε ψηφοδέλτιο**).

Έτσι δημιουργείται μία ασφαλής ρουτίνα «αναρχικής μαχητικότητας» που εξαντλείται σε μικρές δόσεις με τη γραφική πλέον συμμετοχή σε καμία σποραδική οδομαχία στα λαϊκά συλλαλητήρια. Για να μη γίνει παρεξήγηση, προφανώς θεωρώ πως κάθε μολότοφ που εκτοξεύεται είναι μία ανάσα εξέγερσης στο κάτεργο της μητρόπολης. Άλλωστε όλοι μας τα πρώτα εξεγερτικά βιώματα σε αυτές τις οδομαχίες τα αποκτήσαμε ανάμεσα σε δακρυγόνα, φωτιές και κυνηγητά με μπάτσους.

Όμως άλλο είναι να χρησιμοποιείς τον ειρηνικό περίπατο-πορεία του πλήθους ως ευκαιρία για σαμποτάζ, δολιοφθορά και επίθεση και άλλο να θεωρείς ότι αυτές οι ευκαιριακές συγκρούσεις είναι το **επιτρεπτό όριο** και η μόνη δυνατότητα «κοινωνικής εξέγερσης»

Τίποτα και κανείς δεν μπορεί να μας κάνει στο όνομα του κοινωνικά αποδεκτού να περιορίσουμε την επιθυμία και τις πράξεις μας για επίθεση.

Μία κοινωνία που δεν τρομάζει από την ηθική της δουλειάς , απ΄ την δικτατορία του χρήματος, απ΄ την ψυχρότητα της τεχνολογίας, απ΄ την καταστροφή της φύσης και τρομάζει επειδή κάποιοι μπάτσοι ή μερικοί αξιωματούχοι της εξουσίας μπορεί να σκοντάψουν πάνω στις ριπές από Καλάνσνικωφ ανταρτών πόλης, τότε μας είναι αδιάφορη και εχθρική .

Σε αυτό το σημείο θεωρώ απαραίτητο να μιλήσουμε για το ζήτημα των **ταξικών αναφορών** και **των ενδιάμεσων αγώνων**. Δυστυχώς αρκετοί εξεγερσιακοί σύντροφοι κουβαλούν ακόμα μαζί τους την κοινωνιστική κληρονομιά των παραδοσιακών αναρχικών. Διαβάζουμε σε πολλά αναρχικά κείμενα «την ανάγκη να συνδεθούμε με την κοινωνία». Αυτή η φράση κρύβει μέσα της το ενοχικό σύμπλεγμα της διαφορετικότητας. Για ποιο λόγο να συνδεθούμε με την κοινωνία; Είμαστε κομμάτι της κοινωνίας αφού γεννηθήκαμε μέσα σε αυτήν και διδαχτήκαμε τους κανόνες της. Όμως τώρα ως αναρχικοί την αρνούμαστε και την πολεμάμε για το μόνο που προσφέρει είναι συμβιβασμός, καταπίεση και πλήξη. Για ποιο λόγο λοιπόν να γυρίσουμε πίσω στη μήτρα μας και να συνδεθούμε με ότι έχουμε αρνηθεί. Η αντίληψη της σύνδεσης με τα «αγωνιζόμενα» κοινωνικά κομμάτια ως απαραίτητη προϋπόθεση για να προωθήσουμε την εκτροπή και την εξέγερση δεν διαφέρει πολύ από τη λογική των κομμουνιστικών κομμάτων που θέλουν να καθοδηγήσουν τις μάζες για τη λαϊκή επανάσταση. **Εμείς δεν πιστεύουμε ούτε σε πρωτοπορίες, ούτε περιμένουμε τη βραδυπορία της μάζας να μάθει ν' αναπνέει ελεύθερα.**

Όπως έγραφε ο R. Novatore: «Εσείς περιμένετε την επανάσταση! Ας είναι! Η δική μου έχει ξεκινήσει προ καιρού!»

Άλλωστε αν θέλουμε να μιλήσουμε για ταξικούς αγώνες πρέπει να παραδεχτούμε πως η συνοχή της εργατικής τάξης στηρίζεται αποκλειστικά στην εξαναγκαστική οικονομική συνθήκη που βιώνουν οι καταπιεσμένοι και όχι σε κάποια συγγένεια αντιλήψεων, επιλογών, αξιών και πρακτικών. **Δηλαδή η κοινωνική τάξη είναι μια εξαναγκαστική φόρμα της εξουσίας και όχι μία συνειδητή κοινότητα ανθρώπων.**

Δε θέλουμε να αναζητήσουμε συμμαχίες μέσα στους εξαναγκασμούς, αλλά μέσα στις επιλογές.
Δεν μας ικανοποιούν οι εφήμερες «συνεργασίες» με αυτούς που πιθανόν κάποια στιγμή βρεθούμε δίπλα στο δρόμο ή σε ένα οδόφραγμα επειδή τους μείωσαν το μισθό ή τους απέλυσαν από τη δουλειά, χωρίς όμως οι ίδιοι ούτε για μια στιγμή να μην έχουν αμφισβητήσει ή αρνηθεί την ηθική της εργασίας. Με λίγα λόγια οι πέτρες που πετιούνται για να αποκτήσουν οι μάζες το δικαίωμα στην εργασία, στον καλό μισθό και στη σιγουριά της σύνταξης δεν είναι ίδιες με τις δικές μας. Εμείς αρνούμαστε την εργασία και των κόσμο των ιδιοκτητών.

Γ' αυτό δεν αναζητούμε αυτούς που θέλουν να ξανακερδίσουν την εύνοια των εργασιακών δικαιωμάτων, του χαμένου κοινωνικού κράτους, αλλά αυτούς που είναι διατεθειμένοι να χάσουν τα πάντα για να ξανακερδίσουν τη ζωή τους από την αρχή. Άλλωστε ανάμεσα στους πρώτους θα βρεις τους μεγαλύτερους προδότες που στην πρώτη αναποδιά ή μπροστά στο δέλεαρ μιας υπόσχεσης που θα τους ανακουφίσει οικονομικά, θα σε εγκαταλείψουν, θα σε πουλήσουν ή ακόμα θα στραφούν εναντίον σου.
Αντίθετα στη δεύτερη περίπτωση, θα ανακαλύψεις μερικούς από τους πιο κοντινούς και αυθεντικούς φίλους και συντρόφους.

Αυτό δεν σημαίνει πως όταν εξελίσσεται ένας ενδιάμεσος κοινωνικός αγώνας εμείς μένουμε ουδέτεροι στο όνομα μιας ιδεολογικής καθαρότητας. Αντίθετα αρπάζουμε την ευκαιρία να χτυπήσουμε ξανά και ξανά. Δεν χρειάζεται όμως να χαθούμε μέσα στη μάζα των εργατικών και λαϊκών συνελεύσεων για να πείσουμε ή πεισθούμε.

Χαρτογραφούμε την πόλη και μεταφέρουμε τον πόλεμο εκεί όπου θέλουμε εμείς. Όταν οι μπάτσοι είναι απασχολημένοι στο κέντρο της πόλης με τις οδομαχίες κάποιοι από μας δεν χρειάζεται να είμαστε εκεί για να συνεισφέρουμε πετώντας ακόμα μία μολότοφ. Μπορούμε να εκμεταλλευτούμε την στρατιωτική απουσία των μπάτσων από τα υπόλοιπα σημεία της πόλης και να επιτεθούμε καταδρομικά σε αστυνομικά τμήματα, σε τράπεζες, σε πολυτελή εμπορικά κέντρα μεταφέροντας το χάος της αναρχικής εξέγερσης παντού.

Μας αρέσει να ρισκάρουμε τη ζωή μας μακριά από τους αμυντικούς αγώνες.

iv) FAI-IRF Ο ιστός των πυρήνων

Η πρόταση της FAI-IRF ικανοποιεί ακριβώς αυτήν την επιθυμία μας και μετατρέπει την άμεση αναγκαιότητα για επίθεση σε πρακτικό βίωμα εδώ και τώρα.

Η FAI-IRF δεν χρησιμοποιεί το ρολόι των κοινωνικών αγώνων. Οι δείκτες του δικού της ρολογιού έχουν καρφωθεί στο εδώ και τώρα.

Μέσα από την πρακτική θεωρία όλοι εμείς, οι **αναρχομηδενιστές, αντιπολιτισμικοί, χαοτικοί** δημιουργούμε το δικό μας διεθνές δίκτυο συνωμοσίας και άμεσης δράσης και περνάμε πρώτοι στην επίθεση.

Φτιάχνουμε μικρούς ευέλικτους πυρήνες που διαχέονται στο διάφανο κοινωνικό κάτεργο των μητροπόλεων, χτυπώντας αιφνιδιαστικά και συντονισμένα. **Έτσι η FAI και η Σ.Π.Φ. υφαίνουν το δικό τους ιστό που σκοπό έχει να δηλητηριάσει τη λειτουργία του συστήματος.** Δεν υπάρχουν πρωτόκολλα και καταστατικά για να συμμετάσχει κανείς στην περιπέτεια του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης. Ο κάθε σύντροφος μαζί με τους κοντινούς του μπορεί να δημιουργήσει ένα πυρήνα της FAI και να συμμετέχει στη διεθνή ανταρσία της Μαύρης Διεθνούς των Αναρχικών της Πράξης.

Έτσι συγκροτούνται πυρήνες που δίχως να γνωρίζει ο ένας τον άλλον αναπτύσσουν μεταξύ τους σχέσεις συγγένειας προωθώντας την άμεση δράση, την αντικοινωνική τάση και τη διεθνή αλληλεγγύη. Αυτά είναι τα τρία κλειδιά που συγκροτούν την FAI.Αυτό δεν σημαίνει πως η FAI-IRF είναι μια συγκεντρωτική οργάνωση που αφομοιώνει κάθε διαφορετικότητα στο όνομα της ομοιομορφίας. Αντίθετα οι πυρήνες της

FAI μέσα από τις δράσεις τους ανακαλύπτουν εκτός από τις συμφωνίες τους και τις γόνιμες διαφορές τους. Με αυτόν τον τρόπο μέσα από τις διαφορετικές προκηρύξεις ξεκινάει ένας ουσιαστικός διάλογος που δεν έχει σαν στόχο να ανακαλύψει τη μία και μοναδική αλήθεια, αλλά να προωθήσει την εξέλιξη της πρακτικής θεωρίας.

Μόνο μέσα από τη διαφωνία και τη συντροφική διαλεκτική έρχεται η εξέλιξη του ατόμου και η όξυνση της έντασης της ζωής.

Οι σύντροφοι που συμμετέχουμε στο εγχείρημα της Fai-IRF προερχόμαστε όχι μόνο από διαφορετικές χώρες, αλλά και από διαφορετικές αναρχικές τάσεις. Ανάμεσά μας συναντάμε αναρχομηδενιστές, χαοτικούς, αντικοινωνιστές, αντιπολιτισμικούς, αντισπισιστές που ανακαλύπτουμε μέσα από τις πράξεις μας τη συγγένειά μας. Γιατί όπως έχει γραφτεί **«συχνά τα λόγια χωρίζουν, αλλά οι πράξεις, μας κάνουν να συναντιόμαστε ξανά»**. Η FAI λοιπόν δεν φοράει ιδεολογικές ταμπέλες δεν ανέχεται ιδεολογικά δόγματα, αναγνωρίζει τη διαφορετικότητα και τις εντάσεις της και προωθεί τη διαρκή αναρχική εξέγερση. Κείμενα όπως **« η άμεση αναγκαιότητα της επίθεσης» του Συντρόφου Nikola Gai** μας προφέρουν το έδαφος να μιλήσουμε και να γνωριστούμε καλύτερα. Γι' αυτό έχει μεγάλη σημασία να συνεχιστεί αυτός ο διάλογος με κείμενα, με γράμματα κρατουμένων, με προκηρύξεις άμεσης δράσης.

Η FAI δυναμώνει όλο και πιο πολύ, Η νέα αναρχία εξαπλώνεται σε εδάφη που μέχρι χθες η Μαύρη Διεθνής ήταν απλώς μια φήμη.

Αυστραλία, Ρωσία, Λευκορωσία, Βραζιλία, Εκουαδόρ, Περού, Φινλανδία, Βολιβία, προστίθενται στις χώρες που ήδη έχουν «μολυνθεί» από τη FAI όπως η Ιταλία, η Ινδονησία,η Ελλάδα, η Αγγλία, η Χιλή, το Μεξικό, η Ισπανία…

Τώρα το στοίχημα δυναμώνει. **Η άμεση δράση των αναρχικών της πράξης σκοτώνει τις αναστολές και την λιγοψυχία των παραδοσιακών αναρχικών που φοβούνται να ρισκάρουν για να μην χάσουν τις ψευδαισθήσεις που έχουν για την αιώνια στιγμή της μαζικής αφύπνισης.**

Γι' αυτό όταν η Σ.Π.Φ. και η FAI εφαρμόζουν την αναρχική πράξη στο εδώ και τώρα, οι θιασώτες του αναρχικού χώρου αντιδρούν με φόβο, άμυνα και συκοφαντία μπροστά στις δράσεις που ξεπερνούν την ψευτοαναρχική τους ρητορική.

Τελειώσαμε με τις δικαιολογίες των δειλών.

Το ψέμα των ώριμων αντικειμενικών συνθηκών , η προσμονή της συνειδητοποίησης της κοινωνίας και το άλλοθι των μικρών συμβολικών ενεργειών για την οικειοποίηση των μέσων από όλους κατάντησε βαρετό. Τις συνθήκες τις φτιάχνουμε εμείς οι ίδιοι, δεν περιμένουμε τις μάζες για να περάσουμε πρώτοι στη σύγκρουση με την εξουσία και σίγουρα δεν χρειάζεται να είναι κανείς ειδικός της βίας για να κατασκευάσει έναν εκρηκτικό μηχανισμό ή να πατήσει τη σκανδάλη ενός πιστολιού. Το μόνο που χρειάζεται είναι αναρχική συνείδηση και επιθυμία για την άμεση αναγκαιότητα της επίθεσης.

Η FAI και η Σ.Π.Φ. μαζί με όλους τους αναρχικούς της πράξης επιτίθενται στην ησυχία των πολλών και δημιουργούν τις πιθανότητες για τη δημιουργία μιας ελεύθερης και άναρχης ζωής.

«Στον κόσμο αυτόν αν ήρθες μόνο για να μετρήσεις τα χρόνια σου και να φύγεις, δεν έχεις να φοβηθείς από τίποτα. Ποτέ δεν πειράζουν τον ήσυχο άνθρωπο. Μόνο που η ασχήμια αυτού του κόσμου, έχει κτιστεί από τους ήσυχους. Γιατί οι ήσυχοι με την απάθειά τους βοήθησαν την ασχήμια να γίνει χειρότερη»

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ 10,100,1000 ΠΥΡΗΝΕΣ ΤΗΣ FAI – IRF
ΖΗΤΩ Η ΜΑΥΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ
ΤΙΠΟΤΑ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Τσάκαλος Χρήστος
Από Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς –FAI-IRF
Φυλακές Κορυδαλλού- Σεπτέμβρης 2013

Πολεμικό ανακοινωθέν

Ενέργειες του δικτύου ΑΑΟ/ΔΕΜ των αναρχικών της πράξης, για το διάστημα Ιούλιος –Οκτώβρης 2013
Η αναδημοσίευση γίνεται από τα συντροφικά εγχειρήματα Contra Info, Parabellum, Erevos

Μεγάλη Βρετανία: Εμπρησμός και βανδαλισμός κτιρίου και οχημάτων της μονάδας αντιμετώπισης εγκλημάτων UKBA και αυτοκινήτων της εταιρίας Tascor

Κρυμμένο μέσα σε ένα ήσυχο εταιρικό πάρκο στο Portishead, λίγο έξω από το Μπρίστολ, βρίσκεται ένα γραφείο της Συνοριακής Υπηρεσίας της Αγγλίας, από όπου μια ομάδα αντιμετώπισης των μεταναστευτικών εγκλημάτων εργάζεται από κοινού με την αστυνομία, μια δουλειά που συμπεριλαμβάνει και επιδρομές στα νοτιοδυτικά. Το βράδυ της Πέμπτης προς Παρασκευή (με τη μνήμη του θανάτου του αναρχικού Carlo Giuliani, που σκοτώθηκε στη μάχη με τους μπάτσους, στη σύνοδο των G8 πριν δώδεκα χρόνια, ακόμη ζωντανή στο μυαλό μας), το επισκεφθήκαμε για να βάλουμε φωτιά, η οποία έκανε ζημιές στο κτίριο και έκαψε έξι αυτοκίνητα, που βρίσκονταν σταθμευμένα εκεί – τρία αυτοκίνητα, δύο βαν μεταφοράς ανθρώπων (τα οποία είναι γνωστό πως χρησιμοποιούνται για την αρπαγή οικογενειών μεταναστών σε επιδρομές τα χαράματα) και ένα μεγάλο βαν. Οι μισθοφόροι συνοριοφύλακες του καθεστώτος προκαλούν την περιφρόνησή μας, όπως και κάθε άλλος μπάτσος και τώρα αυτό το μακρύ χέρι του κράτους ένιωσε πως είμαστε κοντά και πως δε σταματάμε.

Λίγες εβδομάδες πριν, το μεσημέρι της 2ας Ιουνίου, σε ένα υποκατάστημα της εταιρίας Tascor, στην εμπορική περιοχή Cribbs Causeway/Patchway, σπάστηκαν τα παρμπρίζ και προκλήθηκαν φθορές στις καμπίνες δύο μίνι-μπας της εταιρείας. Η Tascor (παλαιότερα γνωστή ως RSTM) δουλεύει για τη Συνοριακή Υπηρεσία και τη Συνοριακή Δύναμη ως "συνοδός" κρατουμένων από τη φυλακή ως το σημείο απέλασης, αξιοποιώντας και τη χωρίς συνέπειες βία, που της προσφέρει η θέση της, όπως στην πρόσφατη περίπτωση της αναγκαστικής απομάκρυνσης των Marius Betondi και Raul Ally και είναι, επίσης, η μεγαλύτερη ιδιωτική εταιρία παροχής τέτοιων "υπηρεσιών" παγκοσμίως (έχοντας πάρει τα ηνία από τη Group 4 Security στην Αγγλία, από το 2011). Διατηρούν, επίσης, χώρους προσωρινής κράτησης σε όλην την Αγγλία καθώς και για τις συνοριακές δυνάμεις της Αγγλίας στο Calais και το Coquelles, στη Γαλλία.

Ο καπιταλισμός αντλεί μεγάλο κέρδος από τη δεξαμενή της φτηνής εργατικής δύναμης των μεταναστών, συμπεριλαμβανομένων και των "παράνομων", οι οποίοι είναι ακόμα πιο ευάλωτοι στον εκβιασμό των αφεντικών. Το κράτος εγκληματοποιεί εκείνους που θεωρεί μη παραγωγικούς, αξιοποιώντας το δηλητηριώδη εθνικισμό για να διαχωρίσει ακόμα περισσότερο τους εκμεταλλευόμενους (όπως το πρόσφατο κύμα μίσους εναντίον οποιουδήποτε θεωρούνταν μουσουλμάνος) και για να κερδίσει τις εκλογές. Οι "τυχεροί" μετανάστες καταφέρνουν να καταλήξουν στις φτωχογειτονιές της αποξενωμένης δυτικής κοινωνίας, όπου ωθούνται στον ανταγωνισμό με τους υπόλοιπους φτωχούς της μητρόπολης και οι "άτυχοι" ή οι μη παραγωγικοί καταλήγουν σε φυλακές απέλασης. Και στις δύο περιπτώσεις τους κυβερνάει ο φόβος και

η ρατσιστικοποιημένη αστυνόμευση. Όμως, αυτό το ξεδιάλεγμα ανθρώπινων σωμάτων δε γίνεται πάντα όσο ομαλά έχει σχεδιαστεί: οι μαζικές απεργίες πείνας στα κέντρα κράτησης της Ολλανδίας και οι σοβαρές ταραχές στους δρόμους της Σουηδίας είναι πρόσφατα παραδείγματα άρνησης της υποταγής σε αυτόν τον υποβιβασμό.

Δε θέλουμε έναν κόσμο, όπου η τυραννία των γραφειοκρατών της μετανάστευσης μπορεί να σημαίνει τη διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου και που μοναδικά όντα κατηγοριοποιούνται και μαρκάρονται, με σκοπό να ξεζουμιστεί το μέγιστο κέρδος και η υποταγή από όλους εμάς. Δε θέλουμε την ταπείνωση, στην οποία συνίσταται ο λεπτομερής έλεγχος κάθε κινήματος, με σκοπό τον κοινωνικό έλεγχο και το μάντρωμα, είτε πρόκειται για τα σύνορα, είτε για τα κτίρια στέγασης, είτε για το σχολείο, είτε για τη δουλειά.
Ο μύθος λέει πως "είμαστε" τυχεροί που ζούμε εδώ, σε καθεστώς δημοκρατικού ολοκληρωτισμού, σε κάποια άνετα κελιά και με μια εξάρτηση από την τεχνολογία για να ξεφεύγουμε από την πραγματικότητα. Αλλά, στην πραγματικότητα, είμαστε περικυκλωμένοι από την κατάθλιψη, τους διαχωρισμούς με βάση τον πλούτο, τη φυλή και το φύλο, στερημένοι από κάθε αυτάρκεια που βασίζεται στη γη και εξαρτημένοι από την ίδια τη μηχανή που μισούμε. Αυτή η μηχανή τροφοδοτείται μόνο από την άγρια εκμετάλλευση εδώ και από την ακόμα μεγαλύτερη στις χώρες προέλευσης των μεταναστών, δημιουργώντας μια αηδιαστική θηλιά, καθώς ο πολιτισμός καταναλώνει τα πάντα στο διάβα του. Θέλουμε να καταστρέψουμε το μύθο πως υπάρχει ένα καλό μέρος να ζει κανείς μέσα σε ένα παγκοσμιοποιημένο σύστημα δυστυχίας.

Ο αγώνας μας απέχει πολύ από την ειρηνική ενσωμάτωση των "παράνομων" σε αυτήν την απρόσωπη κοινωνία. Επίσης, δε θέλουμε να γίνουμε συνήγοροι ομογενοποιημένων ομάδων μεταναστών, ούτε να τους αγιοποιήσουμε όλους εξαιτίας της εκμετάλλευσης που υφίστανται. Αντί για την αφηρημένη ανθρωπιστική αλληλεγγύη, εμείς ψάχνουμε τη συγγένεια στην εξέγερση, που μπορεί να υπάρχει με μετανάστες, που ίσως θέλουν κάτι παραπάνω από ένα διαφορετικό καθεστώς, που σπάνε τα σύνορα, πληγώνουν δεσμοφύλακες και καταστρέφουν φυλακές, από τη Μεσόγειο ως την Αυστραλία• που μπορεί να βρεθεί στις καρδιές εκείνων που αυτοοργανώνονται, με ή χωρίς συνεργούς.

Τα σύνορα είναι, απλά, μια σημαντική έκφραση της παρούσας κυριαρχίας, σε έναν κόσμο διαχωρισμών, τόσο ψυχολογικών όσο και σωματικών και τειχών, που διαχωρίζουν πληθυσμούς, τάξεις και συνειδήσεις. Η επίθεσή μας κουβαλάει το σπόρο για έναν άλλον κόσμο. Έναν κόσμο που το κάθε πλάσμα θα μπορεί να πηγαίνει όπου θέλει, ελεύθερα. Η χωρίς σύνορα αλληλεγγύη μας, ξεσπάει σαν τις φωτιές μας για εκείνους που παλεύουν για μια αδούλωτη ζωή, για τον Gabriel Pombo da Silva, τα φυλακισμένα μέλη της ΣΠΦ, τον Marco Camenisch, τον Henry Zegarrundo, τους αναρχικούς που βρίσκονται φυλακισμένοι στην Ιταλία και τη Δανία, τους αξιοπρεπείς εγκληματίες, τους άνομους φυγάδες, τους εξεγερμένους μετανάστες και όλους εκείνους τους κοινωνικά αποκλεισμένους, που οπλίζουν την οργή τους και πολεμούν για την απελευθέρωση. Θα θεωρούσαμε αυτήν τη δράση, το τελευταίο μας δώρο στη Συνοριακή Υπηρεσία της Αγγλίας, η οποία πρόκειται να αλλάξει όνομα και να αναδιοργανωθεί, αλλά από ότι φαίνεται, πρόκειται πάλι για "την ίδια δουλειά", "στα ίδια μέρη", "με την ίδια αποστολή". Γνωρίζουμε πως το καθεστώς εκμετάλλευσής τους θα συνεχίσει πιο προσαρμοσμένο στις συνθήκες και πιο ολοκληρωτικό, γι'αυτό θα συνεχίσει και ο δικός μας πόλεμος ενάντια σε κάθε κατηγοριοποίηση και έλεγχο, που έχει σκοπό να παρεμποδίσει την ελεύθερη μετακίνηση και την άγρια ζωή πάνω στη Γη. Τίποτα δεν τελείωσε, όλα συνεχίζονται.

Πυρήνας Αλληλεγγύη Χωρίς Σύνορα (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία)

Ισπανία: Βομβιστική επίθεση σε υποκατάστημα της τράπεζας BBVA (Μαδρίτη)

Τα ξημερώματα της 10ης Απρίλη, τοποθετήσαμε έναν εκρηκτικό μηχανισμό στο υποκατάστημα της τράπεζας BBVA, επί της οδού Ούσαρες, στη Μαδρίτη. Στόχος μας είναι να προκαλέσουμε τη μεγαλύτερη δυνατή ζημιά σε αυτούς τους ναούς του χρήματος, για να καταστρέψουμε ό,τι μας αποξενώνει και καταπιέζει.

Το μίσος μας είναι μεγαλύτερο από το δικό τους. Πρέπει να αγωνιστούμε για να ρίξουμε το σύστημα του Κεφαλαίου και να παλέψουμε για να λευτερώσουμε τους πολιτικούς μας κρατουμένους και να τους γλιτώσουμε από τους βασανιστές.

Να περάσουμε στην άμεση δράση. Ούτε βήμα πίσω απέναντι στο κράτος.

Αυτόνομη Ομάδα Μαδρίτης. ΑΑΟ/ΔΕΜ (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο)

Ινδονησία: Εμπρησμός του τρίτου ορόφου του ξενοδοχείου Sheraton (Τζακάρτα)

«Αλυσοδεμένα αδέρφια, σύντροφοι που υποφέρετε, η μάχη πλησιάζει. Σύντομα, μεθυσμένοι από εκδίκηση, θα ξεχυθούμε στην επίθεσή• κι ο εχθρός θα τραπεί σε φυγή, γιατί η Ομοσπονδία του Άλγους είναι τρομερή.»

Bruno Filippi

Η ενέργεια μας (αν μπορεί να ονομαστεί) μπορεί να ονομαστεί ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ – ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ. Αυτή είναι η συλλογική μας απόφαση, να απαντήσουμε στο κάλεσμα των συντρόφων από την Ελλάδα.

Απόψε (26 Ιούνη), κινηθήκαμε φέροντας τη φωτιά και κάψαμε τον τρίτο όροφο του ξενοδοχείου Sheraton, στην οδό Sahari Mountain, στην Τζακάρτα. Η φωτιά μας είναι μια απάντηση στο κάλεσμα των συντρόφων του Σχεδίου Φοίνικας, από την Ελλάδα και μια χειρονομία αλληλεγγύης στον Κ. Σακκά, αναρχικό που βρίσκεται σε απεργία πείνας για να κατακτήσει την ελευθερία του. Τοποθετήσαμε τον εκρηκτικό μηχανισμό με χρονοκαθυστέρηση, σε έναν από τους κάδους απορριμάτων, στο δωμάτιο του karaoke (που βρίσκεται στον τρίτο όροφο) και αφήσαμε τη φωτιά να μιλήσει για μας.

Στέλνουμε τους επαναστατικούς μας χαιρετισμούς στα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, στους 4 αναρχικούς που συνελήφθησαν στην Κοζάνη -δε σας ξεχνάμε ποτέ-, στους Cospito και Gai, στους Carla, Ivan, Juan, Marcello και Freddy, στον Henry και όπως πάντα, σε όλους τους φυλακισμένους αναρχικούς σε Ελλάδα και Ιταλία, καθώς και σ' εκείνους των πυρήνων της FAI/IRF σε όλον τον κόσμο.
Ας κάνουμε το σχέδιο Φοίνικας ένα διεθνές σχέδιο εκδίκησης!

ΜΟΝΑΔΑ ΘΥΜΟΥ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ - ΑΑΟ-ΔΕΜ

Ινδονησία: Εμπρησμός αποθήκης υφαντουργίας (Τζακάρτα)

Μια συμβολή στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο

Η κοινωνία σήμερα είναι η φυλακή. Ενώπιον του συστήματος των φυλακών, κανείς δε μπορεί να μένει ουδέτερος. Καθένας από μας εν πλήρει συνειδήσει έχει κάνει μια επιλογή, έχει επιλέξει με ποια πλευρά θα ταχθεί. Δεν υπάρχουνε ασύνειδες επιλογές. Γιατί μια επιλογή γίνεται από ένα άτομο, δεν είναι ουρανοκατέβατη. Συνεπώς, δε θα υπάρξουν «άμαχοι» σ' αυτόν τον ασύμμετρο πόλεμο. Υπάρχουν μονάχα δύο ανταγωνιστικές πλευρές: αυτοί που πολέμησαν για τη συνολική καταστροφή της κοινωνίας κι εκείνοι

που πολέμησαν για να την προασπιστούν.

Οι αλλοτριωτικές μορφές συνιστούν τη διαμόρφωση της κοινωνίας. Αλλοτριωμένοι ο ένας απ' τον άλλον σε πολλές μορφές φανταστικών συνόρων, τα οποία προστατεύονται με όπλα, νόμους, φυλακές, κώδικες ηθικής και την «πίστη» εκείνων που πίστεψαν πως τα σύνορα είναι πραγματικά. Και, για μας, όλοι όσοι πιστεύουνε στα σύνορα είναι ο εχθρός.

Στη δική μας οπτική, οι καλοί πολίτες και οι παραστρατιωτικοί, που εκπαιδεύτηκαν από το στρατό κι έχουν τις ίδιες στάσεις και συμπεριφορές με το στρατιωτικό σώμα, είναι εχθροί που αξίζουν τις επιθέσεις μας, τις ίδιες επιθέσεις που η FAI-FRI κατάφερε ενάντια στους θρησκευτικούς τους θεσμούς, στα σχολεία, στα εργοστάσια, στους στρατώνες, ενάντια σε τράπεζες και κάθε λογής υποστηρικτές του συστήματος ονόματι Κοινωνία.

Παρ' όλα αυτά, είναι αλήθεια ότι για πολλούς ανθρώπους –ακόμα και γι' αυτούς που αυτοπροσδιορίζονται ως «αναρχικοί»–, η φωτιά που κατέστρεψε κάθε κτίριο, στο οποίο επιτεθήκαμε, δε φαίνεται πως θα φέρει σύντομα την «επανάσταση». Αυτή είναι μια ανόητη πρόγνωση γιατί χώνει τις δράσεις μας στο δικό τους κλουβί της «επαναστατικότητας». Εδώ πέρα έχει ανακύψει ένα σφάλμα, μιας και κάποιοι έχουνε το χούι να ανάγουν γενικευτικά όλα τ' ατομικά δρώμενα στην κοινωνική κλίμακα, δηλαδή σε κάτι που εμείς εχθρευόμαστε. Έχουν χρησιμοποιήσει για πάρα πολύ μεγάλο διάστημα τα πολυκαιρισμένα τους γυαλιά, έτσι η θέαση της παρουσίας νέων ομάδων αντάρτικου πόλης είναι κάτι όπου δεν εστιάζουν τα γυαλιά τους. Ακόμη, εύκολα θα βάλουνε τη στάμπα του «ευρωκεντρισμού» ή «λατινοαμερικανικοκεντρισμού», επειδή θαρρούν πως είναι τόσο πια σημαντικοί οι αριθμοί. Κι αυτό είναι κάτι που έχει κληρονομηθεί απ' την κλασική αναρχική σκέψη μ' ένα κράμα μαρξισμού, που είναι πραγματικά αηδιαστικό. Πρόκειται για –πολύ μαρξιστές– αναρχικούς, που τελικά ξανακόλλησαν στην ίδια λογική με τους αριστερούς: τη Μάζα.

Δεν ενδιαφερόμαστε, λοιπόν, όλοι μας να συμμετάσχουμε στο κύμα μαζικής διαμαρτυρίας ενάντια στις αυξήσεις των τιμών στα καύσιμα. Αυτοί που βγήκαν στους δρόμους κρατώντας πανό και φωνάζοντας, γιατί κατανάλωναν το ίδιο γεγονός, εκτελούν επαναλαμβανόμενες και προβλέψιμες ενέργειες. Φώναζαν μέχρι να ξελαρυγγιαστούν και προσδοκούν να έρθουν αλλαγές από το κοινοβούλιο ή τη γενναιοδωρία του κράτους. Κρύβονται πίσω απ' την ορολογία της «ειρηνικής διαμαρτυρίας» για να κρύψουν την αδυναμία τους να επιτεθούν στους καταπιεστές, επειδή είναι δειλοί• οι δειλοί που ζούνε μονάχα απ' τα «επαναστατικά» δρώμενα, για να σβήσουν μέσα τους τη δίψα του «επαναστάτη».

Απ' την άλλη, βέβαια, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι υπάρχει μια μικρή φράξια ατόμων, που παραμένουν σταθερά σε πόλεμο –όπως σε μάχες που βίωσαν τις μέρες του χθες– και δεν κρίνουν ένα κύμα μαζικής αφύπνισης, που ξεπήδησε πρόσφατα στην Ινδονησία, ως κάτι το «επαναστατικό». Είμαστε περήφανοι ν' αποκαλούμε συντρόφους αυτούς που βλέπουν τα πράγματα με καθαρό μάτι.

Καθένας απ' όσους διαβάζουν αυτήν την προκήρυξη θα πρέπει να καταλάβει ότι έχουμε μια λογική κι ένα σκεπτικό, που θα ήταν αδιανόητα, σύμφωνα με τη λογική των πασιφιστών, των κοινωνικών ακτιβιστών, των αριστερών και άλλων πολιτών –συμπεριλαμβανομένων των κοινωνιστών αναρχικών–, οι οποίοι και δεν αποτελούν κομμάτι της ομάδας μας. Εμάς όλο αυτό δε μας νοιάζει, ούτε κι αποτελεί ζήτημα κάποιας σημασίας επί της παρούσης. Κάθε άτομο μπορεί να έχει γνώμες και αιτιολογήσεις ανάλογα με τις πεποιθήσεις του. Κάθε μία ομάδα θα έχει μια διαφορετική ανάλυση για το στήσιμο θεμελίων με άλλες ομάδες. Κάθε πρόσωπο δικαιούται να επιλέξει το δικό του μονοπάτι για την εμπλοκή του, αναλαμβάνοντας την προσωπική του ευθύνη. Κάθε άτομο οφείλει να βρει τις τακτικές που του ταιριάζουν και να επιλέξει

ανάμεσα σε αυτές.
Εν τέλει, η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο θα πρέπει αναγκαστικά να ιδωθεί ως ένα διεθνές εγχείρημα μεταξύ ατόμων, πυρήνων ή ομάδων, που συμμερίζονται το ίδιο πάθος και την ίδια οργή. Η FAI-FRI δεν αποτελεί καμιά οργάνωση ή ένωση-ομπρέλα, που συγκεντρώνει υπό τη σκέπη της μονάχα όσους αποκαλούνται «μηδενιστές-ατομικιστές» και «ριζοσπαστικοί αντι-πολιτισμικοί». Η FAI-FRI συνιστά ένα προσωρινό σημείο συνάντησης δράσεων αλληλεγγύης, μιας πράξης εκδίκησης κατά του εχθρού, ταυτόχρονων επιθέσεων, οι οποίες δεν προσβλέπουν στον ασπασμό «ενός καλύτερου μέλλοντος» αλλά στην κατάρρευση της υποκριτικής κοινωνίας: Σήμερα.

Μονάδα Οργής/Διεθνής Συνωμοσία για την Εκδίκηση (ΔΣΕ)
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (ΑΑΟ)-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (ΔΕΜ)

Υ.Γ. Για να δείξουμε ότι το λέει η καρδούλα μας, κάψαμε ολοσχερώς μία τριώροφη αποθήκη υφαντουργίας, επί της οδού Jl Pengukiran Raya 1, RT 03/03, στη γειτονιά Πεκότζαν, της περιοχής Τάμπορα, στη δυτική Τζακάρτα. Επιλέξαμε να χτυπήσουμε την αποθήκη για να δείξουμε στους συνδικάλες ότι στόχος των εργατών είναι να πάψουν να είναι εργάτες και όχι το οχτάωρο ή ο εκδημοκρατισμός στη φάμπρικα, μήτε η ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι ή λοιπά ρεφορμιστικά αιτήματα.

Αργεντινή: Πυρπόληση περιπολικού της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας Αργεντινής (Μπουένος Άιρες)

Αυτός ο σάπιος κόσμος έχει απ᾽ όλα• περισσεύουν οι υπερασπιστές της τάξης και του νόμου, που με τις εξουσιαστικές αξίες τους μας θυμίζουν την μπατσαρία, που ελέγχει τους δρόμους, στους οποίους κινούμαστε.
Συνεχίζοντας την εξεγερσιακή διαδρομή, συντροφιά με τους αναρχικούς της πράξης της Μαύρης Διεθνούς, χτυπήσαμε για άλλη μια φορά τις δυνάμεις ασφαλείας, που φροντίζουν για τη συντήρηση της ειρήνης αυτής της υποκριτικής κοινωνίας, η οποία στηρίζει το αργεντίνικο κράτος.
Την πέσαμε ξανά σε αυτούς, που καθημερινά επιτηρούν, φυλακίζουν και δολοφονούν, έτσι όπως το είχαμε κάνει και τον Δεκέμβρη του 2012,πυροδοτώντας μία βόμβα στο αρχηγείο των δεσμοφυλάκων και όπως όλες τις φορές που καταστρέψαμε οχήματα των μπάτσων. Αυτήν τη φορά, πυρπολήσαμε ένα περιπολικό της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας Αργεντινής, στην υπηρεσία της 21ης κομισαρίας, στη γειτονιά του Παλέρμο, στο Μπουένος Άιρες. Η δράση πραγματοποιήθηκε στις 4 το πρωί του Σαββάτου, 29 Ιούνη 2013.

Για τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Υγεία για τον Παναγιώτη Αργυρού και δύναμη στον Γεράσιμο Τσάκαλο.
Για όσους κι όσες κρατούνται στην Ιταλία στο πλαίσιο των αντιαναρχικών κατασταλτικών επιχειρήσεων του κράτους. Για τον Νικόλα Γκάι και τον Αλφρέντο Κόσπιτο.
Αλληλεγγύη στον αναρχικό Κώστα Σακκά, σε απεργία πείνας από τις 4 Ιούνη.
Ένα συνωμοτικό χαιρετισμό στην Αντιπολιτισμική Φράξια του Μετώπου Απελευθέρωσης της Γης, Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία.

Φίλοι της Γης| Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

Ελλάδα: Αποστολή εκρηκτικού δέματος στον πρώην διοικητή της Αντιτρομοκρατικής, Δημήτρη Χωριανόπουλο (Αθήνα)

ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ
ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

«Να είστε περήφανοι για τη δράση σας, γιατί είναι μέσα απο την ανυπακοή και την εξέγερση που γεννιέται μια φωτεινή ακτίνα ανθρώπινης ομορφιάς!
Γεια σας, ω αναρχικοί της πράξης!
Γεια σας, ω αδέλφια!»

Ρέντσο Νοβατόρε

Κάποιοι πίστεψαν πως υψώσαμε λευκή σημαία. Κάποιοι πίστεψαν πως ξεχάσαμε τα φυλακισμένα αδέρφια μας και βουλιάξαμε στον κοινωνικό βούρκο, πλάι στο δίποδο κοπάδι. Τ'αφεντικά, οι μπάτσοι, οι δικαστές, οι δημοσιογράφοι, οι πολιτικοί, η κοινωνία και οι ξεφτιλισμένοι «αναρχικοί» γραφειοκράτες πίστεψαν πως μας ξεφορτώθηκαν.

Για όλους αυτούς, το Σχέδιο Φοίνικας είναι γροθιά στο στομάχι. Γροθιά στο στομάχι, γιατί το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης είναι εδώ και γκρεμίζει τους πόθους όλων αυτών των σκουληκιών για τερματισμό της δράσης μας. Παλιές ομάδες ενεργοποιούνται και νέες δημιουργούνται, με την υπόσχεση να δώσουν πνοή στους εφιάλτες της εξουσίας και των υπηκόων της. Ο σύντροφος Γ. Τσάκαλος βρίσκεται προφυλακισμένος τριάντα δύο μήνες, ενώ το ανώτερο όριο είναι δεκαοχτώ. Δε μας ενδιαφέρουν οι διατάξεις του συντάγματος. Δεν επιθυμούμε την κάθαρση των θεσμών, μα πολεμάμε για την καταστροφή τους. Γνωρίζουμε ότι ο νόμος είναι όπλο στα χέρια της κυριαρχίας, όπως γνωρίζουμε πως τα δέκα φυλακισμένα αδέρφια μας δε θα απελευθερωθούν με νόμιμες διαδικασίες. Πιστεύουμε πως η εξουσία είναι ένα σύνολο αξιών, που στον πυρήνα τους βρίσκεται ο πολίτης-μαζάνθρωπος, ο οποίος κείτεται στο μαζοποιημένο κοινωνικό βόρβορο της αποτελμάτωσης, που καθένας ξεχνάει το όνομα και τις ευθύνες του. Όμως, ακόμα και μέσα σ'αυτήν την αηδία, κάποιοι έχουν ονοματεπώνυμο. Ένας απ'αυτούς είναι ο Δημήτρης Χωριανόπουλος. Κατά τη διάρκεια της θητείας του σαν πρώην διοικητής της αντιτρομοκρατικής, πραγματοποιήθηκε επιχείρηση εναντίον της ε.ο. Σ.Π.Φ. Ο Χωριανόπουλος δεν είναι τίποτα άλλο από ένα σκουπίδι του συμπλέγματος της ασφάλειας και το ότι έχει αποσυρθεί δε σημαίνει πως τον ξεχάσαμε. Το ίδιο ισχύει και για τους υπόλοιπους καριόληδες της υπηρεσίας του. Καλό είναι να γνωρίζουν πως βρίσκονται σε περίοπτη θέση στις λίστες στόχων της F.A.I./I.R.F.. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την αποστολή παγιδευμένου δέματος στον εν λόγω καριόλη, το οποίο, δυστυχώς εντοπίστηκε.

Αφιερώνουμε την επίθεσή μας στα ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΑ και ΠΕΡΗΦΑΝΑ μέλη της Σ.Π.Φ., καθώς και σε όλους τους φυλακισμένους αναρχικούς της πράξης, όπου κι αν βρίσκονται. Την ΑΓΑΠΗ και το ΣΕΒΑΣΜΟ μας σε όλους τους Αναρχοατομικιστές, τους Μηδενιστές, τους Εικονοκλάστες που ανακάλυψαν την πηγή της ζωής στην επίθεση.

ΔΕ ΣΚΥΒΟΥΜΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΑΣ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ!

Υ.Γ. Ανακοινώθηκε πως το δέμα πυροδοτήθηκε μετά από πτώση στον ταχυδρομικό σταθμό. Το δέμα που στείλαμε ήταν απόλυτα ασφαλές για όποιον δεν αποτελούσε στόχο. Ο μηχανισμός ενεργοποιείται ΜΟΝΟ αν ανοίξει ο φάκελος και όχι από πτώση και κραδασμούς. Δε γνωρίζουμε τι συνέβη. Το μόνο σίγουρο είναι πως ο φάκελος άνοιξε.

ΑΤΥΠΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
ΚΟΜΑΝΤΟ MAURICIO MORALES

Ουκρανία: Απελευθέρωση δύο δελφινιών (Ευπατορία)

Δύο δελφίνια απελευθερώθηκαν από το δελφινάριο της πόλης Ευπατορία, ως αποτέλεσμα μιας ειδικής επιχείρησης με υποβρύχιο εξοπλισμό. Κατά τη διάρκεια της νύχτας με πανσέληνο της 20ης Ιούλη 2013, κολυμπήσαμε υποβρυχίως μια απόσταση 2 χιλιομέτρων και παραβιάσαμε την περίμετρο ασφαλείας του δελφινάριου. Κόψαμε τα δίχτυα και μπήκαμε μέσα στις πισίνες, όπου βρίσκονταν τα δελφίνια. Μέσα στην επόμενη ώρα, κόψαμε ένα μεγάλο μέρος του περιμετρικού φράγματος, ενόσω τα δελφίνια μας ενθάρρυναν με πλαταγίσματα και σφυρίγματα. Η υποστήριξή τους μας γέμισε με χαρά και ενθουσιασμό.

Αυτή υπήρξε μια αξέχαστη συνάντηση και μια ενθαρρυντική εμπειρία για μας. Με το που τελειώσαμε τη δουλειά, εγκαταλείψαμε την περιοχή όπου έλαβε χώρα η επιχείρηση. Παρεμπιπτόντως, η συγκεκριμένη φυλακή ήταν εξοπλισμένη με κάμερες νυκτός, αλλά τα ερυθρά μάτια τους ήταν στραμμένα στους διαδρόμους και στα καθίσματα των θεατών. Κανείς δεν περίμενε να προσεγγίσουμε τον χώρο από κάτω. Τα δελφίνια, μόλις ένιωσαν τον αγέρα της λευτεριάς και τα ανοιχτά νερά, διέφυγαν προς τη νυχτερινή θάλασσα.

Φώκιες σε περιοδεία
Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων/Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

Αργεντινή: Εμπρηστική επίθεση σε όχημα της Μητροπολιτικής Αστυνομίας (Μπουένος Άιρες)

«Γιατί, για μας, η επανάσταση δεν είναι θέμα ενός μονάχα μήνα, του Δεκέμβρη ή του Γενάρη, αλλά είναι μια αειθαλής κατάσταση, που δοκιμάζει τα όρια όλων μας»

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – Φράξια Μηδενιστών

Βρίσκουμε ότι ο καλύτερος τρόπος για να προπαγανδίσουμε τις ιδέες μας για λευτεριά είναι μέσω των πράξεων, αλλά θεωρούμε, επίσης, αναγκαία μία αναφορά, ύστερα από μια σειρά επιθέσεων σε συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, γιατί γνωρίζουμε καλά ότι η εξουσία των μέσων μαζικής πληροφόρησης χειραγωγεί τα πάντα καταπώς γουστάρει. Αναφέρθηκαν εκ νέου στο ζήτημα των αναρχικών εμπρησμών, μονάχα έπειτα από μια επίθεση σε ένα καινούργιο τζιπ 4×4 Mercedes Benz, που είχε ως αποτέλεσμα να καούν τα πάντα τριγύρω στη γειτονιά του Παλέρμο, τα ξημερώματα της Παρασκευής, 26 Ιούλη 2013.

Εμείς ξαναλέμε ότι τα καινούργια και πολυτελή αυτοκίνητα συνεχίζουν να καίγονται σε όλην την πόλη. Συγκεκριμένα, με αυτήν την προκήρυξη, αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την εμπρηστική επίθεση σε ένα τζιπάκι της Μητροπολιτικής Αστυνομίας, στη γειτονιά Βίγια ντελ Πάρκε, τις πρώτες πρωινές ώρες της Πέμπτης 1 Αυγούστου.

Δεν πρόκειται να ξαποστάσουμε, μέχρι να δούμε τον πολιτισμό να γίνεται συντρίμμια κι ωσότου ξεκάνουμε την εξουσία, που καθιστά δυνατή την ύπαρξή του.

Φίλοι της Γης/ Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

Τολούκα, Μεξικό: Επιθέσεις κόντρα στην επιστήμη και στην αστυνομία

Δύο δράσεις.

Μπόμπα στην επιστήμη και φόκο στη μπατσαρία... Δεν πρόκειται, όμως, να αρκεστούμε μονάχα στο σαμποτάζ με το μπαρούτι και τη βενζίνα. Γι' αυτό, μην ξαφνιαστείτε, αν χτυπήσουμε με τερρορισμό τους επιστήμονες, τους μπάτσους και τους βολεμένους. Δεν ειδωλοποιούμε καμιά ένοπλη ενέργεια, αλλά, ως πυρήνας πολέμου, οικειοποιούμαστε ατομικά ο καθένας μας και δικαιώνουμε με την πλέον εγωιστική πολιτική συγγένεια τη δράση διαφορετικών ομάδων σε αυτά τα μέρη, που κορυφώνουν τις ενέργειές τους και τις φέρνουν στ' άκρα, γκρεμίζοντας φόβους, παραδείγματα, ιδεολογίες και κώδικες ηθικής ή αξιών. Εξτρεμισμός; Τρομοκρατία;

Να φάμε μερικούς μπάτσους... Όπως το έκανε ο Εξεγερτικός Πυρήνας Μαριάνο Σάντσεθ Ανιόν (CI-MSA), φράξια της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας Μεξικού (FAI-M).

Να φάμε μερικούς επιστήμονες... Όπως το έκαναν οι Ατομικότητες που Τείνουν προς την Αγριότητα (ITS). Στην αποφασιστικότητα κάθε ατομικότητας, που επιχειρεί άμεσα ενάντια στην ανθρωπότητα και στον πολιτισμό της, βλέπουμε τη δύναμη που ξαναζωντανεύει τα άγριά μας ένστικτα, μαθαίνουμε απ' αυτές τις συντεχνίες κι ακονίζουμε τις ιδέες μας για μελλοντικές δράσεις.

Στο μεταξύ, αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την τοποθέτηση ενός ακόμη εκρηκτικού μηχανισμού, που πυροδοτήθηκε στις εγκαταστάσεις του Μεξικανικού Συμβουλίου Επιστήμης και Τεχνολογίας (COMECYT), στις 10 Ιούνη 2013, στην πόλη Τολούκα του Μεξικού. Την πέσαμε,για άλλη μία φορά, σε αυτό το όργανο του κράτους, που συνδέεται άμεσα με τους μηχανισμούς του τεχνο-συστήματος και το χτυπήσαμε με σφοδρότητα, γιατί γνωρίζουμε ότι εκτελεί λειτουργίες ζωτικής σημασίας για την ανθρωποκεντρική πρόοδο. Γιατί γνωρίζουμε την εμπλοκή του στην επέκταση της αστικής κηλίδας, σε συνέργεια με τη βιομηχανία εξόρυξης, που ισοπεδώνει τα βουνά της περιοχής του Άλτο Λέρμα. Γιατί γνωρίζουμε τη συνεργασία του με τους επιστήμονες του Διεθνούς Κέντρου Βελτίωσης Καλαμποκιού και Σιταριού (CIMMYT), με τους οποίους επιδίδονται στις διάφορες ανωμαλίες τους στα πεδία πειραμάτων της περιοχής αυτής. Γιατί γνωρίζουμε ότι φέρει άμεση ευθύνη για κάθε τεχνικοποίηση αυτής της (μη)ζωής. Επιτεθήκαμε στις εγκαταστάσεις του σε υπεράσπιση της Άγριας Φύσης.

Όποιος πέφτει στη μάχη εξεγειρόμενος ενάντια σε όλους και όλα, κυριαρχεί ακόμα και πεσών. (…) Μα, ο πιο γνήσιος ακολουθητής του πεσόντα είναι αυτός που, ενόσω πέφτει στη μάχη, ξέρει να εξεγείρεται ακόμα και ενάντια στην «εξέγερση» των ήδη πεσόντων ηρώων.

Ρέντσο Νοβατόρε

Αναλαμβάνουμε, επίσης, την ευθύνη για τον εμπρησμό (μέσω ενός αυτοσχέδιου μηχανισμού, ακριβώς όπως μας «συνέστησαν» κάποια συντρόφια από τη Νότια Αμερική), που αποτέφρωσε τη μηχανή και την καμπίνα ενός βαν, ιδιοκτησίας της Ομοσπονδιακής Αστυνομίας, στις 23 Μάη 2013, πάλι στην πόλη της Τολούκα. Αποφασίσαμε να επιτεθούμε εκείνες τις μέρες σε τούτο το σύμβολο εξουσίας, όπως αποφασίσαμε να αναλάβουμε και την ευθύνη αυτής της ενέργειας για τον ίδιο λόγο: Μαουρίσιο Μοράλες.

Όπως ακριβώς δεν ειδωλοποιούμε τις ένοπλες δράσεις, παρομοίως δε θέλουμε να φετιχοποιήσουμε, ούτε να μετατρέψουμε κανέναν και τίποτα σε μάρτυρα. Είναι μονάχα που δε μπορεί κανείς να μείνει ασυγκίνητος, διαβάζοντας τα παραμύθια και τα ποιήματα αυτού του μαχητή... Ακούγοντας το πολεμικό τραγούδι του πάνκη Μαουρί. Ο Μαουρίσιο Μοράλες δεν είναι μονάχα ένα όνομα, όπως δεν είναι μονάχα ένα όνομα ο Αμπέλε Ριτσιέρι Φερράρι [δηλ. ο Ρέντσο Νοβατόρε]. Κάθε αδάμαστος, που προκάλεσε άγριους εμπρησμούς, οπλισμένος τόσο όμορφα με βούληση και φαντασία, τροφοδοτεί και συντηρεί την καθημερινή σύγκρουση και τη διαρκή εικονοκλαστική εξέγερση.

Αυτή η φωτιά, που φούντωσε τέσσερα χρόνια και κάτι μετά απ' το χορό του Μαουρί με το θάνατο, είναι μονάχα μια εμπρηστική χειρονομία αντάρτικης μνήμης, για όσους επέλεξαν να κάνουν πράξεις τα λόγια και τις σκέψεις τους.

Αντιπολιτισμική Φράξια
Μέτωπο Απελευθέρωσης της Γης
Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία(ΑΦ/ΜΑΓ/ΑΑΟ)

Ρωσία: Εμπρησμός κινητής μονάδας στέγασης, σε εργοτάξιο λεωφόρου. (Adygeya)

Στα τέλη του Ιουλίου του 2013, εκτελέσαμε μια πράξη οικολογικού σαμποτάζ, στο εργοτάξιο της λεωφόρου, κοντά στο Maikop (Adygeya). Διαλέξαμε μια νύχτα χωρίς φεγγάρι, για να φτάσουμε σε αυτό το μέρος αποτρόπαιου βιασμού της φύσης και να διαλέξουμε τους στόχους μας: προσωπικά αντικείμενα των σκλάβων-εργατών και ιδιοκτησία της εταιρίας. Πήραμε μια πέτρα από ένα κοντινό χαντάκι, σπάσαμε το παράθυρο και χύσαμε βενζίνη μέσα στην κινητή μονάδα στέγασης (πριν την επίθεση σιγουρευτήκαμε πως δεν υπήρχαν εργάτες μέσα). Η υπόλοιπη βενζίνη χύθηκε στις ρόδες. Αμέσως μετά, ένα σπίρτο έστειλε αυτό το σκατό στην κόλαση, οπού ανήκει. Ευχόμαστε η κατασκευαστική εταιρία να ακολουθήσει εκεί το όχημά της. Η απεμπλοκή μας έγινε μέσα σε φλόγες (όπως πάντα). Δε φάνηκε κανένας φύλακας για να μας σταματήσει (όπως πάντα).

Μην περιμένετε την κατάλληλη στιγμή να εμφανιστεί, για να περάσετε στην επίθεση. Μόνο η κατάσταση της διαρκούς σύγκρουσης θα κάνει την προσωπικότητά σας δυνατή. Αν πάρετε το μονοπάτι της δέσμευσης χρόνου, της συσσώρευσης χρημάτων και της αγοράς εξεζητημένων πραγμάτων για τις δράσεις, υποσυνείδητα αποτραβιέστε από τον αγώνα. Κανένα καμουφλάζ ή κανένα ζευγάρι φανταχτερές μπότες δε θα κάνει τις δράσεις για εσάς (αν και βοηθούν). Όλα τα πράγματα είναι απλά εργαλεία. Βγείτε έξω και πολεμήστε τώρα! Μην ακούτε αυτούς που μουρμουρίζουν: «Δεν είναι τώρα ο καιρός»! Στο διάολο οι διάσημοι ιδεολόγοι! Στο διάολο η «ακατάλληλη αναρχία»! Η αναρχία είναι το εδώ και το τώρα! Στο διάολο ο αγώνας στα σωματεία! Η εργατική τάξη είναι ψόφια, όπως ακριβώς και η σημερινή κοινωνία. Είναι σάπια. Είναι σε αποσύνθεση. Και παρόλα αυτά,υποτίθεται πως πρέπει να επικοινωνείς μαζί της, όπως υποτίθεται ότι επικοινωνούν οι Ρώσοι με το Λένιν. Κάντε ότι θέλετε, με τον τρόπο που το θέλετε. Πολεμήστε για τη δικιά σας ελευθερία. Πολεμήστε για τους αδερφούς και τις αδερφές σας. Πολεμήστε για το μέλλον των παιδιών σας. Κανείς δε θα σας χαρίσει την ελευθερία σας, αν δεν την πάρετε μόνοι σας με τη βία. Αν δεν είναι τώρα η ώρα να περάσετε πέρα από «το νόμο» και να κοιτάξετε πέρα από τις νόρμες της αποδεκτής «αντίστασης», βάζουμε στοίχημα ότι δε θα βρείτε το κουράγιο να το κάνετε, όταν θα ξεκινήσει ο εμφύλιος πόλεμος. Σας ευχόμαστε καλή τύχη.

ΣΠΦ-Ρωσία, 2013

Αγγλία: Βομβιστική επίθεση σε υποκατάστημα της τράπεζας Barclays (Μπρίστολ)

Λογοκρίθηκε από τους αντιδραστικούς αστικούς υπηρέτες που διαχειρίζονται το IMC του Μπρίστολ (1)

Το συνολικό βάρος του εγκλωβισμού μας, μέσα σε αυτήν την κοινωνία, μας πιέζει αφόρητα. Ακατανόμαστη θλίψη, εκνευρισμός, μοναξιά και ανασφάλεια είναι η ιστορία των ζωών μας στο μεγαλύτερο κομμάτι τους, κρατώντας εδώ και γενιές. Λες και το χρήμα μιλάει δυνατότερα, αποσιωπώντας όλες τις υπόλοιπες αρχές, λες και το τσιμέντο και το σκυρόδεμα μας απομονώνουν από τον υπόλοιπο πλανήτη, που αρρωσταίνει, λες και η κυρίαρχη κουλτούρα δίνει στους ανθρώπους ρόλο ρομπό, που δουλεύουν, καταναλώνουν, αναπαράγονται και υπακούν… Καθημερινά, στραγγαλιζόμαστε σωματικά και συναισθηματικά από μια φτηνιάρικη, τεχνητή ύπαρξη, που μας κρατάει μακρυά από τα έξω από τη μούχλα όνειρά μας.
Ο θυμός που ξυπνάει, διαπερνά την ομίχλη της σύγχυσης, που προκαλείται από την κατάσταση αποξένωσής μας, ψάχνοντας στόχους αντάξιους της οργής. Κάθε αντίληψη ανακωχής με τους κυρίαρχους θεσμούς, που στοχεύει στον μετασχηματισμό τους, απλά συμμορφώνεται στους παροπλισμένους ρόλους, τους οποίους εκείνοι μας εξαναγκάζουν να έχουμε. Η άμεση εξέγερση φαίνεται ζωτικής σημασίας. Φοράμε τις κουκούλες μας και βγαίνουμε τη νύχτα, για να μιλήσουμε μια γλώσσα τόσο παλιά όσο και η ίδια η Κυριαρχία: σαμποτάζ και συνωμοσία.

«…ποιες είναι οι πραγματικές σας επιθυμίες; Να κάθεστε σε ένα καφενείο, μοιάζοντας απόμακροι, κενοί, βαριεστημένοι, πίνοντας κάποιον άνοστο καφέ; Ή μήπως ΝΑ ΤΟ ΑΝΑΤΙΝΑΞΕΤΕ Ή ΝΑ ΤΟ ΚΑΨΕΤΕ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ;»

Οργισμένη Ταξιαρχία.

Γι' αυτό, αναλαμβάνουμε την ευθύνη της τοποθέτησης μιας απλής εμπρηστικής βόμβας, στο υποκατάστημα της τράπεζας Barclays, στην οδό Bath, στο Brislington του Μπρίστολ, τις πρώτες πρωινές ώρες της 28ης Αυγούστου. Βάλαμε κεριά μέσα σε λάστιχα (που μας πρόσφεραν χρόνο για να απομακρυνθούμε) και από αυτά ανάψαμε στουπιά βουτηγμένα σε βενζίνη, με τα οποία πυροδοτήσαμε τρία πεντόλιτρα μπιτόνια, που περιείχαν ένα μέρος βενζίνης και ένα μέρος κηροζίνης με θρυμματισμένο πολυστερένιο (για τον εμπρησμό) και περίπου 1680 γραμμάρια γκαζάκια (για την έκρηξη). Διαλέξαμε αυτό το υποκατάστημα, καθώς δεν υπάρχουν παρακείμενα κτίρια και για να αποφύγουμε την εξαιρετικά μικρή πιθανότητα να υπάρξουν περαστικοί στην περιοχή, τοποθετήσαμε το μηχανισμό στο πίσω μέρος του κτιρίου, μπροστά σε ένα παράθυρο, αντί για πολλούς μηχανισμούς σε αντίθετες πλευρές, όπως προτείνεται συνήθως.
Με αυτό το κείμενο, θέλουμε να μοιραστούμε τις σκέψεις μας σχετικά με τις τράπεζες και την οικονομία, τον αναρχικό αγώνα ενάντια στην εξουσία σε όλες της τις μορφές και την εστίαση της επίθεσης σε αυτά τα πλαίσια. Πρώτον, για το στόχο μας.

1) Η ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΓΡΟΘΙΑ ΜΕ ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ ΓΑΝΤΙ

Ο ρόλος αλλά και οι παγίδες του οικονομικού συστήματος γίνονται όλο και πιο ξεκάθαρες. Η οικονομική αιχμαλωσία, που προκαλεί στις μάζες, είναι μια από τις ισχυρότερες αλυσίδες, που μας δένουν σήμερα, παρά την πρόσφατη διάχυτη δυσπιστία προς τον οικονομικό τομέα. Υποσχέσεις για μια «κενή» καλή ζωή, μέσω της πρόσβασης σε δάνεια, πιστωτικές κάρτες και υποθήκες, σε παγιδεύουν, καταδικάζοντας σε να ξεπουλάς τις μέρες σου δουλεύοντας σα σκλάβος για την οικονομία, με σκοπό να κάνεις το εισόδημα σου να αυξηθεί πέρα από την ανάγκη για την προμήθεια φαγητού και για να πληρώσεις τους λογαριασμούς. Σήμερα, ο τόσο οικείος κύκλος βρίσκεται σε λειτουργία: περισσότερα δανεικά, παραπάνω από μία δουλειές, χρέος, αυξημένη πίεση στην πυρηνική οικογένεια και υψηλότερα ποσοστά ενδοοικογενειακής βίας, αλκοολισμού και εθισμού

στα ναρκωτικά (παράνομα ή φαρμακευτικά) για να ανταπεξέλθεις στο άγχος, απάθεια και συχνά ρουφιανιά και γλείψιμο για «να πας μπροστά». Σε έχουν βάλει να δουλεύεις, σκάβοντας τον ίδιο σου τον τάφο για όταν θα έχεις ξεζουμισθεί και πεταχθεί στα σκουπίδια για το κέρδος της ελίτ, μειώνοντας το εξεγερτικό πνεύμα με την εξουθενωτική φτώχεια και τις δουλειές. που σε απομονώνουν. Και όλο αυτό το διάστημα, η απατηλή εικόνα ικανοποίησης, μέσω της απόκτησης εμπορευμάτων, βρίσκεται μπροστά στα μούτρα σου, καθώς οι τοίχοι από bar-codes πέφτουν σιωπηλά γύρω σου, φυλακίζοντας το χρόνο και τη δημιουργικότητά σου.

Για εκείνους από εμάς, των οποίων η από χιλιετίες προγονική γνώση του πώς να ζούμε στη γη ανεξάρτητα, ακρωτηριάστηκε τους προηγούμενους αιώνες με τη γέννηση του βιομηχανικού καπιταλισμού (ο οποίος, επίσης, κατέλαβε και περιέφραξε την κοινή γη, που χρειαζόμασταν), το κλουβί της οικονομίας είναι σχεδόν καθολικό. Και συνεχίζει, ενώ οι απολύτως απτοί συντηρητές της οικονομικής δυστυχίας βρίσκονται σε απόσταση, που μπορούμε να τους ακουμπήσουμε…

Παράλληλα, σε μια εποχή, που υπάρχει ένα, άνευ ιστορικού προηγούμενου, κενό μεταξύ των πλουσιότερων και των φτωχότερων, οι τράπεζες διοχετεύουν τα τεράστια κέρδη τους στη χρηματοδότηση της οικονομικής ανάπτυξης, στην επιστήμη του ελέγχου, στην τεχνολογία στρατιωτικής και κοινωνικής «ασφάλειας» και στη δημιουργία βιομηχανικών υποδομών, δηλητηριάζοντας αυτοκτονικά όλες τις μορφές ζωής, που απαρτίζουν τον κόσμο μας, καθώς το καρκίνωμα του Πολιτισμού εξαπλώνεται. Η εκμετάλλευση είναι η νόρμα της οικονομικής δραστηριότητας, όχι η εξαίρεσή της.

Ας δούμε ως παράδειγμα τον τραπεζικό όμιλο Barclays. Ας αναλογιστούμε πως είχαν τη δύναμη, ως αρχιτέκτονες του μεθοδικού πλιάτσικου της εύπορης ελίτ εις βάρος των υπολοίπων από εμάς, να ρυθμίσουν το επιτόκιο Libor(2), με τρόπο που οι ίδιοι πλούτιζαν ακόμα περισσότερο. Ας αναλογιστούμε πως είναι ο μεγαλύτερος Βρετανός επενδυτής στη βιομηχανία άνθρακα και εσχάτως, ο μεγαλύτερος επενδυτής στο εμπόριο όπλων παγκοσμίως. Και πριν από αυτό, ο μεγαλύτερος θεσμικός μέτοχος στη διαβόητη εταιρεία βασανισμού ζώων Huntingdon Life Sciences. Χρηματοδότες της εξαιρετικά ρυπογόνας εξόρυξης πετρελαίου στα εδάφη των ιθαγενικών πληθυσμών στην Αλμπέρτα, που είναι ίσως η μεγαλύτερη καπιταλιστική-βιομηχανική επένδυση στη Γη και υπαίτια για το δεύτερο σε ταχύτητα ποσοστό αποψίλωσης των δασών του πλανήτη. Ας αναλογιστούμε την απόφασή τους να πουλήσουν τις καταναλωτικές συνήθειες και τα στοιχεία διαμονής χρηστών κινητών τηλεφώνων εκατομμυρίων ανθρώπων σε άλλες εταιρείες και κυβερνητικούς φορείς. Ας αναλογιστούμε πόσοι άνθρωποι έχουν εγκλωβιστεί εδώ στην οικονομική φυλακή που εξυφαίνουν γύρω μας, η οποία γρήγορα μετατρέπεται σε κρατική φυλακή, αν παραβιάσεις τους νόμους με σκοπό να βρεις χρήματα, είτε επειδή δε μπορείς να ανταπεξέλθεις στις υποχρεώσεις σου, είτε επειδή το προτιμάς από το να φιλάς τα παπούτσια του αφεντικού για μια ανταμοιβή.

Αλλά, στην πραγματικότητα, αυτά τα ανυπόφορα γεγονότα δεν είναι ο βασικός λόγος της επίθεσής μας. Πιστεύουμε πως για να αποτελέσει κανείς μια πιθανή απειλή για τη σταθερότητα του κυρίαρχου συστήματος, είναι απαραίτητο να πραγματοποιήσει μια επίθεση, οποιασδήποτε κλίμακας, ώστε να αντιπαρατεθεί στον πυρήνα αξιών του συστήματος. Για παράδειγμα, οι τραπεζίτες, που παίρνουν στην ψύχρα όσα λεφτά θέλουν από τα σεντούκια, δεν είναι κάτι που συμφέρει το σύστημα, το οποίο απαιτεί πιο ραφιναρισμένους τρόπους εκμετάλλευσης στη σύγχρονη εποχή. Η οικονομική «κρίση» και το σκάνδαλο της ρύθμισης των επιτοκίων θα διευθετηθεί από το σύστημα, με έναν τρόπο που αφενός, θα εξανθρωπίσει εκ νέου την εικόνα του και αφετέρου, θα επιτρέψει να συνεχιστεί, με έναν ομαλό και επαγγελματικό τρόπο, το κοινωνικό πλιάτσικο και η οικολογική καταστροφή. Εμείς δε θα συμμετέχουμε στη χορωδία, που απλά καταδικάζει τις τράπεζες για τη «διαφθορά» τους (λες και μια αδιάφθορη τράπεζα θα έπρεπε με κάποιον τρόπο να συγχωρεθεί). Ο δημοκρατικός ολοκληρωτισμός διαπρέπει στη διάχυση αυτής της αγανάκτησης σε μεταρρυθμίσεις, κάνοντας επενδύσεις, κόβοντας τα «σάπια φρούτα» (όπως ο πρώην διευθύνων σύμβουλος της Barclays, Bob Diamond, που έφυγε με μια σύνταξη πολλών εκατομμυρίων λιρών), ώστε να φαίνεται ότι άλλαξε.

Σε πολλές περιπτώσεις, οι επιμέρους κριτικές, που δε στοχεύουν στη ρίζα της Κυριαρχίας, στην

πραγματικότητα τη βοηθούν να επιβιώσει, καθώς μπορεί να «επιλύσει» τις απειλητικές αντιθέσεις λίγο-λίγο κάθε φορά, ενώ μετακινεί το πρόβλημα αλλού. Το να σταματήσει η ζωοτομία, για παράδειγμα, δε θα ήταν απαραίτητα πολύ μεγάλο πρόβλημα για το σύστημα, αν τα πειράματα γίνονταν ένας υπερβολικά εξοργιστικός παράγοντας για να τον αντιμετωπίσει (όπως συνέβη όταν η Barclays αποσύρθηκε από τη Huntingdon Life Sciences, κάτι που οδήγησε τους ακτιβιστές για τα δικαιώματα των ζώων να σταματήσουν να τη στοχοποιούν): αντίθετα, η στόχευση είναι πέρα από την πολιτισμική οπτική, που αντιλαμβάνεται όλη τη ζωή (ειδικά τη μη-ανθρώπινη) ως ιδιοκτησία προς χρήση κατά το δοκούν, καταδεικνύει τη διαδικασία εξημέρωσης, που είναι παρούσα σε κάθε βήμα του Πολιτισμού και στοχεύει την ολική απελευθέρωση και όχι την παραχώρηση δικαιωμάτων από τις αρχές. Ως ακόμα ένα παράδειγμα, ο τερματισμός της αστυνομικής βίας στους δρόμους θα μπορούσε, πιθανώς, να συμφέρει το σύστημα, καθώς η ειρήνευση μπορεί να δημιουργηθεί μέσω μιας διαδικασίας ταύτισης με τον ίδιο μας τον καταπιεστή. Έτσι, δε βλέπει κανείς ότι θα υπάρχουν πάντα ψυχιατρεία, παρακουλούθηση, χειραγώγηση από τα ΜΜΕ και οι αποπροσανατολιστικές φωνές των διαφόρων πολιτικών. (Αλλά, βέβαια, η εξουσία πάντα βασίζεται σε διαφορετικές μορφές ωμής βίας, όταν η άγρια ζωή επιμένει να αρνείται την παράδοση της αυτονομίας της).

«Η διαδικασία βελτίωσης της ικανότητάς μας να χρησιμοποιούμε υλικά και τεχνικές είναι φυσικά μια διαδικασία αυτομόρφωσης… Σε καμιά στιγμή δεν πρέπει το επίπεδο της στείρας επιχειρησιακής ικανότητας να εντατικοποιείται, χωρίς μια ταυτόχρονη εντατικοποίηση της σκέψης και του λόγου και προφανώς, αυτό ισχύει και αντίστροφα».

Φυλακισμένα μέλη της ΣΠΦ-ΑΑΟ

Η κινητοποίηση μόνο γύρω από αυτά τα ευδιάκριτα πρόσωπα του συστήματος, δεν αντιτίθεται στις αξίες του και το ίδιο συμβαίνει και με ένα επαναστατικό πόνημα, που τοποθετεί τον εαυτό του στα πλαίσια της «ένταξης», των «εναλλακτικών θεσμών», της «ηθικής παραγωγής» και της «πολιτικής». Έτσι, αξίζει να ξεκαθαριστεί πως η επίθεσή μας σε αυτόν τον αρπακτικό θεσμό στόχευσε την ίδια την πολιτισμική πρόοδο, την οποία οι τράπεζες τόσο καλά αντιπροσωπεύουν: οικονομική αύξηση, ανάπτυξη και επέκταση, που χρειάζεται τις μάζες να είναι αλυσοδεμένες στις δουλειές τους και τη γη να είναι ρημαγμένη, η ουσία του βιομηχανικού καπιταλισμού με όλη τη μισθωτή σκλαβιά και την κυριαρχία στην αγριότητα, που αυτός απαιτεί. Με τη σειρά του, αυτό το σύστημα είναι, απλά, η πιο πρόσφατη εκδήλωση της αποξένωσης και της απώλειας που βιώνουμε, όπου οι σύνθετες κοινωνίες αντικαθιστούν τις ανθρώπινες, πρόσωπο με πρόσωπο, εθελοντικές συλλογικοποιήσεις.

Αρνούμενοι όλη αυτήν την αφήγηση, με την οποία μας έχουν ταΐσει με το ζόρι, αποφασίσαμε, χωρίς δισταγμό, να προσπαθήσουμε να αποσταθεροποιήσουμε και να καταστρέψουμε ό,τι δημιουργεί την οικονομική οπτική του κόσμου, ώστε να βιώσουμε έναν άγριο κόσμο ελεύθερων ζωών σε σχέση μεταξύ τους, αντί μιας απλής αμοιβαίας μείωσης των πόρων, ανθρώπινων ή άλλων. Αντί να ψάχνουμε τη βολή μας στο σύστημα ή να προσπαθούμε να το «βελτιώσουμε», εμείς περιφρονούμε όλα εκείνα, που μας προσφέρει η υποβαθμισμένη του ύπαρξη, συμπεριλαμβανομένου και του πτώματος των «δικαιωμάτων» ή της «δικαιοσύνης», τα οποία έχουμε θάψει εδώ και καιρό, μαζί με τις υποχρεώσεις μας προς την πολιτισμένη/αστική κοινωνία.

2. ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Βέβαια, θα μπορούσε κάποιος να πει πως η επίθεσή μας ήταν συμβολική, πως ίσως προκάλεσε φθορές σε ένα υποκατάστημα τράπεζας, αλλά μέχρι εκεί. Όμως, το σημαντικό για εμάς ήταν να σπάσουμε τη σιωπή της συνενοχής, να αφήσουμε εκεί σημάδια της αποφασιστικότητάς μας να πολεμήσουμε, για άλλους που ίσως να νιώθουν το ίδιο, αφήνοντας μια σκιά αβεβαιότητας για το πότε το ένα ή το άλλο υποκείμενο, που

το σύστημα εκμεταλλεύεται, θα εμφανιστεί για να συντρίψει τις πρακτικές του, την περιουσία του και την ειρήνη του. Στο σημερινό κόσμο, φαίνεται σαν περισπασμός το να επικεντρώσουμε (τουλάχιστον εξ ολοκλήρου) τη δράση μας ενάντια στις πιο θεαματικές πτυχές του κράτους και του καπιταλισμού, ενώ ολόκληρο το δίκτυο διακλαδώσεων και υποδομών, μέσω του οποίου διευθύνεται το σύστημα, βρίσκεται πάντα τόσο κοντά μας. (Παρ' όλα αυτά, τίποτα δε ζεσταίνει τις καρδιές μας περισσότερο από το πέσιμο στο χρηματιστήριο της Βαρκελώνης, κατά τη διάρκεια των ταραχών της 29ης Μαίου πέρυσι, από την ενέδρα και τον πυροβολισμό εναντίον ενός υψηλόβαθμου στελέχους μιας πυρηνικής εταιρίας στην Ιταλία, τον περασμένο Μάη και την καταστροφή ενός αστυνομικού κέντρου εκπαίδευσης αξίας εκατομμυρίων με μια τεράστια φωτιά, από αναρχικούς, έξω από το Μπρίστολ, αυτήν την εβδομάδα!)

Και ύστερα… ποιος ξέρει; Ίσως ζήσουμε για να δούμε τη βιομηχανική κοινωνία να καταρρέει κάτω από το ίδιο της το ασυντήρητο βάρος και κάνουμε ό,τι μπορέσουμε για να ξαναμάθουμε αυτά που έσβησε ο Πολιτισμός. Ίσως συναντήσουμε περισσότερους συντρόφους και δούμε τους κόσμους μας να γυρνούν ανάποδα από τον αγώνα μας. Ίσως πεθάνουμε νωρίς προσπαθώντας. Ή ίσως όχι, αλλά τίποτα να μη φαίνεται να αλλάζει.

Αλλά, για εμάς, άλλαξαν τα πάντα, όταν αποφασίσαμε να ζήσουμε σαν πολεμιστές και όχι σαν σκλάβοι. Τιμούμε τη θλίψη και τον εκνευρισμό μας, τη μοναξιά και την ανασφάλειά μας, με το να μην τις καταστέλλουμε, αλλά ούτε και να παραδινόμαστε σε αυτές. Παίρνουμε αυτά τα σπασμένα κομμάτια του εαυτού, μετασχηματίζουμε το θύμα σε πολεμιστή και στεκόμαστε περήφανοι αντίπαλοι αυτού του κόσμου. Για να επιτεθούμε σε αυτό που μας επιτίθεται.

«Πιστεύουμε πως δεν εξαρτώνται τα πάντα από το περιεχόμενο και τη συγκυρία, σαν κάτι εξωτερικό, που επιπλέει στον αέρα. Τις συγκυρίες τις δημιουργούμε εμείς με το να δημιουργούμε για τους εαυτούς μας, με το να δουλεύουμε σκληρά και με το να φτιάχνουμε τα δικά μας εγχειρήματα, όντας οι πρωταγωνιστές του κοινωνικού πολέμου και έχοντας έναν ενεργό ρόλο, όντας οι πρωταγωνιστές στην ίδια μας την πραγματικότητα και τον αγώνα μας… Θεωρούμε πως κατά τη διάρκεια μιας δράσης ή μιας διαδήλωσης και μετά από αυτήν, συμβαίνουν μια σειρά από πράγματα: αρχικά, κερδίζουμε, δηλαδή επιτυγχάνουμε το στόχο μας, σαμποτάροντας στην πράξη τον στόχο της δράσης και ύστερα, χάνουμε, αφού τηρούμε τη θεαματική κανονικότητα, εγκαταλείπουμε τον ανατρεπτικό μας ρόλο και συνεχίζουμε να υπάρχουμε εντός των δικτύων και πάλι• επομένως, όσο αυτό είναι δυνατόν, οι δράσεις πρέπει να επεκτείνουν τους εαυτούς τους, να διαιωνίζονται και να γίνουν καθημερινότητα και συνήθεια μέχρι, μαζί με το λόγο, την αλληλεγγύη και κάθε μορφή αναρχικής πρακτικής, να μπορέσουν να δημιουργήσουν ανατρεπτικούς κοινωνικούς ιστούς και μερικές δυνατές βάσεις αντιεξουσίας».

AAO/Αντιεξουσιαστική Ανταρσία της Πράξης

Με αυτήν την έννοια, είμαστε οπλισμένοι με την αποφασιστικότητά μας όσο και με τις βόμβες μας. Επίσης, οι φίλοι μας, οι αγαπημένοι μας και οι συνωμότες μας, ξέρουν καλά πως αγκαλιάζουμε τη ζωή με το γέλιο, τον ιδρώτα και τα δάκρυα γιατί πιστεύουμε ακράδαντα πως υπάρχουν πολλοί απελευθερωτικοί τρόποι να ζήσει, να μάθει και να πολεμήσει κανείς. Ξεπερνάμε τους φόβους μας, την παραίτηση, τη φίμωση, τα ελαφρυά, σαν μετάξι, κολλάρα, που κάποιοι έχουν καταντήσει σχεδόν να τους αρέσει που τα φοράνε. Η επίθεσή μας είναι μια από τις πολλές αυτές μεθόδους. Με σκοπό να σκεφτόμαστε πιο καθαρά, να αισθανόμαστε, να δρούμε, να θεραπεύουμε, να σχετιζόμαστε με τη ζωή μας με όρους βαθιάς σύνδεσης και όχι αποξένωσης. Θέλουμε μια κοινότητα, της οποίας η πιθανότητα βρίσκεται πέρα από τα συντρίμμια του Πολιτισμού. Ξέρουμε πως υπάρχουν και πολλοί άλλοι εχθροί της κοινωνίας, από ένστικτο ή συνειδητά, οι οποίοι συνωμοτούν και χτυπούν, χωρίς να νιώθουν την ανάγκη για επαναστατικές ταυτότητες και προκηρύξεις. Το να πολεμάς εναντίον όλων όσων περιορίζουν την ελεύθερη ζωή είναι μια επιλογή, ανοιχτή σε οποιονδήποτε, όπου και αν είναι, όχι η «δουλειά» μιας στρατιωτικής ελίτ.

3. ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Η ομάδα συγγένειας, που εκτελέσαμε αυτήν την ενέργεια, θεωρούμε τους εαυτούς μας μια λόγχη από τις πολλές της πολυεπίπεδης αναρχικής επίθεσης ενάντια στην εξουσία και την αποξένωση. Ένας μικρός κύκλος, που συναντιέται και συνωμοτεί για το πού, πότε και τι θα χτυπήσει, με μια μίνιμουμ οργάνωση, κομμάτι μιας ευρύτερης άτυπης δομής αλληλοβοήθειας και συνέργειας και μέρος της απέραντης θάλασσας της εξεγερτικής σκέψης και πρακτικής, με όλην την πολλαπλότητα που αυτή έχει και που καλύπτει όλο και περισσότερες πτυχές της ζωής μας, καθώς πασχίζουμε για συνοχή και υπευθυνότητα προς τις αξίες μας, κατευθυνόμενοι προς την ελευθερία. Ένας μικρός κύκλος που, πάνω από όλα, δημιουργείται και αυτοδιαλύεται ανάλογα με τη θέληση κάθε ατόμου. που συμμετέχει σε αυτόν, με βάση τη δυνατότητά του να συνυπάρχει με την αυτονομία τους και ταυτόχρονα, να παρέχει πρόσβαση σε ένα κοινό μέτωπο ενάντια στη διάχυση της Εξουσίας και του Πολιτισμού.

Το γεγονός ότι κάνουμε αντάρτικο δε μας κάνει μάρτυρες, ηγέτες ή ιεροκήρυκες. Δρούμε καθαρά με τους δικούς μας όρους. Δε θεωρούμε τους εαυτούς μας «προωθημένους», επειδή αυτήν τη φορά διαλέξαμε μια βόμβα από ένα τούβλο. Όταν μιλάμε για αυτό που εκτυλίσσεται στην καθημερινότητα ως κοινωνικός πόλεμος, περιγράφουμε τον πόλεμο ενάντια σε ένα σύνθετο δίκτυο λάθος επιλογών, σωματικών ελέγχων, κοινωνικών πιέσεων, περιορισμών χρόνου και κατοικίας, τη σχεδόν καθολική κυριαρχία της οικονομίας και πολλά άλλα. Δε θεωρούμε όλες αυτές τις μάχες κατάλληλες για τη χρήση φυσικής βίας και καταστροφής ιδιοκτησίας. Σε μερικές, η εξέγερση είναι ενάτια στον ηθικισμό, στις ταυτότητες, τους ρόλους και την εξημέρωση, που διατάζει η κοινωνία –πράγματα που πρέπει να ξεκινήσουν σε ένα ατομικό επίπεδο, πριν να είναι ώριμα για συλλογικές προσπάθειες, αν αυτό είναι το επιθυμητό. Ο αναρχικός αντάρτης πρέπει να αγωνιστεί σε όλα αυτά τα μέτωπα, αλλά είναι σημαντικό να μην παραλείπει να στοχοποιεί τη φυσική υπόσταση των θεσμών και των διευθυντών, που επιβάλλουν αυτόν τον κόσμο. Χωρίς την ετοιμότητα για επίθεση (γεννημένη από την άμεση προσωπική εμπειρία), δε θα μπορούμε να υπερασπιστούμε την ατομική και συλλογική μας ελευθερία από τους εχθρούς μας. Πολύ συχνά, έχουμε δει ριζοσπάστες να αποσύρονται από τη σύγκρουση και να υποχωρούν σε έναν πλανερό ναρκισσισμό ή στη σχετική άνεση εκείνων των κοινωνικών κινημάτων, που βάζουν πάντα τη σύγκρουση στον πάτο της λίστας των πιθανοτήτων.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που χρησιμοποιήσαμε βόμβες ως όπλα και είμαστε σίγουροι πως μπορούν να τοποθετηθούν χωρίς πολύ κόπο. Οποιοσδήποτε είναι ικανός να συναρμολογήσει ένα μηχανισμό όπως ο δικός μας, απλά για να αποκρούσουμε το μύθο της εξειδίκευσης, που συχνά αυτόματα τους συνοδεύει. Θεωρούμε, όμως, πως σε κάποια άλλη στιγμή, για κάποιον άλλον, το σπάσιμο ενός μόνο παραθύρου, θα είχε την ίδια σημασία (αν η δράση δεν ψάχνει να μπει σε διάλογο με το σύστημα ή την αναγνώρισή της από αυτό). Πιο σημαντική είναι η αυξημένη πιθανότητα και ευχαρίστηση, που ξεκλειδώνεται από την άμεση δράση, αντί για την υπομονή και το συμβιβασμό. Άλλωστε, συμφωνούμε με τους άγνωστους συντρόφους μας της ΣΠΦ Ρωσίας (που ανέλαβαν την ευθύνη για έναν εμπρησμό σε ένα εργοτάξιο αυτοκινητόδρομου τον Ιούλιο) πως το να μην επιτίθεσαι, επειδή περιμένεις κάποιο «ανώτερο» επίπεδο τεχνικής κατάρτισης και εξοπλισμού, μπορεί να οδηγήσει σε παράλυση και απραξία.

Αλλά, στις δικές μας ζωές, αποφασίσαμε να κλιμακώσουμε την εμπειρία μας στον καθημερινό πόλεμο ενάντια στον Πολιτισμό, να σπρώξουμε τους εαυτούς μας πέρα από εκείνα που ήταν προηγουμένως γνώριμα σε εμάς, να διευρύνουμε την εργαλειοθήκη μας και να ζήσουμε την αναρχία στις σχέσεις και στην εξέγερσή μας. Όσες περισσότερες μεθόδους μάθουμε να έχουμε στη διάθεσή μας, τόσο πιο προσαρμοστικοί θα είμαστε στη σύγκρουση και τόσο πιο δύσκολο θα είναι για τους εχθρούς μας να μας ξεπεράσουν σε ελιγμούς. Αυτό ισχύει τόσο για το εγχείρημα μας της ένοπλης χαράς, όσο και για τη γραπτή μας επικοινωνία, τις δικές μας ικανότητες να επιζήσουμε και να ευτυχίσουμε σε ισορροπία με την υπόλοιπη ζωή και τις σχέσεις μας, που σκοπεύουν να υπονομεύσουν και να καταστρέψουν κάθε ιεραρχία. Η εξέγερση χρειάζεται τα πάντα: αφίσες και βιβλία, σκέψη και συζήτηση, μαχαίρια και εμπρησμούς. Το πιο ενδιαφέρον ερώτημα είναι, όπως έχει ειπωθεί ξανά, το πώς θα τα συνδυάσουμε.

Ακριβώς επειδή δεν είμαστε «ειδικοί», επειδή όταν γυρίζουμε σπίτι μετά την επίθεση κι εμείς παλεύουμε με όλες τις υποκρισίες μας, τις αντιθέσεις μας και τους εξευτελισμούς, που συγκροτούν το μηχανισμό των εξουσιαστικών σχέσεων στη σύγχρονη κοινωνία, πρέπει να βρούμε το κουράγιο να συνεχίσουμε τους πειραματισμούς, τα λάθη και τις επιτυχίες μας. Για να διατηρήσουμε την αξιοπρέπειά μας, η εξέγερση πρέπει να είναι κομμάτι της καθημερινότητάς μας, όχι περιορισμένη σε διαδηλώσεις, επετείους ή στιγμές ευρύτερης κοινωνικής αναταραχής.

4. ΠΑΝΤΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ

Γράφουμε, επίσης, για να αναγνωρίσουμε και να τονίσουμε τον αυστηρά αντιεξουσιαστικό αστερισμό ομάδων και ατόμων (είτε ξέρουμε τα ονόματά τους είτε όχι), που κάνουν πόλεμο ενάντια στο σύστημα, σε όλα του τα μέτωπα. Σήμερα, βλέπουμε την εντατικοποίηση των ανοιχτά μαχητικών δράσεων, τόσο στην περιοχή μας όσο και διεθνώς. Είμαστε εξαιρετικά υπερήφανοι για τους συντρόφους μας και ελπίζουμε με αυτήν τη δράση να συνεισφέρουμε κι εμείς σε αυτούς, όπως και τα δικά τους λόγια και οι δικές τους πράξεις εμπλούτισαν το δικό μας σκεπτικό. Το να αδράξουμε την ευκαιρία να στείλουμε σε αυτούς σινιάλα και να σταθούμε δίπλα στους κρατούμενους-αιχμαλώτους δεν είναι, σε καμιά περίπτωση, δευτερεύουσα σκέψη, αλλά αναπόσπαστο κομμάτι του είναι και του αγώνα μας. Είναι ανόητο να προσπερνιέται αυτό και να είμαστε απλά αυτοαναφορικοί. Από τότε που ενώσαμε τις ατομικές μας εξεγέρσεις σε μια συλλογική ορμή καταστροφής και δημιουργίας, αποφασίσαμε πως το να παραμελήσουμε τους κρατουμένους, που αγωνίζονται, σημαίνει πως παραμελούμε τον ίδιο τον αγώνα. Το σημαντικό είναι να μπορούμε να δούμε και τους άλλους που εξεγείρονται.

Η βομβιστική μας επίθεση συνέπεσε με το μήνα, που ανακοινώθηκε πως θα ξεκινήσει, τελικά, η δίκη των ελευθεριακών ταξικών αγωνιστών Marcelo Villarroel, Juan Aliste και Freddy Fuentevilla, στη Χιλή. Η μαχητική τους στάση και τα γράμματά τους από τη φυλακή αποτέλεσαν έμπνευση από τότε που αιχμαλωτίστηκαν στην Αργεντινή, πριν από πέντε χρόνια. Παρά τις διαφορές μας, μας ενώνει ένας μίνιμουμ στόχος: άμεση εξέγερση προς την καταστροφή της ταξικής κοινωνίας. Είναι κομμάτι του συνεχώς εξελισσόμενου αντιεξουσιαστικού πεδίου, που εκτείνεται πέρα από σύνορα και γλώσσες. Εδώ μπορούμε να ανταλλάξουμε ιδέες, πρακτικές και φυσικά αμοιβαία κριτική, που μας κάνει ικανούς να αναπτυχθούμε και να μάθουμε. Έτσι, αντί για την απόλυτη θεωρητική ταύτιση (για παράδειγμα σχετικά με τη φύση της Κοινωνίας και του Πολιτισμού), σήμερα βιώνουμε μια αλληλεγγύη, που πηγάζει από το κοινό μας πάθος να αγωνιστούμε, εδώ και τώρα, χωρίς καθυστέρηση, ελεύθεροι να περπατήσουμε τα ξεχωριστά μονοπάτια, που μας ανοίγουν οι αναλύσεις μας. (Για τους ταξικούς ιδεολόγους, που συκοφαντούν τους αντάρτες και κρύβονται, περιμένοντας ακόμα τις μυθικές «αντικειμενικές συνθήκες», έχουμε την άκρατη περιφρόνησή μας).

«…σε ένα αποστειρωμένο κελί υψίστης ασφαλείας, μέσα στο όμορφο σκοτάδι μιας κορυφογραμμής σπαρμένης με παράνομα χνάρια, μέσα στο ανώνυμο μητροπολιτικό σαμποτάζ… σε ένα ποίημα-τραγούδι, σε μια προκήρυξη, σε μια ειλικρινή παράδοση στην καρδιά… η μνήμη και η ανατροπή υπάρχουν ανεξάρτητες από τα σφοδρά κύματα της καταστολής.»

Marcelo Villarroel

Δύναμη στους Marcelo, Juan και Freddy και στον Carlos Gutierrez, που καταζητείται ακόμα για την ίδια υπόθεση. Οι Έλληνες αναρχικοί, που συνελήφθησαν στην Κοζάνη, στη Νέα Φιλαδέλφεια και στη Θεσσαλονίκη, ο Roger Clement (Συνασπισμός Πολεμώντας για την Ελευθερία-Οττάβα), ο Marco Camenisch και ο Walter Bond (Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων-Μοναχικός Λύκος), είναι ένας λόγος παραπάνω για να μείνουμε περισσότερο σταθεροί στον αγώνα μας.

Κάνουμε ένα κάλεσμα σε όποιον νιώθει δυσαρεστημένος: απόκτησε εμπιστοσύνη στον εαυτό σου, για να οπλιστείς απέναντι στην εξουσία και την αδιαφορία. Ας αντισταθούμε στις τράπεζες, την εργασία, τα λεφτά και τον Πολιτισμό, που βρίσκεται πίσω τους. Από τις τράπεζες, που ληστεύονται στο Σαντιάγκο, τους δικαστικούς επιμελητές, που πυροβολούνται στο Λονδίνο, τα εργοστάσια, που αναστατώνονται στη Ντάκα, από το shoplifting μέχρι το πλιάτσικο στο Μπαριλότς και το Μπρίστολ, τα γραφεία ευρέσεως εργασίας και τα κέντρα δουλειάς, που σπάστηκαν στο Τρέντο και το Βερολίνο• από την ανυποταξία, τα σαμποτάζ στους χώρους δουλειάς, την απρόβλεπτη απεργία• από τις επιθετικές καταλήψεις κτιρίων και γης, με σκοπό την απελευθέρωσή τους από το εμπόριο, στο Κάρντιφ ή στη Γκιρόνα, την προηγούμενη εβδομάδα, μέχρι την εναπομείνουσα ιθαγενική αντίσταση, που αντιστέκεται στην αφομίωση από το παγκόσμιο σύστημα εργασίας και οικονομίας… 10, 100, 1000 ανταρσίες ενάντια στην τυραννία της αγοράς.
Και γιατί να σταματήσουμε εδώ; Προς μια ζωή χωρίς υπολογισμούς και διοίκηση, μια ζωή ελευθερίας και αγριότητας. Μια αναρχική ζωή. Ας γίνουμε ο εσωτερικός εχθρός του συστήματος , απρόβλεπτος και ανεξέλεγκτος.

Για τη συνεχή επίθεση και ανατροπή

ΑΤΥΠΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ / ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΣ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Υποσημειώσεις:
1. Η διαχειριστική ομάδα του Bristol Indymedia λογόκρινε την προκήρυξη, με την αιτολογία της υποκίνησης…
1. Το Libor είναι ένας δείκτης μέσου όρου επιτοκίων, που υπολογίζεται από τις μεγαλύτερες τράπεζες του Λονδίνου, με το οποίο δανείζονται από τρίτες τράπεζες.

Ινδονησία: Εμπρησμός σχολής της αστυνομίας (Balikpapan, Νότιο Kalimantan)

Σύντομο μήνυμα στους εχθρούς (Σχέδιο Φοίνικας, μέρος 5ο)

«Εμείς δε θα μιλήσουμε για «άδικες διώξεις», για «κλίμα τρομοκράτησης των αγώνων», για το «νέο ολοκληρωτισμό» και άλλα τέτοια. Γιατί γνωρίζουμε πως δεν υπάρχει τίποτα καινούριο σ'αυτά. Είναι, απλά, στιγμιότυπα του αρχέγονου πολέμου μεταξύ δύο ασυμβίβαστων κόσμων: από τη μία πλευρά, βρίσκεται ο σιχαμερός κόσμος της εξουσίας και του υποτακτικού πλήθους της κοινωνικής χαβούζας και από την άλλη, οι αναρχικοί εξεγερμένοι, οι ανυπότακτοι μαχητές του Αρνητικού, όσοι δε σκύβουν το κεφάλι σε κανέναν.Εμείς δε θα μιλήσουμε ούτε για τους άλλους. Εκείνους, που αυτές τις μέρες κρυφοχαίρονται και ανακουφίζονται. Δεν είναι τώρα ο τόπος και ο χρόνος να το κάνουμε αυτό. Να έχουν, όμως, στο νου τους ότι θα έρθει η ώρα να μιλήσουμε και γι' αυτά.»

Λευτεριά στους Λύκους του Βορρά

Όταν είπαμε «τίποτα δεν τελείωσε», δε λέγαμε απλά λόγια. Οι απειλές μας θα μετουσιώνονται σε πράξη, κατά καιρούς, κάθε φορά που θα μας δίνεται η ευκαιρία. Και κάθε φορά θα φέρνουμε τη δράση μας πιο κοντά στα μούτρα σας. Ακριβώς μπροστά από τα όπλα, τις στολές και τα εργαλεία φυλάκισης/καταστολής σας, που συχνά χρησιμοποιήτε για να απαγάγετε τους επαναστάτες συντρόφους μας. Ποτέ δε θα σας αφήσουμε να κοιμηθείτε ήσυχοι, γιατί ο δικός μας πόλεμος δεν τελείωσε ακόμα.
Με αυτό το γράμμα, αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τον εμπρησμό της σχολής της αστυνομίας στην οδό Sudirman, στο Balikpapan, στις 24 Αυγούστου 2013. Τοποθετήσαμε τον εμπρηστικό μηχανισμό

με χρονοκαθυστέρηση, μπροστά στην πόρτα της σχολής και αφήσαμε τη φωτιά να κάνει τα υπόλοιπα. Επιλέξαμε αυτόν το στόχο, όταν μάθαμε τα νέα, πως τα ελληνικά γουρούνια εισέβαλλαν στο στέκι Ναδίρ και συνέλαβαν συντρόφους, εξαιτίας των αρκετών επιθέσεων από διαφορετικούς πυρήνες της FAI/IRF. Η ενέργειά μας είναι μια άμεση πράξη εκδίκησης ενάντια στα γουρούνια, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά παντού. Χαιρετίζουμε με φωτιά, τα δύο αδέρφια μας, που κατηγορούνται για το διεθνές σχέδιο εκδίκησης: **Φοίνικας**. Δεν έχουμε τίποτα άλλο να σας πούμε γιατί αφήνουμε τη φωτιά να εξηγήσει. Για κάθε χιλιοστό παραβίασης της ελευθερίας μας, θα σας απαντάμε με χτυπήματα πιο βίαια από τα προηγούμενα.

Αυτή η ενέργεια, είναι επίσης ένας χαιρετισμός στους συντρόφους μας, τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, στους αγαπημένους μας Alfredo Cospitoκαι Nicola Gai, Hans Niemeyer, Juan, Marcelo και Freddy, στους 4 της Κοζάνης και στους αιχμαλώτους πολέμου σε Ιταλία (από τις επιχειρήσεις Ardire, Shadow, Thor κλπ.) και Χιλή. Γιατί κάθε σύντροφος, βρίσκεται μέσα στις μαύρες καρδιές μας.

Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης
FAI/IRF
Πυρήνας «Λευτεριά στο Μάνδυλα και τον Τσαβδαρίδη»

Αυστραλία: Εμπρηστική επίθεση σε αντιπροσωπεία αυτοκινήτων πολυτελείας (Μελβούρνη)

Χθες το βράδυ (2 Σεπτέμβρη 2013) ήτανε η πρώτη φορά στη ζώσα μνήμη, αλλά σίγουρα όχι κι η τελευταία, όπου οι ψηλές φλόγες της αναρχικής εξέγερσης βρυχήθηκαν πάνω απ' τους τοξικούς αιθέρες της Μελβούρνης, βάζοντας ακαριαίο τέλος στην πολύχρονη τοπική «ακτιβίστικη» και «κοινωνική αναρχική» απραξία σε τούτη την πόλη.

Κατά τις 19.30 η ώρα, κάναμε μπάσιμο στην Gran Turismo Autos –μια αντιπροσωπεία πολυτελών αυτοκινήτων επί της Σπένσερ Στριτ, στο κέντρο της δυτικής Μελβούρνης– από ένα πίσω παράθυρο που δεν ήτανε καλά σφαλισμένο, και τοποθετήσαμε κάτω από ένα τραπέζι σ' έναν τομέα γραφείων παραδίπλα απ' τον εκθεσιακό χώρο έναν αυτοσχέδιο εμπρηστικό μηχανισμό με χρονοδιακόπτη, τον οποίο είχαμε ήδη θέσει σε λειτουργία, κι ύστερα εγκαταλείψαμε στα γρήγορα το κτήριο απ' το ίδιο παράθυρο που μας είχε εξασφαλίσει το έμπα.

Μια και ο στόχος βρισκόταν σε τοποθεσία υψηλού προφίλ της κεντρικής επιχειρηματικής περιοχής, με κάμερες παρακολούθησης και μπόλικες ασφαλίτικες περιπολίες στα πέριξ, χρειάστηκε να μπούμε και να βγούμε απ' το κτήριο στα σβέλτα. Δεν είχαμε ούτε το χρόνο, ούτε και την πρόθεση να μαρκάρουμε το χώρο με κάποιο σύνθημα ή ανακοινωθέν δυνητικά ενοχοποιητικό. Η όλη επιχείρηση ολοκληρώθηκε σε λιγότερο από δέκα λεπτά, και προσέξαμε ιδιώς να έχουμε καλυμμένα τα χαρακτηριστικά μας ώστε, ακόμα κι αν το φασιστικό αστυνομικό σώμα της πολιτείας της Βικτόρια κυκλοφορούσε στ' ασπόνδυλα μίντια οποιοδήποτε βίντεο κλειστού κυκλώματος επιτήρησης, να τους έβγαινε τζούφιο το υλικό.

Μόλις διαφύγαμε απ' το μέρος με ασφάλεια και ξεφορτωθήκαμε τις μεταμφιέσεις μας φροντίζοντας να μην αφήσουμε πίσω μας κάνα ίχνος, αποσυρθήκαμε στην ταράτσα ενός πολυώροφου πύργου κάπου στο κέντρο της πόλης –σε μία από κείνες τις οικοδομές που 'χε σηκώσει άλλοτε η δημόσια επιτροπή στέγασης– έτσι ώστε να μπορούμε να βλέπουμε από ωραίο, πλεονεκτικό σημείο τ' αποτελέσματα του εργόχειρού μας. Μορφάσαμε με μπόλικο ενθουσιασμό και γνήσιο μίσος, γιομάτο με χαρά, καθώς παρακολουθούσαμε τις φλόγες να τρεμοπαίζουν μες στη νυχτιά και το θεόρατο λοφίο του μαύρου καπνού να υψώνεται στον ουρανό. Ρίξαμε επίσης μπόλικο γέλιο αναμεταξύ μας σαν είδαμε τον τεράστιο αριθμό οχημάτων πυροσβεστικής, αστυνομίας και υπηρεσίας έκτακτης ανάγκης να καταφτάνουν στο σημείο, με την κλίμακα της φωτιάς να υπερβαίνει ακόμη και τις ίδιες μας τις προσδοκίες.

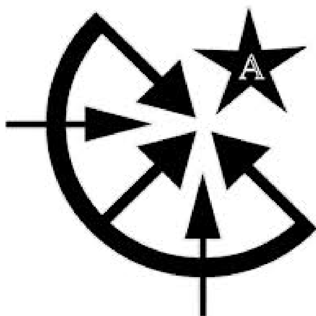
Δε χωρεί αμφιβολία πως αυτήν τη δράση θα την καταδικάσουνε όχι μονάχα οι λεγόμενες Αρχές, αλλά και τα μέλη της αποκαλούμενης «ακτιβίστικης» κοινότητας της Μελβούρνης, πολλοί εκ των οποίων ισχυρίζονται πως είναι αναρχικοί έστω και αν σνομπάρουν τις άμεσες δράσεις, προτιμώντας αντ' αυτών να συμμετέχουν σε αξιολύπητες «διαμαρτυρίες», στις οποίες οι μπάτσοι τούς πάνε καροτσάκι, κι άλλες άχρηστες δραστηριότητες που κάνουνε μια τρύπα στο νερό. Θα λουστούμε τις καταδίκες σας με καμάρι, προδοτικοί άπραχτοι κοπρίτες!

Αφιερώνουμε αυτή την ενέργεια στη φυγόδικη αυστραλιανή αναρχική σύντροφο Φελίσιτυ Αν Ράιντερ – μείνε λεύτερη!– όπως και σε Πυρήνα Οργισμένων Αλεπούδων & ACAB στο Ηνωμένο Βασίλειο, Πυρήνα Λευτεριά στους Μάνδυλα και Τσαβδαρίδη της FAI-IRF στην Ινδονησία, Μέτωπο Απελευθέρωσης της Γης-Ινδονησιακή Φράξια, FAI-Φίλους της Γης στην Αργεντινή, Μέτωπο Απελευθέρωσης της Γης στη Ρωσία, στα φυλακισμένα συντρόφια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και στον Επαναστατικό Αγώνα, στον κρατούμενο χάκερ Τζέρεμυ Χάμμοντ απ' την επιχείρηση Αντασφάλεια (AntiSec) και σ' όλους τους φυλακισμένους αναρχικούς αγωνιστές ανά τον πλανήτη Γη που ψυχορραγεί.

Η χθεσινοβραδινή δράση είναι μονάχα η αρχή μιας νέας φάσης ανταρσίας που δεν έχετε ματαδεί στην κατεχόμενη αυστραλιανή ήπειρο, κι ευελπιστούμε πως θα εμπνεύσει παρόμοιες ενέργειες όχι μόνο στη Μελβούρνη, αλλά και σε ολάκερη την Αυστραλία.

Η εποχή του άχρηστου κοινωνικού αναρχισμού έχει παρέλθει• ας αναγγείλει η φωτιά και το εμπρηστικό σύννεφο καπνού τη νέα εποχή της εξέγερσης και ανταρσίας!

Πυρήνας Φελίσιτυ Αν Ράιντερ της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας/Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο

Ελλάδα: Αποστολή εμπρηστικού δέματος στο ειδικό ανακριτή Μόκκα (Αθήνα)

ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ – 6
"ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΣΤΕΣ"

Για άλλη μια φορά συναντιόμαστε στη φωτιά, με παλιούς και νέους συντρόφους,αποφασισμένους να ανατρέψουν τους αστυνομικούς υπολογισμούς που μας ήθελαν κλειστό κεφάλαιο μιας ιστορίας που τελείωσε. Η Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς όμως δεν τελειώνει ποτέ. Είναι η εσωτερική φλόγα που καίει μέσα μας, είναι ο Φοίνικας που γεννιέται από τις στάχτες του ξανά και ξανά... Είναι η φωτιά της Αρνησης και του Μηδενισμού που φωνάζει «Δεν μπορώ να σταματήσω, δεν μπορώ να καώ, κανείς δεν μπορεί να με σβήσει...»

Πριν ένα μήνα περίπου, τα δυο αδέρφια μας Αντρέας και Σπύρος συνελήφθησαν στην Θεσσαλονίκη κατηγορούμενοι για την αποστολή δέματος στον πρώην διοικητή της Αντιτρμοκρατικής. Τα πολλά λόγια είναι περιττά. Αδέρφια μας να θυμάστε ότι ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει για όλους εμάς που η νέα αναρχία είναι η μόνη μας πατρίδα. Ο Φοίνικας γεννιέται από τις στάχτες του και συνεχίζει να χλευάζει την ησυχία των δειλών, προσφέροντας την φωτιά του προμηθέα στους αιώνιους εξεγερμένους. Ετσι, η αποστολή του παγιδευμένου δέματος βόμβα στον ιεροεξεταστή Μόκκα, είναι μια πρώτη ελάχιστη και αντανακλαστική

απάντηση. Είναι η απάντηση, ότι για εμάς η μόνη οδός διαφυγής είναι να βάλουμε φωτιά στις ρεφορμιστικές θέσεις άμυνας και να βγούμε ξανά πρώτοι στην επίθεση.

Επιπλέον, ο Δαμιανός, ο Παναγιώτης, ο Θεόφιλος, ο Χρήστος, ο Χάρης, ο Γιώργος Π., ο Γιώργος, ο Μιχάλης, η Ολγα, ο Γεράσιμος, δηλαδή τα δέκα αδέρφια μας της Συνομωσίας των Πυρήνων της Φωτιάς, που όλοι τους κρατούνται αιχμάλωτοι ήδη με διπλές, τριπλές και τετραπλές προφυλακίσεις οι οποίες ξεπερνάνε ακόμα και τους τριανταέξι μήνες1, βρίσκονται τώρα διωκόμενοι από τους εισαγγελικούς κύκλους με την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας.

Ο Δημήτρης Μόκκας είναι επιφορτισμένος αποκλειστικά πια με τις υποθέσεις τρομοκρατίας στον ελλαδικό χώρο. Δηλαδή αποκλειστικά με την οργάνωσή μας. Η σταδιοδρομία αυτού του γλοιώδους υποκείμενου, δεν διαφέρει και πολύ από από αυτήν ενός τυπικού δικαστικού λειτουργού: Λιγόψυχα ανθρωπάκια τα οποία εξελίχθηκαν σε φορείς της δικαιοσύνης ικανοποιώντας έτσι τα κόμπλεξ τους. Ο συγκεκριμένος καραγκιόζης τα κατάφερε λίγο καλύτερα από άλλα σκουλήκια του εφετείου στο γλύψιμο των ανωτέρων του. Η μαται οδοξία του για ένα υψηλότερο αξίωμα ικανοποιήθηκε. Τώρα είναι υπεύθυνος για εκατοντάδες κλήσεις, ανακρίσεις καθώς και προφυλακίσεις, πάντα με το εκδικητικό χαμόγελο στο στόμα του. Το αποκορύφωμα της ξεφτίλας και της δειλίας ήταν η παράταση της προφυλάκισης του συντρόφου μας της Σ.Π.Φ. Γεράσιμου Τσάκαλου λίγες ώρες πριν την λήξη της, πάνω από το κρεββάτι του, ο οποίος και διένυε την εικοστή τρίτη ημέρα απεργίας πείνας.

Για όλα αυτά που έχει κάνει επιλέξαμε να του στείλουμε και εμείς το δικό μας δωράκι εκδίκησης. Οχι βέβαια στον γυάλινο πύργο του εφετείου, όπου με ύφος χιλίων καρδιναλίων πίσω από το γραφειάκι του υπογράφει τα νομικά κωλόχαρτα ενάντια στα αδέρφια μας, αλλά στέλνοντας το δέμα μας στην προσωπική του οικία, εκεί όπου νοιώθει ασφαλής. Γνωρίζουμε πως όλα αυτά τα τσογλάνια, όπως ο Μόκκας, μετά το ιερό τους καθήκον να αιχμαλωτίζουν τις ζωές δεκάδων ανθρώπων, γυρνάνε στην θαλπωρή του σπιτιού τους, παριστάνοντας τον έντιμο σύζυγο και τον καλό γονιό. Ετσι, παρακολουθήσαμε τον συγκεκριμένο στόχο, εντοπίσαμε το σπίτι του και επιλέξαμε την αποστολή του παγιδευμένου δέματος εκεί. Με αυτόν τον τρόπο του στείλαμε την δική μας επίδοση, με υπογραφή Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς.

Είναι γεγονός πως υπάρχει μια αποθράσυνση αυτού του κλάδου τα τελευταία χρόνια. Δίκες παρωδία με καταδίκες ανθρώπων σε δεκάδες χρόνια φυλάκισης χωρίς στοιχεία. Αλεπάλληλες προφυλακίσεις στερούν την ελευθερία από οποιονδήποτε η μπατσαρία θεωρεί πρόβλημα. Και δεν μιλάμε μόνο για τους ένοπλους αντάρτες. Πρόκειται για μια τακτική που καθιερώθηκε με τους τρομονόμους και τώρα χρησιμοποιείται αβέρτα σε δεκάδες διαφορετικές υποθέσεις. Για όλη αυτήν την αποθράσυνση ευθύνονται όμως και όλοι όσοι αποφυλακιζόμενοι, ξεχνάνε τα μεγάλα λόγια εκδίκησης ενάντια σε υπεύθυνουςδικαστές και εισαγγελείς. Και οι φυλακές συνεπώς, είναι γεμάτες από ανθρώπους που ενώ αισθάνονται αδικημένοι από τις αποφάσεις αυτού του κλάδου, ποτέ δεν μετουσιώνουν αυτήν την δυσαρέσκειά τους σε οργή και την οργή σε πράξη.

Ας γίνει λοιπόν αυτή η επίθεση πρόσκληση για τέτοιες πράξεις εκδίκησης σε όλους, εντός και εκτός των τειχών, που έχουν βιώσει την σαπίλα της δικαστικής εξουσίας. Δεν είναι κάτι το ανέφικτο. Υπάρχουν εκατοντάδες δικαστικοί λειτουργοί. Ούτε φυλάσσονται όλοι, ούτε είναι τόσο δύσκολο να τους βρεις. Ας τους επιτεθούμε όλοι με ό,τι μέσο μπορεί ο καθένας: Από ξυλοδαρμούς και εμπρησμούς μέχρι βόμβες και εκτελέσεις. Μόνο έτσι μπορούν να καταλάβουν ότι υπάρχει πόλεμος. Και αν δεν το καταλάβουν, σίγουρα θα αισθανθούμε καλύτερα που εκδικηθήκαμε αυτούς τους ιεροεξεταστές της δικαιοσύνης. Οσο για τους εντός των τοιχών εβρισκόμενους, η μόνη αξιοπρεπής στάση απέναντι σε αυτά τα καθάρματα είναι η απαξίωση με κάθε τρόπο της φάρσας που ονομάζουν δίκη. Πόσο μάλλον, όταν μιλάμε για αιχμάλωτους επαναστάτες και για τις ειδικές τρομοδίκες.

Με αυτήν μας την επίθεση θέλουμε να στείλουμε την φιλία και τον σεβασμό μας στα φυλακισμένα αδέρφια μας στην Λατινική Αμερική. Στους αξιοπρεπείς συντρόφους Φρέντυ Φουεντεβίγια, Μαρσέλο Βιγιαροέλ και Χουάν Αλίστε Βέγκα οι οποίοι κατηγορούνται για την caso security. Οι τρεις σύντροφοι συμμετείχαν στον ένοπλο αγώνα ενάντια στο κράτος της Χιλής τις δεκαετίες 1980 και 1990. Τώρα βρίσκονται φυλακή

κατηγορούμενοι για ληστείες τραπεζών και την εκτέλεση ενός μπάτσου κατά την διάρκεια συμπλοκής. Την αφιερώνουμε επίσης στον αμετανόητο σύντροφο Χοσέ Μιγκελ Σάντσες. Αντάρτης πόλης που συνέχισε τον αγώνα του και μετά την κατάρευση της δικτατορίας στην Χιλή, γιατί όπως γράφει και ο ίδιος «δεν πιστεύω στην δημοκρατία τους».

Επίσης στον αναρχικό βίγκαν Braulio Arturo Duran Gonzalez, που βρίσκεται στις φυλακές του Μεξικό κατηγορούμενος για επιθέσεις εναντίον ATM.

Στον Hans Niemeyer, που κατηγορείται για ανατρεπτική δράση και επιθέσεις σε σύμβολα της εξουσίας. Το χιλιανό κράτος του είχε επιβάλει κατοίκον περιορισμό. Ο Hans, παραβίασε τους όρους όμως, δραπετεύοντας στην παρανομία. Δυστυχώς πριν λίγους μήνες συνελλήφθει και φυλακίστηκε.

Στον αδερφό μας Henry Zegarrundo, ο οποίος κατηγορείται από το Βολιβιανό κράτος για τις επιθέσεις της FAI-Βολιβίας που έγιναν στο έδαφος της χώρας πριν λίγο καιρό. Ο Henry, μεταφέρθηκε από τις φυλακές στο ειδικό καθεστώς της κατοίκον κράτησης.

Παράλληλα, στέλνουμε τους πιο θερμούς χαιρετισμούς μας στα προσφάτως αποφυλακισθέντα αδέρφια μας Mario Lopez, Ivan και Carlo. Και φυσικά μια μεγάλη αγκαλιά που θα κρύψει από τα μάτια της αστυνομίας την καταζητούμενη φίλη και συντρόφισσά μας Felicity Ann Ryder, για την οποία έχει εκδοθεί ένταλμα σύλληψης από το Μεξικό.

Η Μαύρη Διεθνής των Αναρχικών της Πράξης μέσω της FAI-IRF, βρίσκεται παντού. Στους φυλακισμένους συντρόφους, στους καταζητούμενους αναρχικούς, στους αναρχικούς μαχητές των δρόμων.

Για αυτό η φωνή και οι φωτιές μας θέλουμε να ταξιδέψουν και στην άλλη άκρη της Γης, στην μακρινή Ινδονησία, ενισχύοντας την δράση των αδερφών μας, των πυρήνων της FAI εκεί. Πρόσφατα, οι πυρήνες της FAI-Ινδονησίας, εκτός από τις επιθέσεις τους ενάντια στο σύστημα, προχώρησαν και σε μια εκστρατεία αντιπληροφόρησης σχετικά με την εκτέλεση τεσσάρων κρατουμένων από τις ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας. Οι τέσσερεις νεαροί κρατούμενοι κατηγορούνταν για μια συμπλοκή που είχε γίνει σε κάποιο μπαρ κατά την διάρκεια της οποίας σκότωσαν έναν μπάτσο των ειδικών δυνάμεων. Λίγο μετά την προφυλάκισή τους έγινε νυχτερινή έφοδος των ειδικών δυνάμεων στην φυλακή οι οποίες και εκτέλεσαν με καλάσνικοφ τους τέσσερεις κρατούμενους, στο κελί τους.

Οι σύντροφοι στην Ινδονησία δεν είναι μόνοι τους... Ολοι μαζί, αναρχοατομικιστές, μηδενιστές, χαοτικοί, συναντιόμαστε εκεί που η νέα αναρχία γίνεται πράξη. Θέλουμε να γνωριστούμε μέσω των δράσεών μας και να πειραματιστούμε με την διάχυση της Ατυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας. Να κοροϊδέψουμε τον αστυνομικό έλεγχο, να γίνουμε πιο επικίνδυνοι, να ενισχύσουμε την διεθνή αναρχική αλληλεγγύη και να επιτεθούμε για αυτήν.

Για αυτό όπως η φωτιά μας ενώνει έτσι μοιραζόμαστε τόσο την ίδια χαρά για μια αναρχική επίθεση όσο και την λύπη για μια αιχμαλωσία ή τον θάνατο ενός συντρόφου.

Πριν κλείσουμε, θα θέλαμε να αφιερώσουμε λίγες λέξεις σε αυτούς που η ηχώ της επίθεσης τους κάνει να αισθανθούν την επιθυμία της πράξης. Στέλνουμε λοιπόν ένα αντάρτικο σινιάλο φωτιάς στους συντρόφους και τις συντρόφισσες του αναρχικού στεκιού ΝΑΔΙΡ, που βρέθηκε πάλι στο στόχαστρο της καταστολής. Απέναντι σε έναν χώρο που η πανούκλα του ρεφορμισμού και της κομμουνιστικοποίησης εξαπλώνεται διαρκώς για να τον κατοικήσει ολοκληρωτικά, το αναρχικό στέκι ΝΑΔΙΡ, με όλες τις πιθανές αντιφάσεις του, παραμένει μια ενοχλητική υπενθύμιση που λέει ότι «η αναρχία δεν είναι ένα προϊόν για πώληση στα ιδεολογικά ράφια των σούπερ μάρκετ των βετεράνων του χώρου, αλλά είναι εξεγερτική βία και αλητεία στον δρόμο...»

Τέλος, γνωρίζουμε ότι οι σύντροφοι στην Ινδονησία πριν λίγους μήνες αναμετρήθηκαν με μια απώλεια. Ο αδερφός τους και αδερφός μας σκοτώθηκε από μαχαίρωμα σε συμπλοκή. Η απώλειά τους είναι και δική μας. Για αυτό αποφασίσαμε να ονομάσουμε τον πυρήνα της Συνομωσίας που απέστειλε το δέμα στον ειδικό εφέτη ανακριτή, πυρήνα Ryo ως ένδειξη τιμής και μνήμης στονσύντροφο που σκοτώθηκε...

Σήμερα η Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς αναγεννιέται από τις στάχτες της, προωθώντας το Σχέδιο Φοίνικας. Νέοι πυρήνες της Συνομωσίας είναι έτοιμοι να ξεχυθούν στο νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης.

Και όσοι ρεφορμιστές αναρχικοί μας συκοφαντούν λεγοντας ότι η νοοτροπία και η μέθοδός μας μοιάζει περισσότερο στην μαφία, είναι γιατί αυτοί μοιάζουν όλο και περισσότερο στους αριστερούς χίπηδες...

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΠΥΡΗΝΕΣ FAI/IRF ΠΑΝΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΧΥΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΠΟΛΗΣ.
ΔΥΝΑΜΗ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στο ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΝΑΔΙΡ
ΔΥΝΑΜΗ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στους νέους μηδενιστές, στους αναρχικούς της Πράξης, στους χαοτικούς της Αρνησης, στις οπλισμένες μειψηφίες των αναρχοατομικιστών...

Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς FAI/IRF Πυρήνας Ryo

1. Το ανώτατο όριο προφυλάκισης είναι οι δεκαοχτώ μήνες

Ρωσία: Εμπρησμός δύο οχημάτων εκσκαφής(Μόσχα)

Δύο πυρήνες οικοαναρχικών, στη Μόσχα, πραγματοποίησαν συντονισμένη επίθεση σε οδικό εργοτάξιο, στα ανατολικά της Μόσχας, η οποία κατέληξε στον εμπρησμό δύο οχημάτων εκσκαφής. Η δράση πραγματοποιήθηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 2013. Πρώτα πέσαμε πάνω σε κάποιους εργάτες, οι οποίοι ήταν απασχολημένοι με το να ανάψουν φωτιές κοντά στα οχήματα, που χρησιμοποιούνται ως κινητές μονάδες στέγασης, δίπλα στο δάσος. Έτσι, αρχικά μπήκαμε στον πειρασμό να τους γαμήσουμεκαι να κάψουμε τα οικήματά τους, μαζί με εργαλεία και τα προσωπικά τους αντικείμενα. Αλλά, αποδείχτηκε ότι η αμοιβαία επιθυμία μας για καθαρό κάρμα ήταν πιο δυνατή από την τάση μας να το χαλάσουμε κι έτσι, δεν αγγίξαμε τους σκλάβους. Πυρπολήσαμε τα οχήματά τους.

Ως συνήθως, ενεργήσαμε με θράσος: κάναμε τις κακές μας πράξεις ακριβώς μπροστά στους εργάτες και τους περαστικούς οδηγούς. Επίσης, ζητάμε συγγνώμη από τον τύπο, που σχεδόν είχε τροχαίο ατύχημα επειδή η φλεγόμενη μπουλντόζα τον υπνώτισε τόσο πολύ.

Αξιοποιούμε αυτήν την ευκαιρία για να σας υπενθυμίσουμε ότι οι εργασίες στο εργοτάξιο συνεχίζονται. Η περιφέρεια της Μόσχας είναι γεμάτη με έργα σαν αυτό, όπου ξεριζώνονται δέντρα και η γη καλύπτεται με άσφαλτο. Όσο περισσότεροι δρόμοι υπάρχουν, τόσο λιγότερος χώρος μένει για να ζήσουμε. Αυτό δεν το βρίσκουμε σωστό. Καλή τύχη σε όσους είναι γενναίοι. Θάνατος σε όσους δεν είναι.

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – Ρωσία
Μέτωπο Απελευθέρωσης της Γης – Ρωσία

Αργεντινή: Εμπρησμοί αυτοκινήτων και βομβιστική επίθεση σε κτίριο της εθνικής χωροφυλακής (Μπουένος Άιρες)

Πασχίζοντας να στεκόμαστε στο ύψος των περιστάσεων, εξακολουθούμε να κρατάμε την αξιοπρέπεια που αρμόζει στις ανθρώπινες ζωές που εξεγείρονται ενάντια στην εξουσία, η οποία προκαλεί κάθε τύπο καταπίεσης επί του προσώπου αυτής της γης. Περνάμε πάλι στην αντεπίθεση, σε αυτόν τον κηρυγμένο πόλεμο ανάμεσα στους εραστές της λευτεριάς και στους εχθρούς τους.

Υπενθυμίζουμε ότι μες στις φυλακές των εδαφών που επικυριαρχούνται απ’ το αργεντίνικο κράτος οι δολοφονίες και οι βασανισμοί κρατουμένων συνεχίζονται.

Παρομοίως, έξω στους δρόμους η εξαθλίωση μεγαλώνει, ενώ η αποξένωση της εργασίας κι η κατανάλωση σκοτεινιάζουνε τις συνειδήσεις του κόσμου, που καθημερινά βρίσκεται στην τσίτα απ' τις αντιθέσεις του συστήματος, που φέρεται θωρακισμένο μέσω μιας διακυβέρνησης η οποία σπεκουλάρει με τις οικονομικές επιστήμες, επιχειρώντας ν' αποκρύψει με κάθε κόστος το τυραννικό του καθεστώς.
Νιώστε λαβωμένοι, γιατί τίποτε απ' όσα τραβάτε δε συγκρίνεται με την ταπείνωση που βιώνουμε όσοι κι όσες απειλούμαστε με το θάνατο και το ριζικό εγκλεισμό, με τους οποίους τρέφεται η θεωρία όσων κατέχουν την εξουσία και το 'χουνε βάλει σκοπό να επωφεληθούν απ' τις αυταρχικές μεθόδους και πρακτικές της πολιτισμένης κοινωνίας.

Πρόταγμά μας είναι η άμεση επίθεση ενάντια σε όσους κι όσες ευθύνονται για τη μιζέρια τούτης της πραγματικότητας, και τώρα όλα τα εξεγερμένα συντρόφια έχουμε στην μπούκα τη χωροφυλακή. Ή μήπως χρειάζεται να επαναλάβουμε ποια είναι τα κοινά μας σημεία; Οι δράσεις λένε πολύ περισσότερα απ' όσα μπορούν να πουν τα λόγια, αλλά ώρες ώρες είναι αναγκαίο ν' αναφέρουμε αυτό που τα μίντια επιχειρούν συστηματικά να αποκρύψουν.

Τ' αυτοκίνητα που πυρπολήσαμε επί της οδού Αμενάμπαρ 3000 ήτανε παρκαρισμένα ακριβώς έξω από ένα απ' τα ακίνητα του Σέρχιο Μπέρνι, γραμματέα του υπουργείου Ασφαλείας, μία ιδιοκτησία επιτηρούμενη (υποτίθεται) 24 ώρες το 24ωρο από την ομοσπονδιακή αστυνομία.

Η βομβίτσα που πυροδοτήσαμε στο αρχηγείο αλληλοβοήθειας του επιτελείου της εθνικής χωροφυλακής (AMUGENAL), στο κτήριο «Αργεντίνικα Σύνορα» επί της οδού Μπαρτολομέ Μίτρε 2264, στη 01.40 η ώρα της Πέμπτης, 19 Σεπτέμβρη 2013, προκάλεσε δυστυχώς μονάχα υλικές φθορές – θα μας άρεσε να μαθαίναμε ότι τουλάχιστον ένας απ' τους υπηρέτες του νόμου και της τάξης έπαθε ζημιά.
Χαιρετίζουμε τα συντρόφια της Συνωμοσίας για την Εκδίκηση και όλους όσους χωρίς πολλά πολλά περνάνε στην επίθεση εναντίον της εξουσίας σε κάθε γωνιά του κόσμου.

Ζήτω η αναρχία!
Φίλοι της Γης/Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία

ΗΠΑ: Σαμποτάζ σε εταιρεία γαλακτοκομικών προϊόντων (Όρεγκον)

16 Σεπτέμβρη 2013 – Για να προωθήσουμε κι άλλο τη δυναμική της άμεσης δράσης που στοχεύει εναντίον σπισιστικών εταιρειών στο Πόρτλαντ, σκίσαμε κάμποσα λάστιχα εταιρικών φορτηγών στην έδρα της Sunshine Dairy Foods [ProGreek Yogurt], που βρίσκεται επί της Βορειοδυτικής 21ης Λεωφόρου, στον αριθμό 801. Με μεγάλη μας χαρά βλέπουμε τις παράνομες ενέργειες στο Πόρτλαντ να εξαπλώνονται. Συνεχίστε τη μάχη.

Μέχρι την καταστροφή όλων των ανθρώπινων και μη ανθρώπινων κελιών.
FAI – Όρεγκον

Ο φασισμός (παρά την κενότητα και σε αντίθεση με τα φαινόμενα) είναι κάτι πολύ εφήμερο και ανήμπορος να αποτρέψει την ελεύθερη, αχαλίνωτη πορεία της επαναστατικής σκέψης η οποία ξεχειλίζει και εξαπλώνεται ορμητικά πάνω από κάθε φράγμα και μαίνεται αχαλίνωτα πέρα από κάθε όριο (ως ισχυρή και ζωογόνος δύναμη) πίσω απ’ τα γιγάντια βήματα της σθεναρής και τιτάνιας δράσης του σκληρού ανθρώπινου μυ.

Ο φασισμός είναι ανίσχυρος γιατί είναι ωμή βία.

Είναι ύλη χωρίς πνεύμα.

Είναι σώμα χωρίς νου.

Μια νύχτα χωρίς αυγή.

Είναι το άλλο πρόσωπο του σοσιαλισμού…

Δυο καθρέφτες χωρίς φως: δυο έκπτωτοι αστέρες!

Ο σοσιαλισμός είναι η αριθμητική (υλιστική) δύναμη που, δρώντας στη σκιά ενός δόγματος, διαλύει και διαλύεται σ’ ένα άθλιο «όχι» της πνευματικότητας˙ που την εκκενώνει από κάθε αδέσμευτο, εκούσιο, ηρωικό, ιδεώδες. Ο φασισμός είναι το επιληπτικό παιδί του πνευματικού «όχι», που αποκτηνώνεται από τη (μάταια) προσπάθεια για το χυδαίο υλιστικό «ναι».

Στο πεδίο των ηθικών αξιών είναι ίσοι. Φασισμός και σοσιαλισμός είναι δυο αντάξια αδέρφια. Ακόμα κι αν αποκαλέσετε τον τελευταίο Άβελ και τον πρώτο Κάιν. Ένα κοινό Όνειρο τους ενώνει. Κι αυτό τ’ όνειρο λέγεται Εξουσία.

Ρ. Νοβατόρε

Χορός του λυκόφωτος , του Ρέντσο Νοβατόρε

Αυτή είναι η ώρα των νυχτερινών μου σκέψεων.
Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.
Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως
αυτής μου της ψυχής
Ο ερυθρός Δαίμονας
της καταχθόνιας χαράς μου.
Καπνίζω..
Καπνίζω απεγνωσμένα, έντονα. Πάντα!
Πάντα! Πάντα! Πάντα!
Ευχόμουν να σκεφτώ, να γράψω, να τραγουδήσω…
Κοιμάται όμως ο Δαίμονάς μου.
Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως
αυτής μου της ψυχής
Ο ερυθρός Δαίμονας
της καταχθόνιας χαράς μου.
Και οι σκέψεις δεν έρχονται…
Ούτε καν το γέλιο και η κατάρα…
Κι αυτή είναι η μαύρη ώρα μου
Της μαύρης μελαγχολίας.
***
Κοιτάζω, αφηρημένα, το τσιγάρο μου.
Ισχνό, ωχρό και θερμό
Σαν άρρωστος εραστής.
Το κοιτάζω να αναλώνεται πολύ αργά
όπως η ζωή και τα όνειρα μου:
όπως η ζωή και τα όνειρα όλων των αδερφών μου.
Η στάχτη έπεσε στη γη και διασκορπίστηκε. Έτσι!
Ο καπνός, όρθώνεται, πυκνός και γκρίζος, στον αέρα
και διασκορπίζεται κι αυτός. Έτσι.
Τίποτα για μένα δε μένει
παρά λίγη κίτρινη νικοτίνη στα τρυφερά χείλη πάνω. Έτσι.
***
Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.
Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως
αυτής μου της ψυχής
Ο ερυθρός Δαίμονας
της καταχθόνιας χαράς μου.
Κοιτώ τον ήλιο!
Τον βλέπω να κατεβαίνει εν μέσω της ξανθής δίνης
μιας πανέμορφης θάλασσας από χρυσό.
Από χρυσό και αίμα… Την καρδιά μου όμως έχει
δαγκώσει.
Την έχει δαγκώσει ένα παγωμένο φυτό
χωρίς ελπίδες και δάκρυα,

χωρίς μίσος και χωρίς αγάπη.
Ω, θα μπορούσες τουλάχιστον να κλάψεις…
θα μπορούσες τουλάχιστον να καταραστείς…
Αλλά, όχι!
Όχι! όχι! όχι!
***
Ποιός;
Ποιός, επομένως, μ” έκανε ποτέ τόσο κακό;
Ποιός είναι ο σατανικός μάστορας των βασάνων μου αυτών;
Ω μητέρα… μητέρα μου…
Αν είχες ακόμη τη δύναμη
να είσαι ικανή να καταραστείς…
Αλλά, όχι!
Όχι! όχι! όχι!
Παρ'όλα αυτά ήσουν εσύ μόνο
εσύ! Που
μου έδωσες ζωή,
Που μου έδωσες πόνο,
Που μου έδωσες το Κακό!
Πες μου όμως :
Πίστευες ίσως στη χαρά του να ζεις;
Είμαι επομένως ο γιος ενός τέτοιου αλλόκοτου ονείρου;
Ή είμαι απλά το πιο χυδαίο τέκνο
της συλλογικής αναισθησίας;
Γιατί λοιπόν, ω μητέρα,
δεν είχες -εκείνη την ημέρα-
την ηρωική έμπνευση να χτυπήσεις
ΜΕ ΒΙΑ
το πρησμένο στομάχι σου
πάνω σε μια σκληρή πέτρα. Έτσι!
Γιατί δεν θα είχα θελήσει να δω
Τον Ήλιο.
Γιατί δεν θα είχα θελήσει
αυτήν τη μίζερη ζωή.
Γιατί υποφέρω τόσο, Έτσι…
Ω μητέρα, κλαις;
Και γιατί;
Νιώθεις ίσως τις τύψεις
για το ότι με δημιούργησες;
Φαντάζεσαι ίσως το κακό
που με βασανίζει και
τόσο φρικτά με σπάει;
Ω, είχες τουλάχιστον τη δύναμη
Να είσαι ικανή να καταραστείς…
Αλλά, όχι!
Όχι! όχι! όχι!
Είναι πολύ πρόστυχοι!

***
Το ποτάμι κυλά και τραγουδάει…
(το πανέμορφο ποτάμι, γαλήνιο και γελαστό)
κυλά πάνω από το ντελικάτο
Υγρό και σκονισμένο, κρεβάτι του
κι οι λευκοί αφροί του
είναι ένα χρυσό πάπλωμα.
Ο τιτάνειος ύφαλος
πλένει τα γρανιτικά του πλευρά
μέσα στα λιτά νερά σου
-ω μοναχικό ποτάμι-
και κάθησε στις όχθες σου
Κοιτάζω τα πράσινα φύλλα
που, κεντημένος με σκια και με φως,
ο άνεμος χαϊδεύει. Έτσι!
Κοιτάζω. Σκέφτομαι και θυμάμαι…
Η ψυχή μου όμως είναι σκοτεινή
και, τριγύρω μου,
το σούρουπο κλαίει. Μαύρο.
Δεν αγαπώ πλέον.
Δεν πιστεύω πια!
***
Ποιός;
Ποιός, επομένως, μ" έκανε ποτέ τόσο κακό;
Οι γυναίκες και η Αγάπη;
Οι άντρες και η φιλία;
Η κοινωνία και ο νόμος της;
Η ανθρωπότητα και η πίστη της;
Ίσως όλα αυτά!
Ίσως κανένα από αυτά!
Δεν ξέρω…
Αισθάνομαι τόσο άσχημα…
Τόσο Πολύ! Τόσο Πολύ! Τόσο Πολύ!
Εδώ…στην ψυχή!
***
Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.
κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως
αυτής μου της ψυχής
Πόσο είναι λυπηρό…λυπηρό και μελαγχολικό.
***
Εύχομαι για νέους φίλους.
Για αληθινούς νέους φίλους.
Χρειάζομαι να εμπιστευτώ
(σε κάποιον)
τις μαύρες μου μελαγχολίες.
Δεν έχω όμως φίλους
είμαι μόνος!

Μόνος με τις
ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΕΣ μου
Μόνος με τη Μοίρα μου.
Μόνος. Τόσο μόνος!
***
Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.
Το μυαλό μου δέχτηκε πυροβολισμούς
Από τις κιτρινωπές
μαύρες και πράσινες ακτίνες
της βρώμικης πραγματικότητας!
Της πραγματικότητας που περνά…
«ένα μείγμα θηρίων και κτηνώδους.
Μια σύνθεση υποκρισίας και άγνοιας.
Μια ανάμειξη δειλίας και ψεμάτων
Ένα σύνολο από κόπρανα και λάσπη».
Α, όχι!
Όχι! Όχι! Όχι!
Υποφέρω τόσο!
Τόσο πολύ! Τόσο πολύ! Τόσο πολύ!
***
Ο ήλιος δύει.
(ο πανέμορφος από χρυσάφι ήλιος)
οι Άγγελοι του δειλινού
αγωνιούν…
Τα πράσινα φύλλα είναι κρανία των νεκρών,
ψυχρά, γελούν περιφρονητικά…
Το ποτάμι
(το πανέμορφο λιτό ποτάμι)
είναι τώρα ένα μαύρο ερπετό
τρομακτικά εξαπλωμένο μέσα στη μάζα του ύφαλου.
Τάφος ζοφερός και άφωνος.
Τάφος ζοφερός και μαύρος.
***
Το τσιγάρο μου έχει σβήσει…
(το τσιγάρο μου ισχνό, ωχρό και θερμό
σαν άρρωστος εραστής)
Η στάχτη διασκορπίστηκε.
Ο καπνός επίσης.
Τίποτα για μένα δε μένει
παρά λίγη κίτρινη νικοτίνη στα τρυφερά χείλη πάνω: Λίγη όπως η ζωή και τα όνειρα. Έτσι!
***
Μέσα στο σκοτεινό
Της ψυχής μου λυκόφως
Ο κόκκινός μου Δαίμονας ξυπνά.
Νιώθω σαν ένα ρυάκι από πικρόαίμαι
που ρέει
πάνω από χείλη τρυφερά…

Έχω ένα τραγικό προαίσθημα…
Τί θα συμβεί τη νύχτα;
Όμως… τα αστέρια
τα αγαπημένα αστέρια
θα δουν
Ω, αν μόνο μπορούσες ξανά
να γελάσεις και να καταραστείς για μια ακόμη φορά…
Βλέπω όμως μια λάμψη (μια πυρά νεκρική;)
Να λάμπει στης νύχτας το σκοτάδι.
Αισθάνομαι…
Αισθάνομαι! Αισθάνομαι! Αισθάνομαι!
Είμαι ένα άστρο που γυρνά προς
ένα τραγικό ηλιοβασίλεμα.

Αφίσα - κάλεσμα σε αντιφασιστική πορεία που κυκλοφόρησε στο Βόλο

Η Χρυσή Αυγή πέθανε(?), η μήτρα που την γέννησε είναι ζωντανή

Το κράτος προφανώς δεν διστάζει να μαλώσει και τα αγαπημένα του παιδιά, το δόγμα "ησυχία-τάξη-ασφάλεια" εφαρμόζεται και στους φασίστες όταν διαταράσσουν τα προσχήματα. Όλοι έγιναν ξαφνικά "αντιφασίστες", υποκρινόμενοι πως έπεσαν από τα σύννεφα με τη δολοφονία του Π.Φύσσα. Και τί γίνεται; Τελειώσαμε με το φασισμό; Οι **οργανωμένοι φασίστες** μπορεί να αλλάξουν όνομα, μπορεί να κινούνται πιο περιθωριακά, αλλά δεν εξαφανίστηκαν. Η **Δημοκρατία** έχοντας πλέον κερδίσει έναν αντιφασιστικό μανδύα θα συνεχίσει την επίθεση στους μετανάστες/τριες, στους μη-κανονικούς/ες, στους αντιστεκόμενους/ες. Και ο **ελληνικός όχλος**, οι ψηφοφόροι των χρυσαυγιτών (5.278 Βολιώτες, 426.027 πανελλαδικά), οι ρατσιστές κάθε είδους που αδιαφορούσαν για την δολοφονία του 26χρονου Πακιστανού Σαχτζατ Λουκμάν στα Πετράλωνα, ζουν ανάμεσα μας και επιζητούν στρατόπεδα συγκέντρωσης, "καθαρές" πόλεις και εθνική παλιγγεννεσία.

Ρομαντισμοί κρατικοί, για οργανωμένη ζωή

Το **δημοκρατικό-συνταγματικό τόξο** (αστικά κόμματα, ΜΜΕ, μπάτσοι, δικαστές, φιλήσυχοι πολίτες κλπ) θα προσπαθήσει να ολοκληρώσει το έργο του ευρωπαϊκά, νόμιμα κι ωραία. **Να καταστείλουν όποιον/α μπλοκάρει την ροή κανονικότητας** (κυκλοφορία του εμπορεύματος, συσπείρωση του εθνικού κορμού, αναπαραγωγή έμφυλων ρόλων, κάθαρση του κοινωνικού περιθωρίου και όποιου/ας περισσεύει). Να διαμορφώσουν μια κοινωνία ήσυχη, "καθαρή", "υγιή", παραγωγική.

Ενώ οι στρουθοκάμηλοι ζητοκραυγάζουν...

Ο αντιφασισμός της καταγγελίας, της κλάψας, της φλυαρίας, της λογικής "ο λαός να τους απομονώσει", δεν έχει να προσφέρει τίποτα παρά να δώσει **χώρο στην Κυριαρχία να επιβληθεί και στους φασίστες να αλωνίζουν.**

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΑΙΝΕΤΑΙ

Μετράμε νεκρούς, τίποτα δεν τελείωσε, είμαστε εδώ για να συγκρουστούμε με τις φασιστικές συμμορίες, τον όχλο των ρατσιστών και τους εγγυητές της δημοκρατικής ομαλότητας. Να χτίσουμε κοινότητες και σχέσεις αλληλεγγύης πανω στα συντριμια του πολιτισμού τους.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

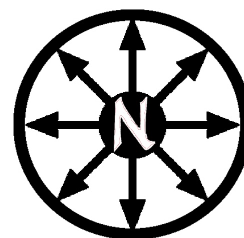
Σάββατο 05/10 18.00 Α.Νικόλαος

Σύμπραξη κουκουλοφόρων για την αποσταθεροποίηση

Χαοτεχνίες

Ο Όσκαρ Ουάιλντ έχει γράψει πως «*Η Τέχνη είναι η πιο έντονη μορφή Ατομικισμού που γνώρισε ο κόσμος. Δελεάζομαι να πω ότι είναι η μοναδική αληθινή μορφή Ατομικισμού που γνώρισε ο κόσμος*». Και έχει απόλυτο δίκιο. Αυτό σα μια πρώτη απάντηση σε αυτούς που ίσως αναρωτιούνται τι δουλειά έχει η τέχνη σε ένα «πολιτικό» έντυπο. Η περιοριστική αντίληψη που θέλει τον άνθρωπο ένα «ζώον πολιτικό», δεν ταιριάζει στην εξεγερμένη ατομικότητα που αποζητά την ολόπλευρη ανάπτυξη της. Έξω από τα δεσμά του πολιτισμού και της πολιτικής. Γιατί η τέχνη εκτός από μορφή ψυχαγωγίας και έκφρασης, είναι και μορφή εσωτερικού στοχασμού και ανύψωσης. Είναι ένα από πιο όμορφα μονοπάτια που οδηγεί τη μοναχική ιδιοφυία στην κορυφή της, από την οποία χλευάζει την ανοησία και τον πιθηκισμό του όχλου, χωρίς να ντρέπεται στιγμή για τα δικά της πάθη. Ενάντια λοιπόν στο μονήρη υλισμό των κομμουνιστών, που θέλει να φορέσει και στην Τέχνη το «επαναστατικό» χαλινάρι κραυγάζουμε: « L'art pour l'art»! Γιατί όπως ξέρει κάθε καλός ποιητής όλες οι λέξεις νοηματοδοτούνται σύμφωνα με αυτά που ο καλλιτέχνης έχει στο μυαλό του. Και την λέξη «επανάσταση» δε τη χαρίζουμε. Αντί λοιπόν να μετατρέπουμε την ποίηση σε επαναστατικά μανιφέστα ας μετατρέψουμε την επανάσταση σε ποίηση...

In gladi veritas εκ μέρους της συντακτικής ομάδας

Για τον Ντανταϊσμό

Θα κλείσουμε το παρόν σημείωμα με κάποιες αναφορές στον ντανταϊσμό σε αντιπαράθεση με τον υπερρεαλισμό, γιατί διακρίνουμε –σε έκδηλες αντιστοιχίες- την αντίθεση μεταξύ του αναρχομηδενιστικού τρόπου σκέψης με τον κοινωνικό αναρχιστικό νεοκομμουνισμό του σήμερα.

[… Από τον Γερμανικό εξπρεσιονισμό προέρχεται και το κίνημα του Νταντά. Ο Ντανταϊσμός αποτέλεσε ένα καλλιτεχνικό ρεύμα στη λογοτεχνία, τη γλυπτική και τη ζωγραφική, στις αρχές του 20ου αιώνα. «Γεννήθηκε» στις 8 Φεβρουαρίου του 1916 στο Καμπαρέ Voltaire της Ζυρίχης, με πρωτεργάτη τον ρουμάνο ποιητή Τριστιάν Τζαρά, και –γρήγορα- εξαπλώθηκε σε πολλές ευρωπαϊκές και αμερικανικές πόλεις (Κολονία, Βερολίνο, Ανόβερο, Παρίσι, Νέα Υόρκη). Το Ντανταϊστικό Μανιφέστο εκδόθηκε από τον Χούγκο Μπαλ στις 14 Ιουλίου 1916, ενώ ο Τζαρά εξέδωσε το δεύτερο Ντανταϊστικό Μανιφέστο στις 3 Φεβρουαρίου του 1918.

Ο όρος ντανταϊσμός προήλθε από το «ντα-ντα» που κάνουν τα μωρά, μία λέξη της παιδικής γλώσσας που ουσιαστικά δεν σημαίνει τίποτα. Και αυτό ακριβώς είναι ο ντανταϊσμός... Το παράλογο, το παράδοξο, το φανταστικό. Στόχος του, το γκρέμισμα των παραδοσιακών λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών αξιών, και η αμφισβήτηση των αρχών της μοντέρνας κοινωνίας. Μια φιλοσοφία, που οι οπαδοί του κινήματος εξέφραζαν τόσο μέσα από την τέχνη, όσο και από τη στάση ζωής και τον τρόπο σκέψης του, προκαλώντας συχνά το κοινό.

Οργάνωναν αυθόρμητες βραδιές, συνδύαζαν τα γράμματα και τις τέχνες, συνέτασσαν άρθρα και μανιφέστα, εκφράζονταν με ανόητα κείμενα που συγχωνεύονταν τυχαία, χρησιμοποιούσαν λέξεις δικής τους έμπνευσης, που δεν περιέγραφαν τίποτα, αλλά αποτελούσαν κομμάτια των ποιημάτων τους.
Η τεχνοτροπία τους, αρχικά, επηρεάστηκε από τον κυβισμό και το φουτουρισμό. Οι εκφραστές του ήταν αποφασισμένοι ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΝ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ, ΗΘΙΚΕΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΕΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ, που θεμελιώνουν την κοινωνία της Δύσης. Έμπνευσή τους αποτελούσαν -κατά κανόνα- οι μηχανές, και οι ανθρώπινες φιγούρες τους θύμιζαν περισσότερο ρομπότ. Επέλεγαν στην τύχη σχήματα και εικόνες, καθώς και ετερογενή υλικά (μαλλί, ξύλο, φωτογραφίες και φωτομοντάζ, χαρτί, σκουπίδια), δημιουργώντας εφήμερα έργα που συνδύαζαν τη γλυπτική με τη ζωγραφική. Θα εστιάσουν την επαναστατική τους δράση σε μια μηδενιστική κριτική του λόγου, οργανώνοντας σκανδαλώδεις λογοτεχνικές βραδιές στις περισσότερες ευρωπαϊκές πόλεις και ξορκίζοντας τη λογική ασυνέχεια, καθώς και το παράλογο του κατεστημένου ΜΕ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΕΣ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ Ή ΒΩΜΟΛΟΧΙΕΣ, και, κυρίως, με ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΙΣ. «Έχουμε ένα τεράστιο καταστροφικό και αρνητικό έργο να επιτελέσουμε…» διακηρύττει ο Τζαρά στο μανιφέστο του Ντανταϊσμού το 1918.

Ως κίνημα, ο ντανταϊσμός έπαψε να υπάρχει από το 1924 και ορισμένοι εκπρόσωποί του διοχετεύτηκαν στο σουρεαλισμό. Η βασική αιτία ρήξης των εκπροσώπων του ντανταϊσμού με τους υπερρεαλιστές έγκειται στο ότι οι τελευταίοι βρήκαν το μηδενισμό των πρώτων ασύμβατο με τις επιδιώξεις τους. Αναζήτησαν το «νόημα» πίσω από κάθε πράξη, καταφεύγοντας στον κομμουνισμό, επιδιώκοντας να προτείνουν «λύση». Απέναντι στο πρόταγμα της ολικής καταστροφής, τοποθέτησαν το όραμα της κομμουνιστικής ανατροπής. Όμως, όπως κάθε ιδεαλιστής που αναζητεί νόημα σε όμορφες λέξεις που μπορούν (εν δυνάμει) να γίνουν πειστικές στο πόπολο, θέλοντας, δηλαδή, να το φέρουν στο δρόμο τους, απέτυχαν. Και αυτό γιατί δεν

μπόρεσαν να καταλάβουν τα πραγματικά θέλω των υπόδουλων. Παρότι, ήρθαν σε ρήξη με το σταλινισμό, δεν μπόρεσαν να απαλλαγούν από την κλασσική ανθρωπιστική και ιδεαλιστική φόρμα κάθε επίδοξου μετασχηματιστή του υπάρχοντος, και, έτσι, οδηγήθηκαν στο μαρασμό. Κάτι που προβλέπουμε πως θα συμβεί, αργά ή γρήγορα, και με τους εγχώριους μιμητές του νεοκομμουνιστικού προτάγματος.

Αξίζει να ρίξει κανείς μια ματιά και στον Νατουραλισμό. Νατουραλισμός ονομάζεται στη λογοτεχνία ένα ρεύμα που αναπτύχθηκε στη Γαλλία στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα, κυρίως με τα έργα του Εμίλ Ζολά. Η νατουραλιστική πεζογραφία είναι εξέλιξη της ρεαλιστικής, και έχει πολλά κοινά σημεία με αυτήν, αφού ξεκινά, όπως και η ρεαλιστική, από την επιθυμία της απεικόνισης της πραγματικότητας με ακρίβεια και χωρίς ωραιοποίηση, αλλά διαφέρει ως προς το φιλοσοφικό υπόβαθρο που διακρίνεται πίσω από τα νατουραλιστικά έργα. Οι νατουραλιστές συγγραφείς πιστεύουν ότι η συμπεριφορά του ανθρώπου ρυθμίζεται από τους παράγοντες της κληρονομικότητας, του περιβάλλοντος και της πίεσης της στιγμής, με αποτέλεσμα οι ήρωες των έργων τους να παρουσιάζονται ως άτομα που δρουν με βάση τα εσωτερικά τους ένστικτα (κυρίως την πείνα και τη σεξουαλική επιθυμία), αλλά και υπό την επίδραση των κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών. Τα νατουραλιστικά έργα ξεχωρίζουν επίσης για την υπερβολικά λεπτομερή απόδοση της πραγματικότητας, ακόμα και σε σκηνές ιδιαίτερα βίαιες, και συχνά για το τραγικό τέλος, στο οποίο ο ήρωας, συνήθως, οδηγείται στην καταστροφή. Άλλο εμφανές χαρακτηριστικό στα έργα των νατουραλιστών είναι η απόδοση των λόγων των ηρώων σε ελεύθερο πλάγιο λόγο.

Λέσχα Μηδενιστικής Συνείδησης Rem Gero
εκ μέρους της Συντακτικής Ομάδας

Οι Δαιμονισμένοι

Ρίχτηκα στη δράση, γιατί έπρεπε να δράσω.
Απ' αυτό (το γκρέμισμα) είναι φυσικό να αρχίζει κάθε
έργο.
Αυτό το ξέρω και γι' αυτό αρχίζω.
Δεν με νοιάζει το τέλος, ξέρω πως πρέπει να αρχίσω απ'
αυτό και όλα τα άλλα είναι φλυαρίες και χαμένος καιρός.
Όλες αυτές οι μεταρρυθμίσεις και οι διορθώσεις και οι
βελτιώσεις είναι ανοησίες.
Όσο πιο πολύ καλυτερεύεις και μεταρρυθμίζεις τόσο το
χειρότερο, γιατί δίνεις προσωρινά τεχνητή ζωή σε κάτι που
πρέπει το δίχως άλλο να πεθάνει και να γκρεμιστεί.
Δεν είμαι μεγαλοφυΐα κι ούτε θέλω να γίνω.
Ξέρω όμως τι πρέπει να γίνει και τώρα αυτό κάνω.
Και 'σεις το ξέρετε δεν κάνετε όμως άλλο από το να
κλαψουρίζετε.
Εμείς όμως δεν κλαίμε.
Δρούμε.

Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι

Η ζωή μας μια φορά μας δίνεται, άπαξ, που λένε, σαν μια
μοναδική ευκαιρία. Τουλάχιστον μ' αυτήν την αυτόνομη
μορφή της δεν πρόκειται να ξαναυπάρξουμε ποτέ.
Και μείς τι την κάνουμε, ρε αντί να την ζήσουμε;
Τί την κάνουμε; Τη σέρνουμε από δω κι από κει
δολοφονώντας την..
Οργανωμένη κοινωνία, οργανωμένες ανθρώπινες σχέσεις.
Μα αφού είναι οργανωμένες, πώς είναι σχέσεις;
Σχέση σημαίνει συνάντηση, σημαίνει έκπληξη,
σημαίνει γέννα συναισθήματος, πώς να οργανώσεις τα
συναισθήματα..
Έτσι, μ'αυτήν την κωλοεφεύρεση που τη λένε ρολόι,
σπρώχνουμε τις ώρες και τις μέρες σα να μας είναι βάρος,
και μας είναι βάρος, γιατί δε ζούμε, κατάλαβες;

Χ. Μίσσιος.

Στον αναγνώστη

Η ανοησία, αμάρτημα, η απληστία κι η πλάνη
κυριεύουνε τη σκέψη μας και φθείρουν το κορμί μας
κι ευχάριστα τις τύψεις μας θρέφουμε στη ψυχή μας,
καθώς που θρέφουν πάνω τους τις ψείρες οι ζητιάνοι.

Στα μετανιώματα άναντροι κι αμαρτωλοί ως την άκρια
ζητάμε πληρωμή ακριβή για κάθε μυστικό μας
και ξαναμπαίνουμε εύκολα στον βούρκο τον παλιό μας,
θαρρώντας πως ξεπλένεται με τα δειλά μας δάκρυα.

Πάνω απ'το προσκεφάλι μας ο Σατανάς γερμένος,
πάντα στα μάγια του Κακού το νου μας νανουρίζει
την πιο ατσαλένια θέληση με μιας την εξατμίζει,
αυτός ο μέγας χημικός, ο Τετραπερασμένος.

Ο Διάολος, το νήμα αυτός κρατάει που μας κουνάει!
Τα πράματα τα βρομερά πιότερο τ' αγαπάμε
κι όλο προς την Κόλαση…

κάθε στιγμή τραβάμε,
με δίχως φρίκη, ανάμεσα στο σκότος που βρομάει.

Σα τον φτωχό ξεφαντωτή που πιπιλάει με ζάλη
μιας παλιάς πόρνης αγκαλιά, χιλιοβασανισμένη,
κλεφτά αρπάζουμε κι εμείς καμιά ηδονή θλιμμένη
που τηνε ξεζουμίζουμε σα σάπιο πορτοκάλι.

Σαν ένα εκατομμύριο σκουλήκια, μυρμηγκώντας,
μες στο μυαλό μας κραιπαλουν του Δαίμονα τα πλήθη,
κι όταν ανάσα παίρνουμε, ο Θάνατος στα στήθη
σαν αυλός ποταμός κυλάει, σιωπηλά θρηνώντας.

Αν το φαρμάκι κι η φωτιά κι η βία και το μαχαίρι
δεν έχουνε τα φανταχτά κεντίδια ακόμα κάνει
στο πρόστυχο της μοίρας μας και άθλιο καμβοπάνι

είναι που λείπει απ'την ψυχή μας το θάρρος-κι απ'το χέρι.

Μα μες στις σκύλες, τους σκορπιούς, τα φίδια, τα τσακάλια,
τους πάνθηρες, τους πιθήκους, τους γύπες, τα θηρία,
που γρούζουν, σέρνονται, αλυχτούν κι ουρλιάζουν
με μανία μες στων παθών μας τ' άτιμο κλουβί, προβαίνει
αγάλια,

θεριό πιο βρώμικο, κακό, την ασχήμια να δείξει!
Κι αν δε σαλεύει κι ούτε ακούει κανένας το ουρλιαχτό του
όλη τη γης θα ρήμαζε, και στο χασμουρητό του
θα θελε να κατάπινε τον κόσμο...αυτο'ναι η Πλήξη,

που, μ'ένα δάκρυ αθέλητο στα ματιά της, κοιτάζεις,
καθώς καπνίζει τον ουκά, κρεμάλες να στυλώνει.
Και ξέρεις, αναγνώστη, αυτό το τέρας πως δαγκώνει!
-Ω αναγνώστη υποκριτή, αδέρφι, που μου μοιάζεις!

Το Άλμπατρος

Πολλες φορες οι ναυτικοι, την ωρα που περνανε
πιναουνε τ'αλμπατρος-πουλια της θαλασσας τρανα-
που ραθυμα, σαν συντροφοι του ταξιδιου, ακλουθανε
το πλοιο που μες στα βαραθρα γλιστραει, τα πικρα.

Μα μολις σκλαβωμενα εκει στην κουπαστη τα δεσουν,
οι βασιλιαδες τ'ουρανου, σκυφτοι κι αχαροι πια,
τ'ασπρα μεγαλα τους φτερα τ'αφηνουνε να πεσουν
και στα πλευρα τους θλιβερα να σερνονται κουπια.

Αυτα που'ναι τοσο ομορφα, τα συννεφα οταν σκιζουν,
πως ειναι τωρα κωμικα κι ασκημα και δειλα!
Αλλοι με πιπες αναφτες τα ραμφη τους κεντριζουν,
κι αλλοι πηδανε σαν κουτσοι, κοροιδευτικα.

Μ'αυτους τους νεφοπριγκηπες κι ο Ποιητης πως μοιαζει!
Δε σκιαζεται τις σαιτιες, τις θυελλες αψηφα.
μα ξενος μες στον κοσμο αυτον που γυρω του χουγιαζει,
σκονταφτει απ'τα γιγαντια του φτερα σαν περπατα.

Charles Baudelaire

III

Μην θυμώνεις γέρικο μολύβι που γράφεις τόση πολλή θλίψη , είναι μόνο
Ότι απλά σε γνώρισα μια μέρα με λίγη όρεξη ...
Συγχώρεσέ με γηραιά βελανιδιά αν κλάψω με λυγμούς κάτω από τα κλαδιά
σου , είναι μόνο
Που δεν αισθάνομαι πολύ καλά , έχω το στήθος μου ανοιχτό εδώ και δύο
φεγγάρια τώρα .
Συγχώρεσέ με αγαπητό μου μολύβι που σε εξαναγκάζω στην πίκρα ,
Λάβε υπ ᾿ όψιν σου πως ίσως αύριο
Να γράψω για τη ζωή και τους αγώνες της
Και ίσως όλα να είναι πιο δυναμικά και οι επιθυμίες μου , Μπορεί να επιστρέψουν και εσύ μπορεί να μιλάς
για πράγματα τόσο όμορφα όσο το γαλάζιο Του ουρανού και το κόκκινο των φλεγόμενων οδοφραγμάτων
.

Mauricio Morales

Όταν σε περιμένω

Όταν σε περιμένω και δεν έρχεσαι,
ο νους μου πάει στους τσαλακωμένους,
σ' αυτούς που ώρες στέκονται σε μία ουρά,
έξω από μία πόρτα ή μπροστά σ' έναν υπάλληλο,
κι εκλιπαρούν με μία αίτηση στο χέρι
για μία υπογραφή, για μία ψευτοσύνταξη.
Όταν σε περιμένω και δεν έρχεσαι,
γίνομαι ένα με τους τσαλακωμένους.

Ντίνος Χριστιανόπουλος

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΟΥΦΑΛΕΣ

Αρνούμαστε πεισματικά να καταπιούμε το δηλητήριο, όπως κάνουν οι υποτελείς αυτού του ρυτιδιασμένου πολιτισμού, και εξαρτημένοι πλέον απ'αυτόν, τριγυρνούν σαν τις ύαινες, κυνηγώντας αυτούς που ξέφυγαν απο το κοπάδι της κοινωνίας.

Αρνούμαστε να ζήσουμε τη ζωή των υποταγμένων και των φοβισμένων αυτού του κόσμου, που ευλαβικά φιλούν το χέρι του κράτους, που ξεφαντώνουν στους καταναλωτικούς ναούς του καπιταλισμού και παρακολουθούν παθητικά τη ζωή τους να περνά.

ΔΕΝ διαπραγματευόμαστε τις επιλογές μας, ούτε διεκδικούμε καλύτερες συνθήκες σκλαβιάς.

Παραμένουμε αληθινοί απέναντι στην αλλοτρίωση του σύγχρονου κόσμου.

Μόνος μας στόχος να περάσει η Αναρχική Εξέγερση πάνω από τα πτώματα των κρατιστών και των ρουφιάνων τους.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΝΟΠΛΟΥΣ ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΗΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ/ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

ΜΕΤΩΠΟ ΑΝΑΡΧΟΜΗΔΕΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΧΥΣΗ ΤΟΥ ΑΡΝΗΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΘΕΣΗ, ΕΠΙΘΕΣΗ, ΕΠΙΘΕΣΗ

Μονάχα όμως όταν αποφασίζουμε να ρισκάρουμε με τα μπούνια τη ζωή μας, κι είτε ατομικά είτε μαζί με τους συμπράκτες μας, να χτυπήσουμε την εξουσία εκεί που την πονάει περισσότερο, μονάχα τότε έχουμε τον πραγματικό έλεγχο και μπορούμε να βεβαιώσουμε με χαρά και διαύγεια ότι πραγματώνουμε την επανάστασή μας.

Nicola gai

Απορρίπτουμε, συνεπώς, λύσεις που βρομάνε από τη δυσωδία της πολιτικής και της αναζήτησης «συγκατάθεσης», και σε αυτές αντιτάσσουμε την επείγουσα ανάγκη ν' απορρίψουμε κάθε δισταγμό, επιμένοντας να πιστεύουμε ότι αλληλεγγύη σημαίνει επίθεση.

Alfredo Cospito/Nicola Gai

η Νέα Αναρχία μιλάει για την άμεση διαρκή αναρχική εξέγερση, για την αναρχική διάχυση, για το εδώ και τώρα, για εξέγερση χωρίς συμβιβασμούς -χωρίς ανακωχές. Η Νέα Αναρχία δεν προσφέρει ούτε εγγυήσεις ούτε αποδεκτό κοινωνικό ρόλο και είναι ξεκάθαρα απομακρυσμένη από την δειλία και την ακαμπτότητα ενός lifestyle α/α χώρου.

Σπύρος Μάνδυλας

Σε αντίθεση με τους ζηλωτές των μαζικών κινητοποιήσεων που επιδιώκουν την απελευθέρωση του κοινωνικού τους ρόλου, εγώ επιδιώκω την απελευθέρωση του ατόμου μου από κάθε κοινωνικό ρόλο. Προτάσσω τη διαρκή αναρχική εξέγερση ενάντια σε κάθε σύστημα, σε κάθε κοινωνία και σε κάθε μαζική ηθική.

Ανδρέας Τσαβδαρίδης

Αλληλεγγύη και Δύναμη στους συντρόφους Nicola Gai και Alfredo Cospito, που κατηγορούνται για τον πυροβολισμό του προέδρου της Ansaldo Nucleare, Roberto Adinolfi στην Ιταλία, ενέργεια που έχει αναλάβει ο πυρήνας Όλγα της FAI.
Αλληλεγγύη και Συνέργια με το σύντροφο Ανδρέα Τσαβδαρίδη, μέλος τους πυρήνα Κομμάντο Mauricio Morales/FAI-IRF και το σύντροφο Σπύρο Μάνδυλα που κατηγορούνται για τα χτυπήματα του σχεδίου «Φοίνικας».
Ούτε δάκρυα, ούτε κλαψουρίσματα για την κρατική καταστολή.

Επίθεση, επίθεση, επίθεση
Η Δημοκρατία δε θα νικήσει

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητκού

